

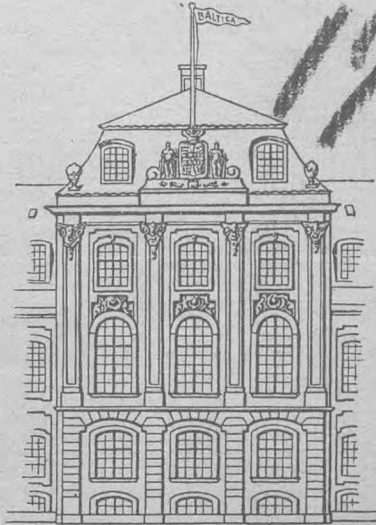
1111
1111
1111

292561911 101 Københavns kommune

Mag. 09.381 As

1915 ~ 1940

ASSURANCE-
COMPAGNIET
BALTICA

RHB

KØBENHAVNS
RÅDHUSBIBLIOTEK

Mag

09.381

As

Ex. 2

17

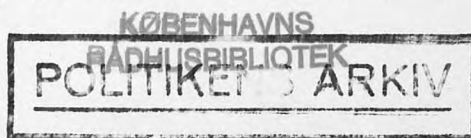
KØBENHAVNS.
RÅDHUSBIBLIOTEK ARKIV

KØBENHAVNS
POLITISKE BIBLIOTEK ARKIV

ASSURANCE-COMPAGNIET BALTICA

A K T I E S E L S K A B

1 9 1 5 - 3 0 . O K T O B E R - 1 9 4 0

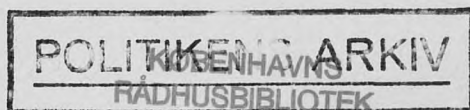

ASSURANCE- COMPAGNIET BALTICA

AKTIESELSKAB

Virksomheden 1915-1940

KØBENHAVN 1940

FREMSTILLET I

EGMONT H. PETERSENS KGL. HOF-BOGTRYKKERI

KØBENHAVN

F O R O R D

TIDEN iler, men aabenbart ikke altid lige stærkt. Gennem Aar stød og roligt uden større Tildragelser, det ene Aar følger sig til det andet uden at efterlade blivende Indtryk. Forholdene ændres, og den raser af Sted, oprivende og tilsyneladende altomvæltende Begivenheder følger i dens Spor for snart at blive stillet i Skygge af nye store Hændelser.

En saadan roligt glidende Tid var Aarene før Verdenskrigen. En saadan voldsom og begivenhedsrig Tid blev det forløbne kvarte Aarhundrede, en Tid med en mægtig teknisk Udvikling, en Tid, hvor meget er ændret, hvor meget har været i Smeltingen, men hvor de økonomiske Institutioner — om end i tilpasset Form — dog stort set har hævdet sig i de fleste Lande og har kunnet fortsætte og udvikle Virksomhederne til Gavn for de paagældende Samfund.

Det har været Aar, der stillede store Krav til de økonomiske Institutioner. For et ungt Forsikringselskab, der ikke var bundet af en traditionsrig Fortid, men tværtimod kaldet til at tage Del i de foreliggende Opgavers Løsning, var det en Tid, rig paa Muligheder, men ogsaa paa Vanskeligheder og Farer, som endog kunde true selve Eksistensen.

Dette korte Spand af Aar rummer Perioder af vidt forskellig Karakter. Aarene under Verdenskrigen med den mægtige Forskydning i alle Værdier og det specielle Krav om Krigsforsikring, utvivlsomt den farligste og vanskeligste af alle Forsikringsarter. Efterkrigsarene, hvor Verdenshandelen svulmede i et uanet Omfang med efterfølgende voldsomme Præfald, Aar, der dannede Overgangen til en Tid, der saavel i den internationale Politik som i den hjemlige Økonomi tenderede henimod de mere normale Forhold, der herskede før Verdenskrigen. Den Arbejdsro, der ikke mindst for al Forsikringsvirksomhed er saa værdifuld, blev brat afbrudt, da en Række Lande i 1931 forlod Guldmøntfoden, hvormed en ny Periode med økonomisk Usikkerhed og international politisk Uro begyndte, og som førte til den Stormagtskrig,

under hvis Tryk vi nu lever, en Tid, som ikke mindst paa Sø- og Transportforsikringens Omraade har stillet Assurandørerne overfor nye alvorlige Problemer.

Assurance-Compagniet Baltica fik aldrig Lejlighed til i rolige Vækstaar at gøre sine Erfaringer, men blev straks fra Stiftelsen stillet paa den haarde Prøve, som Deltagelse i Krigsforsikringen under dens vekslende Faser frembød.

Krigsaarenes og de mellemliggende Aars Hændelser har da ogsaa i højeste Grad afspejlet sig i Baltica's Virksomhed og Regnskaber, og dette Skrift vil berette om, hvorledes Baltica har bestridt de Opgaver, der paahviler det som stort dansk Selskab, hvorledes det har søgt at udbygge Virksomheden, saaledes at den nu omfatter alle de vigtigste Forsikringsbrancher.

Skriftet, der i første Række er bestemt for Baltica's Venner og Medarbejdere, tilstræber at skildre Baltica's Liv set indefra og at fæstne og muligvis bevare for Efterverdenen saadanne Træk, der kan tjene til at belyse de Forhold og Tider, hvorunder de svundne 25 Aar er levet.

En faglig, mere videnskabeligt præget Vurdering af Baltica's Indsats i disse 25 Aar og af dets Betydning som en af de store Brikker i det samlede danske Forsikringsvæsen maa ske udefra, og hertil er Tiden ikke moden, kun Aarene kan skænke den nødvendige Afklaring.

* * *

U N D E R V E R D E N S K R I G E N

A A R E N E 1 9 1 5 — 1 9 1 8

BALTICA STIFTES

Historien viser, at alvorlige, vanskelige Tider i ikke ringe Grad kalder paa Initiativet, det være sig i Kraft af den nationale Samling, der skabes, eller fordi Opgaverne ligefrem trænger sig paa, og Initiativet opmuntres ved en let Adgang til Kapital, saaledes som det ofte vil være Tilfældet under Krigsforhold.

Tiden under Verdenskrigen dannede ingen Undtagelse herfra. Mange nye Virksomheder skabtes, ikke mindst indenfor Forsikringsfaget.

Assurance-Compagniet Baltica blev stiftet paa et Møde i Den Danske Landmandsbank den 30. Oktober 1915. Initiativet til Dannelsen af Selskabet blev taget af Det Østasiatiske Kompagni, Det forenede Dampskibs-Selskab og Den Danske Landmandsbank med det Formaal at sikre, at danske Forsikringer i videst muligt Omfang blev tegnet i danske Selskaber. Aaret 1915 havde allerede bragt adskillige Nydannelser paa Forsikringsvæsenets Omraade, det var dog aabenbart, at der maatte tillægges dette nye Foretagende en ganske særlig Betydning, ikke alene i Kraft af Selskabets Kapital, 15 Millioner Kroner, der selv paa Baggrund af Tiden var et efter danske Forhold meget betydeligt Beløb, men ogsaa som Følge af Selskabets nære Tilknytning til indflydelsesrige Kredse indenfor dansk Skibsfart og Handel.

Ved Stiftelsen var der tegnet Aktier til et Beløb af mellem 10 og 11 Millioner Kroner, men da der var sket Henvendelse ikke mindst fra Provinsen til Den Danske Landmandsbank om at faa Aktier reserveret, havde Landmandsbanken fast overtaget, hvad der maatte restere af en Aktiekapital paa 15 Millioner med Ret til at overdrage Aktierne til andre Virksomheder eller Personer, som Baltica maatte godkende. Efter Stiftelsen fortsattes Efterspørgslen, saaledes at den endelige Aktiekapital blev fastsat til 17 Millioner Kroner, fordelt over 526 Aktionærer, alle bosiddende her i Landet. Af Aktiekapitalen var 10 % indbetalt, hvortil kom et Tilskud paa 1% til

Etablering, medens der var givet Garantiforskrivning for 90 %. Grundet paa Garantiforpligtelsen var de enkelte Aktionærs Andele vel afvejede efter de Paagældendes økonomiske Forhold.

I Kraft af de nævnte Forhold syntes Assurance-Compagniet Baltica bestemt til at spille en betydelig Rolle paa det danske Forsikringsmarked. Hertil kom, at Selskabets Bestyrelse maatte anses som særlig indflydelsesrig. Forhenværende Justitsminister, Højesteretssagfører Frits Bülow, blev Selskabets Formand og Departementschef i Udenrigsministeriet, Kammerherre J. Clan, Selskabets Næstformand. Rederieringen var indenfor Bestyrelsen repræsenteret ved Direktør N. Høst fra Det forenede Dampskibs-Selskab, Konsul, Skibsreder D. Lauritzen fra Rederiet J. Lauritzen og Direktør H. J. Schiødt fra Det Østasiatiske Kompagni, Handelen ved Grosserer N. C. Groes-Petersen, Grosserer J. P. Justesen og Konsul P. Nørgaard; endvidere havde Bankdirektør O. Ringberg paa Den Danske Landmandsbanks Vegne Sæde i Bestyrelsen. Formand og Næstformand i Forbindelse med Direktør Høst og Direktør Schiødt dannede Selskabets første Forretningsudvalg.

Det nye Selskab havde faaet Navnet „Assurance-Compagniet Baltica“, hvilket snart skulde vise sig at være et overordentlig lykkeligt Valg; om end ikke typisk dansk var der dog saa megen Klang i Navnet, at Publikum hurtigt blev fortrølig med det. For Arbejdet i Udlandet viste Navnet sig at være ganske fortrinligt, da det i høj Grad tjente til at placere Selskabet paa Verdenskortet. Forslaget om at kalde det nye Selskab „Assurance-Compagniet Baltica“ fremkom kort før Stiftelsen, endnu faa Dage før var Navnet „Nordisk Union“ i Forgrunden.

Meddelelsen til Offentligheden om det nye Selskabs Stiftelse sluttede med en Bemærkning om, at Selskabet snarest vilde paabegynde Tegning af Krigsforsikring og fra Nytaar Sø- og Transportforsikring, hvilket foranledigede Dagspressen til i sine Artikler stadig at omtale Baltica som det nye store Søforsikrings-selskab.

Udenfor de snævre Fagkredse vakte det nye Selskabs Stiftelse ikke nogen større Opmærksomhed, saa meget andet paakaldte denne. Selv i Fagpressen blev Baltica's Stiftelse kun ganske kort omtalt. En Undtagelse dannede dog Tidsskriftet „Assurandøren“, som i en længere Artikel udførligt gjorde Rede for Selskabets Kapitalforhold, paapegede dets solide Basis og fremsatte en Udtalelse om, at Baltica og de seneste Nydannelser forhaabentlig maatte have en lys Fremtid for sig til Gavn for dansk Forsikringsvæsen og for vort Land.

Baltica's betydelige Aktiekapital kvalificerede i høj Grad Selskabet til at deltage i den internationale Genforsikringsforretning. I Modsætning til Dagspressens Omtale

Østifternes Kreditforenings Bygning, hvor Baltica havde sit første Hovedsæde

af det nye Selskab som et rent Søforsikringsselskab paapegede „Assurandøren“ da ogsaa med stor Forstaaelse, at selv om Søforsikring vilde blive en Hovedbranche, havde Selskabet, som det fremgik af Vedtægternes Formaaalsparagraf, ogsaa international Genforsikring paa sit Program. Med al mulig Anerkendelse af Initiativet kunde „Assurandøren“ dog ikke undlade samtidig at udtrykke sin store Betænkelighed ved de mange Udvidelser og Nydannelser og sin Ængstelse for, at der ikke vilde være Basis for de mange nye Selskaber, naar mere normale Forhold indtraadte, at Fremtidschancerne i det hele taget var for højt vurderet.

Lignende Synspunkter kom endnu mere udpræget til Orde i de kort efter fremkommende Nytaarsbetragtninger. En anset dansk Forsikringsdirektør sammenlignede endog Nydannelserne med de mange opdukkende Biografteatre, som han spaaede et kort Liv. Ingen anede dengang, at Aaret 1915's Nydannelser paa Forsikringsvæsenets Omraade i Antal kun var en beskednen Begyndelse i Forhold til, hvad de kommende Aar skulde bringe.

I Baltica's første Maaneder havde Selskabet til Huse i Det forenede Dampskibs-Selskabs Bygning, hvor blandt andet Bestyrelsesværelset var stillet til Baltica's Disposition. Naar Det forenede Dampskibs-Selskab havde Bestyrelsesmøde, maatte Baltica derfor rykke ud og delvis lukke Kontoret, hvilket unægtelig ikke var heldigt. Bestræbelserne gik derfor hurtigt ud paa at finde passende Kontorlokaler, hvilket snart lykkedes, idet Baltica i April 1916 rykkede ind i sit første Hjem i Østifternes Kreditforenings nyopførte Ejendom paa Jarmers Plads, hvor Selskabet havde sit Hovedsæde de første 6 Aar i smukke og moderne Omgivelser.

SAMARBEJDET MED MAX LEVIG & CO.

Af den udsendte Meddelelse fremgik det endvidere, at Generalagenturet for direkte Forretning i Skandinavien var overdraget Firmaet Max Levig & Co. Dette Firma, som var oprettet i 1890, havde opbygget en betydelig Forsikringsforretning for inden- og udenlandske Forsikringssselskaber. Gennem en længere Aarrække havde Firmaet saaledes repræsenteret det tyske Søforsikringssselskab, „Deutsche Rück- und Mitversicherungs-Gesellschaft“, hvis Chef, Generaldirektør Heinrich Schipmann, var godt kendt i danske Rederikredse. Krigsforholdene havde i høj Grad vanskeliggjort Forsikring hos tyske Selskaber, hvorfor en væsentlig Del af Firmaets Forretning blev dækket hos det nogle Aar før Krigen stiftede Selskab, „Danske Genforsikring A/S“, for hvem Max Levig & Co. havde overtaget et Generalagentur. I Søforsikring repræsenterede Firmaet tillige det hollandske Selskab, „Nederlandsche Lloyd“ i Amsterdam, samt i Brandforsikring det ansete gamle engelske Selskab, „The Liverpool & London & Globe Insurance Company“ i Liverpool. I Ulykkesforsikringsbranchen repræsenterede Firmaet „Forsikrings-Aktieselskabet Absalon“.

Firmaet Max Levig & Co.'s Indehavere havde været meget virksomme for at skabe Interesse for det nye Selskab, og de deltog da ogsaa som Stiftere i det konstituerende Møde. Firmaet havde givet Tilsagn om at ville frasige sig sine tidligere Repræsentationer og overgaa som Generalagenter med samtlige sine Forretninger til det nye Selskab. Samtidig med Assurance-Compagniet Baltica's Oprettelse bragtes der da ogsaa en Aftale i Stand med Firmaet Max Levig & Co., som sikrede dette Firma Generalagenturet for den direkte Forretning i Skandinavien. Naar Firmaet saaledes skulde opgive mangeaarige Forbindelser, var det forstaaeligt, at det maatte være interesseret i, at den nye Ordning blev af varig Karakter. Det var derfor nødvendigt

at give Firmaet vidtgaaende Tilsagn herom. Denne Overenskomst har dog utvivlsomt været af den største Betydning for Baltica's Udvikling ikke mindst i Krigsaarene, idet Selskabet straks kom i direkte Forbindelse med mange af Landets største Firmaer og Virksomheder, hvad der ellers kun undtagelsesvis var muligt for de unge Selskaber.

DEN DAGLIGE LEDELSE

Fra sin Stiftelse var Baltica saaledes vel rustet til at træde ud i Livet. Selskabet havde straks paabegyndt Tegning af Krigsforsikring, og Forretningsudvalget havde indtil videre forestaaet den daglige Ledelse, idet specielt Direktør Høst, bistaaet af nu afdøde Sekretær Bayer i Det forenede Dampskibs-Selskab, havde paataget sig Varetagelsen af de løbende Forretninger.

Endnu henstod det vigtige Spørgsmaal om Valg af Direktør uløst, men Forholdene krævede en snarlig Afgørelse. Den 29. November 1915 vedtog Forretningsudvalget derfor gennem Direktør Høst at rette en Henvendelse til Direktøren for det af Staten oprettede Institut, „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“, Svend Bramsen, for at erfare, om han maatte være villig til at søge Stillingen som Direktør for Baltica. Dette var Direktør Bramsen imidlertid ikke, men han anbefalede den 29-aarige Afdelingsleder i „Forsikringsaktieselskabet National“, Max Nielsen, til Direktørposten. Max Nielsen, hvis Navn tidligere havde været fremme i Forbindelse med Besættelsen af Stillingen som Direktør for Baltica, havde faaet sin første Uddannelse i „Forsikrings-Aktieselskabet Skandinavia“ og senere gennem 9 Aar forestaaet „National“s Sø- og Brandforsikringsafdeling. I denne Egenskab havde han haft Lejlighed til fra en beskeden Begyndelse at deltage i Opbygningen af en betydelig international Genforsikringsforretning og i de senere Aar tillige af „National“s direkte danske Søforsikringsforretning.

Direktør Svend Bramsens Anbefaling resulterede i, at der skete Henvendelse til Max Nielsen, og den 8. December 1915 tilbød Bestyrelsen Direktørposten til denne. Max Nielsen, som kort forinden var blevet udnævnt til Kontorchef i „National“, modtog Tilbudet og tiltraadte Stillingen den 15. December 1915. Direktør Niensens nærmeste Medarbejder blev cand. jur. Chr. Olrik, der kort efter Baltica's Stiftelse var blevet knyttet til Selskabet som juridisk Sekretær.

Max Niensens Udnævnelse til Baltica's Direktør gav Anledning til en Artikel i et af Fagbladene, hvor en vis Skepsis kom til Orde med Hensyn til det forsvarlige i denne

Udnævnelse, idet Bladet fandt, at det formelle Ansvar for Baltica's Ledelse burde ligge hos Generalagenterne, som havde det reelle Ansvar for Kvaliteten af den direkte Forretning i Skandinavien.

Udviklingen viste imidlertid, at Bladets Ængstelse var ubegrundet. Senere Aars Lovgivning har endog udtrykkelig fastlagt, at Provisionsrettighed og Direktionsansvar ikke kan forenes. Firmaet Max Levig & Co. indstillede sig hurtigt paa at arbejde efter Direktionens Direktiver, og det skulde vise sig, at der i de 7 Aar, hvor Samarbejdet med Max Levig & Co. bestod, selv om der kunde være Divergenser i Opfattelsen, dog aldrig opstod saa dybtgaaende Uoverensstemmelser mellem Direktionen og Firmaet, at der ikke kunde bygges Bro.

DEN FØRSTE REASSURANDØR

Baltica's Overtagelse af Max Levig & Co.'s Søforsikringsportefeuille skete i god Forstaaelse med de Selskaber, som Firmaet tidligere havde repræsenteret. Direktør Schipmann gav i venlige Vendinger Udtryk for sine gode Ønsker for Baltica's Vækst og Trivsel. Noget vanskeligere laa Forholdet til „Danske Genforsikring“, for hvem Baltica's Oprettelse maatte medføre et betydeligt Tab af Forretning. „Danske Genforsikring“ var imidlertid blevet tilfredsstillet ved, at der var sikret Selskabet en Andel af Baltica's direkte skandinaviske Krigsforsikringsforretning som Reassurance. Selv om det i Stiftelsesprotokollen hed, at Stifterne haabede paa et godt Samarbejde med de bestaaende danske Selskaber, kunde Baltica dog ikke vente, at de ældre Selskaber overalt skulde modtage den nye Konkurrent med aabne Arme, hvad der heller ikke blev Tilfældet. Under disse Omstændigheder var det ikke uden Betydning, at Baltica i Kraft af den obligatoriske Reassurance i „Danske Genforsikring“ straks kunde regne med en vis Dækningskapacitet.

Da Krigsforsikringen tog Fart i Begyndelsen af 1916, og Afgivelserne til „Danske Genforsikring“ voksede stærkt i Omfang, blev Baltica's Ledelse dog noget ængstelig for den dermed forbundne Delcredere-Risiko. En Henvendelse til „Danske Genforsikring“s Direktør J. H. Olesen om Sikkerhed blev imidlertid mødt med Forstaaelse, og Baltica fik Lejlighed til at tilbageholde et betydeligt Beløb som Reserve; desuden stillede Selskabet et Beløb paa ca. Kr. 500.000 i Obligationer som Sikkerhed. Ved Afviklingen adskillige Aar senere af Baltica's Mellemværende med „Danske Genforsikring“, da dette var traadt i Likvidation, viste det sig, at Baltica kom til at skyldte Selskabet et mindre Beløb.

Den oprindelige Krigsforsikringskontrakt med „Danske Genforsikring“ blev i December 1916 af Baltica opsagt til Ophør den 31. Januar 1917, Dagen før den uindskrænkede Ubaadskrig udbrød. Den 1. Februar 1917 traadte Baltica's nye obligatoriske Krigsforsikringskontrakt i Kraft, hvori „Danske Genforsikring“ deltog med en stærkt nedsat Andel.

FORHOLDET TIL INSTITUTET

„Danske Genforsikring“ var ved Krigens Begyndelse sammen med 9 andre danske Selskaber indtraadt som Reassurandør for det af Staten oprettede Institut, „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“, hvad der dengang ansaas for en Fordel, hvilket Udviklingen da ogsaa skulde bekræfte. Som Reassurandør paahvilede der „Danske Genforsikring“ og dermed Selskabets Repræsentanter en Forpligtelse til at virke som Agenter for „Institutet“. Baltica kom til at paatage sig en tilsvarende Forpligtelse, saaledes at Max Levig & Co.'s Stilling, hvad saadanne Forsikringer angik, i Realiteten blev uforandret. Det stod nemlig Selskabets Bestyrelse klart, at Baltica ikke kunde etablere et Konkurrenceforhold til „Institutet“, hvad der forbød sig blandt andet af den Grund, at Direktør Høst allerede havde Sæde i „Institutet“s Bestyrelse. Baltica's Bestyrelse ansøgte derfor om Tilladelse til, at Baltica indtraadte som Reassurandør og Tegningsdeltager paa lige Linie med de øvrige 10 Forsikrings-selskaber, hvad „Institutet“ dog ikke kunde indgaa paa. „Institutet“ tilbød derimod Baltica at indtræde som tegningsberettiget Selskab med Provision som de øvrige Selskaber. Forhandlingerne med „Institutet“ resulterede i, at „Institutet“s Tilbud blev modtaget, „saa lidet tilfredsstillende dette end var“, som Forretningsudvalgets Protokol udtrykte sig.

Baltica var det eneste af de i Krigstiden stiftede Selskaber, som paatog sig en udfra den Tids Indstilling saa byrdefuld Forpligtelse, og at denne Forpligtelse betød et alvorligt Indgreb i det unge Selskabs Fortjenstmuligheder, viser de af „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“ offentliggjorte Tal, hvorefter Baltica i Krigsaarene tilførte „Institutet“ Netto-Præmier til et Beløb af Kr. 3.537.317. Til „Institutet“s Netto-Overskud bidrog den Forretning, Baltica havde tilført „Institutet“, med Kr. 2.541.688. Kom Baltica saaledes ikke til at indtræde som obligatorisk Reassurandør for „Institutet“, fik Selskabet dog gennem Aarene Andel i „Institutet“s fakultative Reassurancer.

Marmortrappen i Baltica's Hovedsæde

DEN FARLIGE KRIGSFORSIKRING

Overenskomsten med „Institutet“ bestemte, at Baltica, forsaavidt angik Forsikringer, der kunde overtages af „Institutet“, først havde Adgang til at udstede Policer i eget Navn, efter at „Institutet“s Maksimum paa Kr. 1.000.000 pr. enkelt Køl var naaet, og at Baltica var forpligtet til at benytte samme Policeformular og Krigsklausuler som „Institutet“. Disse Bestemmelser blev sikkert ikke uden Værdi for Baltica, idet de udelukkede al Diskussion om Betingelserne.

Krigsforsikringens Rentabilitet, der i høj Grad var afhængig af den rigtige Bedømmelse af Risikoen for Opbringelse, var ikke mindre blevet et Spørgsmaal om rigtige Betingelser og Klausuler end om gode Præmier. Skulde et nyt Selskab skabe sig en Forretning i Krigsforsikring, var Tidspunktet for Baltica's Stiftelse ikke daarligt. Selskaberne havde haft rig Lejlighed til at gøre Erfaringer i Løbet af Aaret 1915 med Hensyn til Risikoen for Beslaglæggelse, som i Tiden før Baltica's Stiftelse havde været en tungtvejende Risiko. Hertil kom, at Grosserer-Societetet og Industriraadet i November 1916 havde truffet Aftaler med den britiske Regering, hvilke Aftaler skulde blive saa vigtige for Landets Forsyning i de kommende Aar og for Assurandørerne i betydelig Grad lette Bedømmelsen af Risikoen for Beslaglæggelse. Baltica undgik imidlertid ikke Skader af denne Art, disse kunde dog i Hovedsagen begrænses til de med Arbejdet for Frigivelse og Videreforsendelse forbundne Omkostninger. Da Konventionen af 2. April 1850, hvorefter der arbejdedes, bestemte, at Erstatning skulde betales, hvis Frigivelse ikke var at opnaa inden Udløbet af 6 Maaneder, maatte Baltica i adskillige Tilfælde yde Erstatning som for Totalforlis. Retten til de Beløb, der indkom ved Salg af beslaglagte Varer, tilkom derfor i Tilfælde af Beløbenes Frigivelse Baltica. Gennem Aarene indgik der heldigvis betydelige Provenuer paa denne Maade, idet Salgsbeløbene i de fleste Tilfælde blev frigivet. Det skulde senere vise sig, at de derved indvundne Provenuer i høj Grad bidrog til, at Afviklingen af Mellemværendet med „Danske Genforsikring“ fik en for Baltica saa heldig Udgang.

Den første Beslaglæggelsesskade, der vedrørte et Parti Appelsiner, forelaa allerede i December 1915. Baltica sendte derfor i Marts 1916 cand. jur. Cai Byriell, som var blevet knyttet til Baltica kort efter dets Stiftelse, til London, specielt med den Opgave at varetage Selskabets Interesser i Beslaglæggelsessager. Cai Byriell, der kom til at opholde sig i London, til Skaderne var afviklet efter Krigens Slutning, bestred denne Opgave paa en udmærket Maade. I de senere Aar virkede han tillige som „Institutet“s Repræsentant i England.

Paa Tidspunktet for Baltica's Stiftelse var det den almindelige Opfattelse, at Krigsforsikring, naar passende Forsigtighed blev udvist, bød Assuranceselskaberne gode Muligheder for Fortjeneste. Dette fremgik da ogsaa af Nytaarsbetragtningerne i Slutningen af 1915, som, uden at undervurdere Faren ved Overtagelse af Krigsforsikring, fremhævede, at Krigsforsikringen i 1915 i sin Helhed havde været gunstig, hvorfor ogsaa de Selskaber, der havde disponeret forsigtigt, og som havde forstaaet at undgaa de Alimenter, der var særlig udsat for Kapring, havde haft en betydelig Fortjeneste. Baltica's første Erfaringer paa Krigsforsikringens Omraade var ogsaa gode. Forretningen syntes at love en god Fortjeneste, idet Præmieindtægten havde været betydelig, og Skaderne ikke overvældende. De gode Resultater skulde ikke gøre Baltica mindre forsigtig. Paa et Bestyrelsesmøde den 3. Juni 1916 udtalte Formanden: „Selv om den forløbne Tid var gaaet godt, maatte man dog ikke spænde Forventningerne for højt, idet Forsikringsvirksomheden altid gik i Bølgegang, og Krigsforsikringen ifølge sin Natur endnu stærkere end den almindelige Søforsikring var underkastet Tilfældets Luner“.

Hen paa Efteraaret 1916 gjorde der sig indenfor danske Forsikringskredse en stadig voksende Betænkelse gældende med Hensyn til Overtagelse af Krigsforsikring. Torpederingerne havde taget Fart, en stigende Ængstelse var følbar hos Selskaber, som havde engageret sig over Evne i blind Tro paa, at Krigsforsikringen var en sikker Indtægtskilde. Set paa Baggrund af Tiden kunde Baltica's Formand paa Aarsdagen for Selskabets Stiftelse med Tilfredshed fastslaa, at Baltica, ikke mindst paa Krigsforsikringens Omraade, havde udvist Forsigtighed, „det var saa langt fra, at Ledelsen havde søgt at udnytte endsige misbruge de foreliggende Forhold“.

I November—December 1916 var Antallet af Krigsforlis stadig stigende, men Præmierne steg ikke tilsvarende. Indenfor Baltica's Forretningsudvalg rejstes derfor Spørgsmaalet, hvorvidt det fremdeles maatte anses for forsvarligt at fortsætte med Krigsforsikringsforretningen i samme Udstrækning som tidligere. Flere af Forretningsudvalgets Medlemmer udtalte sig herom, og Opfattelsen gik ud paa, at der sikkert forestod meget alvorlige Tider, og Direktionen blev opfordret til at udvise stor Varsomhed ved Overtagelse af nye Krigsforsikringer og navnlig at sørge for, at Krigsforsikringer, som det skønnedes forsvarligt at overtage, blev reassureret paa god og betryggende Maade.

Det blev stadig sværere at faa Reassurancedækning, og i et Referat af et Forretningsudvalgsmøde den 15. Januar 1917 anførtes det, at Vanskelighederne ved at finde Dækning for Krigsforsikring stadig forøgedes, idet de større københavnske Selskaber

mere og mere trak sig ud af denne Forretning. Den for mange saa tillokkende Krigsforsikring med de tilsyneladende saa betydelige Gevinstmuligheder havde faaet Præg af dyb Alvor.

Med Centralmagternes Blokadeerklæring af den 1. Februar 1917, der indvarslede den uindskrænkede Ubaadskrig, kulminerede Assurandørernes Vanskeligheder. Selskaber, som ikke havde forstaaet at vise Maadehold, var lammede og, da Krigsforsikringen senere paany tog Fart, saa skræmte, at de ikke mere vovede ved en passende Deltagelse at søge at indvinde de lidte Tab. Spiren til de senere Sammenbrud stammede derfor for flere Selskabers Vedkommende fra Perioden før den 1. Februar 1917. Paa et Bestyrelsesmøde i Baltica den 3. Februar 1917 oplyste Formanden, at Selskabet i videst mulig Udstrækning havde trukket sig ud af Krigsforsikringsforretning, og at Selskabet indtil videre havde sat de forskellige Generaldækninger ud af Kraft i Lighed med „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“s Beslutning.

Den 1. Februar 1917 blev Vendepunktet for al Krigsforsikring. Efter det første lammende Slag viste det sig snart, at Evnen til at tilpasse sig var stor. Skibsfarten, som næsten helt var standset, kom lidt efter lidt paany i Gang, og Assurandørerne begyndte atter i det smaa at interessere sig for Krigsforsikring. Præmierne var steget voldsomt. Nogle og tyve Procent blev betalt i det frie Marked for en enkelt Rejse over Nordsøen. Fra dette Tidspunkt til Krigens Afslutning var Præmierne stadig faldende. De danske Selskaber havde i disse Aar et stort Overskud paa Krigsforsikringen, hvoraf Baltica fik sin Del. Skaderne i den kritiske Tid i de sidste Maaneder af 1916 var for Baltica's Vedkommende ikke større, end at Selskabet kunde aflægge et godt Regnskab for dette Aar og med større Erfaring og økonomisk Styrke deltage i Løsningen af de Opgaver, som Krigsforsikringen i de kommende Aar skulde byde Assurandørerne. De samlede Krigsskader for Baltica's egen Regning i Tiden fra den 1. December 1916 til Udgangen af April 1917 androg godt Kr. 800.000.

Selskabet havde paa et ret tidligt Tidspunkt Forstaaelse af, at skandinaviske Kroner maaske ikke altid vilde danne en Enhed, og fik derfor Lejlighed til i Tide at træffe de nødvendige Forholdsregler saavel i Relation til Selskabets Agenter som til de Forsikrede og Reassurandørerne, hvilket senere, da der opstod en større Spændvidde mellem de skandinaviske Kroner, skulde komme Selskabet til gode.

Denne Ordning blev dog ikke truffet uden Vanskeligheder, idet flere Selskaber bestemt holdt paa kun at ville overtage Genforsikringer i danske Kroner. Der var endnu ikke skabt en almindelig Forstaaelse for dette Spørgsmaals Betydning.

Baltica fik under Krigen ikke Lejlighed til at deltage i „Dansk Krigs-Søforsikring

for Skibe"s Forretning. Dette Instituts Dækningskapacitet beløb sig kun til Kr. 750.000, hvilket langt fra var tilstrækkeligt til Dækning af det Behov, som de voldsomt øgede Skibsværdier skabte, hvorfor et betydeligt Forsikringsalment paa Kasko-, Fragt- og ikke mindst paa Interesseforsikringer udbødtes i det frie Marked. Baltica fik sin Del af denne Forretning, som i sin Helhed forløb godt.

PAA TRO OG LOVE

Udover en obligatorisk Dækning for Krigsforsikring paa 5 Maksimaler, der var traadt i Kraft den 1. Februar 1917, baserede Baltica sin Afdækning for Krigsforsikring paa fakultativ Reassurance. Selskabet udvekslede efterhaanden fakultativ Forretning med de fleste af de ældre danske Selskaber. Desuden placeredes en Del fakultativ Forretning hos de herværende Repræsentanter for udenlandske Selskaber samt hos de største og bedste af de under Krigen stiftede Selskaber, som sikkert paany retrocederede til de mange nye, mindre kapitalstærke Selskaber.

Krigsforsikringerne tegnedes rejsevis, og de større Forsikringer krævede ofte Fordeling over tyve til tredive, ja undertiden endnu flere fakultative Reassurandører. Den fakultative Afdækning blev ordnet telefonisk, hvilket medførte, at de Funktionærer, hvem dette Arbejde var betroet, daglig var i Forbindelse med Funktionærer i andre Selskaber. Man kendte hinanden godt over Telefonen, var ligefrem fortrolige, udvekslede Tanker uden nogensinde at mødes personlig. Ofte var det saadan, at de Beløb, der under Krigen paa denne Maade blev accepteret, og det drejede sig ialt om Milliardbeløb de danske og nordiske Selskaber imellem, vedrørte Forsikringer, som kunde være i Risiko i samme Øjeblik, Telefonaccepten var afgivet. Under hele Krigen skete det kun een Gang for Baltica, at der opstod Diskussion om en telefonisk aftalt Accept. Det vidner om en god Moral hos Assurandørerne, naar en Forretningsgang som denne i den Grad kunde baseres paa Respekten for det givne Ord.

Der var i Baltica givet bestemt Ordre til, at der straks skulde sendes skriftlig Op-gave som Bekræftelse paa den trufne Aftale. Hvor dette af en eller anden Grund ikke lod sig gøre, lød Ordren paa, at de nødvendige Detailler vedrørende Reassurance-Aftalen samme Dag skulde indføres i en dertil indrettet, pagineret Bog. Det paa-hvilede vedkommende Funktionær med sin Underskrift at bekræfte Indførsels Rigtighed under Angivelse af Dato og Klokkeslet. Paa Bogens første Blad var anført de alvorsfulde Ord: „Denne gennemdragne, af 100 Folier bestaaende, med Selskabets

Segl forsynede Protokol anvendes udelukkende til Indførsel af accepterede Forsikringer, saaledes at Indførsel skal finde Sted straks ved Accepten. Bogen skal tjene som Bevis for de skete Aftaler og Accepter, og enhver af Baltica's Funktionærer, som benytter Bogen, er forud gjort bekendt med dens Anvendelse og forpligter sig til kun at indføre, hvad han kan bekræfte paa Tro og Love“.

En saadan Bog, blandt Personalet populært kaldet „Bandedbogen“, anvendes den Dag i Dag i Baltica. I de mange Aar, den har været benyttet, er den endnu ikke kommet i Brug som Led i Dokumentation for en Aftales Rigtighed.

NORDISK FORRETNING

Paa Tidspunktet for Baltica's Stiftelse stod Max Levig & Co. i Forbindelse med forskellige svenske og norske Firmaer, der som Mæglere tilførte Firmaet en betydelig Krigsforsikringsforretning. Da Firmaets Virksomhed for Baltica i Sverige og Norge maatte baseres paa Forretning af mere stabil Karakter, blev der kort efter Baltica's Stiftelse taget Skridt til at søge Koncession for Tegning af Sø- og Krigsforsikring i Sverige og Norge. Det svenske og norske Generalagentur var tænkt underlagt Firmaet Max Levig & Co. i dets Egenskab af Selskabets Repræsentant for Skandinavien. Baltica erholdt allerede den 7. December 1915 Koncession til at drive Sø- og Transportforsikring i Sverige med Firmaet Keiller, Lundstrøm & Co. i Göteborg som Generalagent. Firmaet, der havde en Del Forbindelser i Søfartskredse i Göteborg, tilførte i Krigsaarene Baltica en ret anselig Krigsforsikringsforretning, væsentlig omfattende Kasko- og Interesseforsikringer, en Forretning, der havde et gunstigt Forløb. Under hele Krigsperioden udgjorde den samlede Præmie, som Baltica modtog fra dette Agentur, sv. Kr. 3.778.578, medens Skaderne kun beløb sig til sv. Kr. 1.899.131.

Om nogen større almindelig Søforsikringsforretning blev der aldrig Tale, hvorfor Agenturets Virksomhed da ogsaa ebbede ud ved Krigens Afslutning. Baltica søgte ikke at ændre dette Forhold, idet Selskabet under Krigsaarene var traadt i venskabelig Forretningsforbindelse med de fleste af de ældre svenske Søforsikringsselskaber, hvor-

ved der tilførtes Baltica en meget stor svensk Sø- og Krigsforsikringsforretning i Form af Reassurance. En direkte Konkurrence paa det svenske Marked vilde ikke kunne forenes med de Hensyn, Baltica skyldte sine svenske Cedenter, et Synspunkt, som gennem Aarene i stigende Udstrækning skulde komme til at præge Baltica's Indstilling i Arbejdet udenfor Danmark, hvorfor Selskabet ogsaa mere og mere har begrænset sin udenlandske Virksomhed til ren Genforsikringsvirksomhed.

I Norge var Baltica mindre heldig med sit Koncessionsandragende. Den norske Forsikringslov indeholdt en Bestemmelse, hvorefter de i Norge arbejdende Selskaber skulde have mindst 25% af Aktiekapitalen indbetalt. Da dette paa det paagældende Tidspunkt ikke var Tilfældet i Baltica, tilbød Selskabet, hvis Dispensation ikke kunde opnaas, gennem Landmandsbanken at stille Garanti for, at de norske Forsikringstagere til enhver Tid skulde være stillet, som om der var indbetalt 25%. Der blev dog ikke opnaaet nogen Ordning, Baltica kom aldrig til at tegne direkte Forsikring i Norge og kom heller ikke til at savne det. Genforsikringskilderne flød rigeligt, thi ligesom i Sverige havde Baltica i Norge knyttet venskabelig Forbindelse med mange Selskaber. Flere af de Kontrakter, der blev afsluttet i hine Tider, bestaar uforandret den Dag i Dag.

SØFORSIKRINGEN PÅBEGYNDES

Som omtalt fremgik det af den til Offentligheden udsendte Meddelelse, at Sø- og Transportforsikring i Modsætning til Krigsforsikring først vilde blive optaget fra Nytaar 1916. I Forstaaelse af Reassurancens Betydning for et Søforsikringsselskab vedtog Bestyrelsen dog paa et Møde i Begyndelsen af December 1915 at lægge mindre Vægt paa en snarlig Optagelse af Branchen end paa „en med Omhu og Forsigtighed ledet Tilvejebringelse af solide Genforsikringsforbindelser“. Det blev derfor den nysatte Direktørs første Opgave at fremskaffe en betryggende obligatorisk Dækning.

I de første 3 Maaneder maatte Baltica derfor indskrænke sig til kun at tegne saadanne Søforsikringer, som Selskabet kunde løbe for egen Regning. Registrene fra den Tid over de tegnede Krigsforsikringer bærer i flere Tilfælde Bemærkningen „inclusive Søforsikring“. For en Søassurandør unægtelig noget i Retning af den omvendte Verden.

I Begyndelsen af Februar 1916 kunde Direktøren meddele, at de nødvendige Aftaler var truffet med Selskaber i Ind- og Udland om en Afdækning paa ialt 10 Maksimaller, og saaledes at intet Selskab overtog mere end eet Maksimum bortset fra „For-

sikringsaktieselskabet National“, som overtog to Maksimaler. Hermed var det første Grundlag skabt for Arbejdet paa at opbygge en Forretning, som under fredelige Forhold kunde sikre Selskabets Vækst og Trivsel, et Arbejde, som i de følgende Aar i endnu højere Grad end Krigsforsikringen skulde komme til at kræve Ledelsens fulde Opmærksomhed.

Under Verdenskrigen havde Kaskotaksterne langt fra holdt Trit med Skibspriser-nes Stigning. De nødvendige Forhøjelser af Forsikringssummerne blev i stor Udstrækning tegnet som Interesseforsikringer. Efterhaanden var Kaskotaksterne dog steget en Del, saaledes at Forholdet mellem Kasko- og Interesseforsikringer virkede mindre grelt.

I Krigsaarene forløb den danske Søkaskoforretning ikke daarligt, til Trods for de ret lave Kaskotakster. Aarsagen hertil maa blandt andet tilskrives det Forhold, at mange Skibe krigsforliste, før Skaderne var udbedret, saaledes at Assurandørerne efter de dengang gældende Regler slap for at yde Erstatning. Reparation af de indtrufne Skader blev nemlig ofte udsat til et mere belejligt Tidspunkt, hvad der saaledes skulde vise sig at være en Fordel for Assurandørerne. I Krigsaarene var Baltica endnu kun i mindre Udstrækning interesseret i den danske Kaskoforretning, derimod i betydeligt Omfang i de mange store Kaskointeresseforsikringer, som tegnedes til ganske gode Præmier.

Det samlede Resultat af Baltica's Kasko- og Interesseforsikring blev derfor ret gunstigt, uagtet adskillige Skibe forsvandt, for hvilke Søassurandørerne delvis kom til at betale Erstatning. Tabene ved disse Forlis, som vel nok som oftest skyldtes Krigs- aarsager, kunde saaledes bæres, uden at Forretningen kom til at vise Underskud.

NYE BRANCHER

Den første og vigtigste Opgave, som meldte sig næst efter Arbejdet med Søforsikringens Tilrettelæggelse, maatte blive Skabelsen af en direkte dansk Forretning i de øvrige Brancher.

Det forberedende Arbejde blev hurtigt gjort, saaledes at Baltica's Virksomhed snart kom til at omfatte de fleste større Skadesbrancher, en Forretningspolitik, som utvivlsomt har haft Værdi for det forsikringsøgende Publikum, og som for Baltica betød, at Selskabet ikke blev afhængig af en enkelt Branches Rentabilitet. Saadan Synspunkter har da ogsaa præget Udviklingen indenfor den danske Forsikringsverden, saaledes at de fleste større danske Selskaber nu arbejder i mange Forsikringsbrancher.

Allerede i Januar 1916 blev det saaledes besluttet, at den direkte Brandforsikringsforretning skulde optages. Der skulde dog komme til at gaa endnu et halvt Aar, før den første danske Brandforsikringspolice blev udstedt.

Optagelsen af de nye Brancher fulgte nu hurtigt efter hinanden. Syge- og Ulykkesforsikring, lovpligtig Ulykkesforsikring samt Ansvarsforsikring paabegyndtes i August 1916, paa hvilket Tidspunkt det lykkedes at opnaa en venskabelig Aftale med „Forsikrings-Aktieselskabet Absalon“, som Max Levig & Co. hidtil havde repræsenteret, hvorefter Baltica overtog den Portefeuille, Max Levig & Co. havde løbende hos „Absalon“, mod Betaling af en Afstaaelsessum.

Tidspunktet for Optagelse af disse Brancher var ingenlunde ugunstigt, det var Væksttider for dansk Ulykkesforsikring. I Juli 1916 havde Rigsdagen vedtaget en Ændring i Ulykkesforsikringsloven, der medførte en meget betydelig Udvidelse af den lovpligtige Ulykkesforsikring i Danmark. Der var givet de private Forsikringselskaber tre Fjerdingaar til at føre Lovens Bestemmelser ud i Praksis, og Baltica's unge Organisation fik saaledes hurtigt Lejlighed til at prøve Kræfterne. Det energiske Arbejde, der blev udfoldet saavel fra Hovedkontoret som fra de udendørs Medarbejderes Side, resulterede da ogsaa i, at Baltica paa et meget tidligt Tidspunkt fik en ret betydelig Forretning i denne Branche, og hermed var det Grundlag skabt, der i de kommende Tider skulde bringe Baltica blandt de førende danske Forsikringsaktieselskaber paa dette Omraade.

Automobilforsikringen, i hvilken Branche Baltica med Aarene ligeledes skulde komme til at høre til de førende danske Selskaber, blev optaget i September 1916. Denne Branche blev paa dette Tidspunkt hovedsagelig drevet af et engelsk Selskab, som havde en stor Del af Forretningen, samt af nogle faa danske Selskaber, som hidtil

Fra Kontorerne paa Jarmersplads

ikke havde haft nogen større Glæde af Arbejdet. Det skortede derfor ikke paa Advarsler. Det var en særlig vanskelig Branche, paastod man, idet de ældre Selskaber i Kraft af Aftaler med den største Automobilklub og med Automobilforhandlere var saa vel indførte, at et nyt Selskab vilde faa svært ved at skabe sig en Forretning. Det skulde dog blive Baltica til stor Glæde, at Selskabet paa et saa tidligt Tidspunkt indtraadte i den Kreds af Selskaber, som tegnede Automobilforsikring, idet Baltica, som et allerede ældre Selskab i Branchen, kunde deltage i den mægtige Udvikling, som de kommende Tider skulde bringe paa dette Omraade.

Overenskomsten med Max Levig & Co. fik navnlig stor Betydning for Sø- og Transportforsikringen. Firmaets Kunder, som i mange Tilfælde tillige var Aktionærer i Baltica, var glade for den Adgang, der blev givet dem til at dække Forsikringerne i det nye Selskab, og Baltica's Søforsikringsforretning voksede hurtigt. Det viste sig imidlertid, at flere af de danske Søforsikringselskaber samt adskillige af de ældre

Agenturfirmaer gerne vilde tilføre Baltica Søforsikringsforretning, hvis dette kunde ske i direkte Samarbejde med Hovedkontoret. Max Levig & Co. viste Forstaaelse herfor, hvorfor der i April 1916 med Firmaet blev truffet en Aftale, som muliggjorde en saadan Forretningsgang.

Denne Aftale, ved hvilken der blev taget Hensyn saavel til Baltica's som til Firmaets Interesser, blev i August 1916 efterfulgt af en lignende Overenskomst vedrørende Brand- og Ulykkesforsikringsbrancherne. I Henhold til denne Overenskomst skulde Baltica's direkte danske Forretning opbygges og drives fra Hovedkontoret, dog i Samarbejde med Firmaet for saadanne Provinsbyers Vedkommende, hvor dette oprettede Filialer.

Disse Aftaler, der for Brandforsikringens Vedkommende kun var af foreløbig Karakter, skulde saavel for Sø- og Transportforsikringens Vedkommende som for Brand- og Ulykkesbrancherne under og efter Krigen faa stor Betydning for Baltica's Udvikling. Nogle Aar senere blev det ogsaa for Brandforsikringens Vedkommende bestemt at betragte Aftalen som endelig.

Ved Udgangen af 1916 havde Baltica i de direkte danske Brand- og Ulykkesbrancher en Præmieindtægt paa Kr. 262.545,15, vel ikke noget stort Beløb set paa Baggrund af Sø- og Krigsforsikringens Millionindtægter, men dog en Præmieindtægt, som Baltica's Ledelse var helt stolt af, og som lovede godt for en yderligere Udvikling.

BALTICA SOM GENFORSIKRINGSSELSKAB

En anden meget vigtig Opgave, som ikke maatte forsømmes, var Arbejdet med at opbygge en international Genforsikringsforretning. Tidspunktet var gunstigt herfor, og det var derfor vigtigt, at Arbejdet hurtigst muligt blev paabegyndt. Det drejede sig om en Opgave, som Selskabets Direktør i Kraft af sin Uddannelse skulde have særlige Forudsætninger for at bestride. Arbejdet hermed blev da heller ikke glemt. De første Kontrakter blev afsluttet i December 1915, heraf var flere endnu i Kraft i Foraaret 1940. Indtil Udgangen af 1916 havde Baltica ialt erhvervet 132 Genforsikringskontrakter, tilsyneladende et stort Antal, men dog forstaaeligt set paa Baggrund af Tiden og den i Forhold til i Dag langt større Mulighed for at erhverve Forretning af virkelig lønnende Karakter.

Det drejede sig ganske overvejende om Kontrakter, omfattende Brand- og Søforsikringsforretning og afsluttet med ældre ansete Selskaber, hovedsagelig i Udlandet. Det kunde vel ikke helt undgaas, at Krigsforsikring ogsaa kom ind under Kontrak-

terne, dog ikke i større Udstrækning, idet de fleste Søforsikringskontrakter paa dette Tidspunkt sædvanligvis udelukkede Krigsrisiko. Tiden skulde vise, at der herved var knyttet en Række Forbindelser, som skulde komme til at danne et godt Grundlag at bygge videre paa.

Under saa vanskelige og usikre Forhold kunde det ikke undgaas, at der kom Kontrakter imellem, som Selskabet havde været bedre foruden, maaske fordi Tidens Vanskeligheder var blevet undervurderet, eller fordi det menneskelige Moment bag den enkelte Kontrakt svigtede. Fik Baltica saaledes Skuffelser, var disse dog faa i Forhold til de Glæder, som Hovedparten af Kontrakterne skulde berede Selskabet.

UDENLANDSKE AGENTURER

Som en tredje Mulighed for at skabe en Forretning af varig Karakter var det endvidere ønskeligt, at Selskabet ogsaa paabegyndte direkte Forsikringsvirksomhed udenfor Skandinavien. Under Krigsaarene var der paa flere udenlandske Pladser en betydelig Efterspørgsel efter neutral Dækning, hvorfor det var muligt ved Oprettelse af Agenturer at skabe en Forretning, som kunde forventes at blive bevaret, ogsaa naar Krigen var forbi.

I Begyndelsen af 1916 var der blevet oprettet Søforsikringsagenturer i Rotterdam og Amsterdam, hvilke Agenturer i 1917 blev udvidet til ogsaa at omfatte Brandforsikring. Under Krigsaarene fik Baltica gennem disse Agenturer en stor Forretning, som i sin Helhed levnede Gevinst. Senere udviklede Søforsikringsagenturet i Amsterdam sig uheldigt, hvorfor dette i 1922 blev overdraget til Baltica's nuværende Agenter, Firmaet De Waal & Zoon. Søforsikringsagenturet i Rotterdam, der i 1916 blev overdraget til Firmaet Tulleners & Brummer, er fortsat i dette Firmas Hænder. Brandforsikringsagenturet i Amsterdam daterer sig ligeledes tilbage til 1916, idet Firmaet J. Langeveldt siden da har repræsenteret Baltica.

I Aarene, der fulgte, og navnlig efter Verdenskrigens Afslutning oprettede Baltica Agenturer for direkte Tegning i flere andre europæiske Lande samt i De forenede Stater.

DE ØKONOMISKE RESULTATER

Verdenskrigens to sidste Aar blev gode Aar for Baltica. Saavel den direkte som den indirekte Sø- og Krigsforsikring gav meget store Indtægter. Skaderne var ikke større,

end at Forretningen levnede en god Fortjeneste, men der var dog saa mange, at der lige til Krigens Slutning var et livligt Begær efter Krigsforsikring.

De direkte Brand- og Ulykkesforsikringsafdelinger begyndte ogsaa at give Fortjeneste. I Regnskabet for 1918 kunde Baltica med Tilfredshed henvise til, at Præmieindtægten i disse Afdelinger viste en god Fremgang og nu næsten androg Kr. 1.200.000. Genforsikringsforretningen i Brand- og Ulykkesforsikring havde med en samlet Præmieindtægt paa ca. 5 Millioner Kroner haft en lignende kraftig Vækst. Der var i Ly af Krigsforsikringen blevet skabt en Forretning, som nu, hvor Krigspræmierne maatte forventes at bortfalde, kunde bidrage til at skabe Overskud og bære de med Selskabets Drift forbundne Omkostninger.

Baltica's Regnskab for de to sidste Krigsjaar kom da ogsaa til at udvise stigende Fortjeneste. Selskabets frie Reserver var ved Udgangen af 1918 steget til Kr. 750.000. Den indbetalte Aktiekapital var med Afslutningen af 1917-Regnskabet blevet forøget til $12\frac{1}{2}\%$, og det var derfor allerede et Selskab med en vis Position, som ved Krigens Slutning gik ind i sit fjerde Arbejdsjaar.

Det skulde vise sig, at Tiden efter Verdenskrigen, som alle med Længsel havde set hen til, paa sin Vis skulde blive ikke mindre enerverende for Forsikringselskaberne end selve Krigsaarene.

E F T E R K R I G S A A R E N E

A A R E N E 1 9 1 9 — 1 9 2 2

HØJKONJUNKTUR OG PRISFALD

I Forventning om kommende lyse Tider og med Tillid til, at der nu, hvor Europa skulde genopbygges, ogsaa vilde blive Plads for dansk Foretagsomhed, gik vort Samfund efter Vaabenstilstanden ind i det nye Aar. Udviklingen i Tiden umiddelbart efter Krigens Slutning skulde retfærdiggøre selv den største Optimisme. 1919 blev et glimrende Handelsaar, Omsætningen svulmede, Priskurverne var stadig stigende. I Begyndelsen af 1920 tog denne Udvikling yderligere Fart for hen paa Efteraaret at afløses af et ligesaa voldsomt Prisfald, som skulde faa Betydning for vort Samfund ogsaa udenfor de direkte interesserede Handelskredse. Søassurandørerne, der var indstillet paa en stærkt dalende Præmieindtægt som Følge af Krigspræmiernes Bortfald, saa imod al Forventning Præmieindtægten for Søforsikringen vokse, i 1920 endog langt udover hvad Krigsaarene kunde opvise. Aaret 1920 bragte Baltica en saa betænkelig stor Brutto-Præmieindtægt i Søforsikringen som 37½ Million Kroner, hvoraf næsten 15 Millioner vedrørte den direkte danske Forretning, som for en stor Dels Vedkommende bestod af Vareforsikringer. Generalpolicer og Kontrakter voksede udover alle Beregninger.

Stærkt medvirkende til den store Præmiestigning var den danske Krones Fald. Dollarnoteringen i København naaede i November 1920 sit Højdepunkt med en Kurs paa 7,68.

Vareforsikringen i 1919 fik ikke noget gunstigt Forløb, hvilket blandt andet skyldtes, at Købmændene ikke kunde tillade sig at være kræsne ved Valg af Befordringsmidler; alt, hvad der kunde flyde, var i Brug for at fylde de tomme Lagre. Gamle amerikanske Træsejlere, der tidligere havde gaaet i amerikansk Kystfart, kom ud paa de store Have, nybyggede amerikanske Trædampere og Betonskibe hørte ogsaa til de Skibstyper, som Assurandørerne i Efterkrigsaarene blev stillet overfor. Ældre Skibe, der under normale Forhold vilde være blevet udrangeret, var alle i Fart, en Omstændighed, der heller ikke tjente til at forbedre Assurandørernes Risiko.

Det kunde derfor ikke undgaas, at Assurandørerne under disse Forhold fik adskillige Totalskader af ekstraordinær Karakter. Naar Vareforsikringen i 1919 om end tabbringende alligevel ikke blev daarligere, end Tilfældet var, skyldtes dette blandt andet den store Varehunger i den første Tid efter Vaabenstilstanden. Dette Forhold skulde komme Assurandørerne til gode, idet de ved saa store Vareophobninger uundgaaelige Skader, som i normale Tider vilde blive gjort til Genstand for Reklamationer, nu næppe blev ænset. Ud af Lagrene, ud i Omsætningen var Parolen. Købmændene tjente Penge, Assurandørerne skulde ogsaa mærke de gode Tider, man saa stort paa det.

Men alt som den første Varehunger blev stillet, skiftede Billedet. Det gik ikke mere saa rask med at faa Varerne afsat. Forventningerne om, at København skulde blive den store Stabelplads for Østersøen, gik ikke i Opfyldelse. Transithandelen begyndte at svigte, Strejker lammede Havnetrafikken, Pakhuspladsen slog ikke til. Havne og Kajer var ganske overfyldte, store Partier var ikke alene her i Landet, men overalt i Europa henvist til Oplagring under aaben Himmel eller i ganske uegnet Lægtermateriel, kun nødtørftigt tildækket, med deraf flydende Manko- og Tyveriskader samt store Beskadigelser.

Hen paa Efteraaret 1920 satte Prisfaldet alvorligt ind. Ingen var mere interesseret i at overtage de dyrt indkøbte og under Oplagringen ofte beskadigede Varer. Reklamationerne strømmede ind til Søassurandørerne, som nu fik deres Besøgelsestid. I 1920 bragte Baltica sine obligatoriske Reassurandører den største Vareforretning i Selskabets Historie, men tillige den daarligste.

MINEFAREN I EFTERKRIGSAARENE

I Efterkrigsaarene var det almindeligt, at Assurandørerne mod en Tillægspræmie medindbefattede den fra Krigen stammende Minerisiko. Den herved indvundne Præmieindtægt skulde blive en Faktor af ikke ringe Betydning til Formindskelse af Assurandørernes Tab paa Vareforsikringer, idet det viste sig, at Tabene som Følge af Minerisiko blev meget beskedne, hvilket ogsaa paa anden Maade skulde komme Baltica til gode.

Medens Baltica under Verdenskrigen ikke kom til at deltage i det officielle Kasko-Institut, „Dansk Krigs-Søforsikring for Skibe“s Forretning, fik Selskabet efter Krigen Lejlighed til at afslutte en Overenskomst med det af Staten oprettede Fragtævn,

hvorefter Baltica i det første Efterkrigsaar overtog samtlige de Kasko-Interesseforsikringer mod Krigsfare, som Fragtnævnet tegnede. Selv om Præmien for disse Forsikringer kun androg $\frac{1}{8}\%$ for en Nordsørejse, blev det dog, da Fragtnævnet disponerede over en betydelig Del af den danske Handelsflaade, og da de enkelte Forsikringer ofte var paa 1 Million og derover, en stor Forretning for Baltica og tillige en god Forretning, idet der ikke indtraadte et eneste Forlis.

USÆDVANLIGE TIDER

Ikke mindst usædvanlig formede Landets Forsyning med Kul sig i disse Aar. En enkelt Generalpolice, afsluttet med et Kulfirma i Provinsen, gav saaledes i 1920 Baltica en Præmieindtægt paa over Kr. 660.000. Under denne Generalpolice deklareredes blandt andet 19 Sejlskibsladninger Kul fra Amerika til Danmark med en Forsikringsværdi, der varierede fra ca. Kr. 400.000 til op mod $1\frac{1}{2}$ Million pr. Skib. Præmierne var gode, varierende fra $4\frac{1}{2}\%$ til $5\frac{3}{4}\%$. Alle de 19 Sejlskibe kom frem uden større Skader, skønt mange af dem var meget gamle. Mindre heldigt formede sig et Forsøg paa at indføre sydafrikanske Kul til Danmark. Det danske Sejlskib „Lysglimt“ skulde bringe en saadan Ladning fra Durban, men det gik galt paa Rejsen hjem over Ækvator med de aabenbart let antændelige Kul. Skib og Last brændte undervejs. Baltica var i dette Tilfælde dog kun interesseret som Kaskoassurandør.

Ovennævnte Sejlskibsflaade, der hovedsagelig sejlede under norsk Flag, indbefattede Skibe, som med Ære havde indskrevet deres Navne i Sejlskibsfartens Historie, blandt andre det berømte „Lancing“, et af alle Tidens bedste og hurtigste Sejlskibe, til Trods for at det oprindelig i Tresserne var bygget som Damper.

Sejlskibenes Deltagelse i Europas Forsyninger i Efterkrigsaaarene blev deres sidste store Indsats i den internationale Fragtfart. Kort Tid efter var de fleste forsvundne, og de faa, der var tilbage, henvist til en Specialfart. Havenes stolte Storsejlere var blevet et Særsyn.

Selv den mere normale Kulhandel mellem England og Danmark mærkede de usædvanlige Tider. Prisstigningen forrykkede alle Værdibegreber, og Fragterne var meget høje. Amerikanske Skibe, der ellers aldrig saas i denne Fart, forekom jævnlig. Baltica tegnede saaledes i 1920 en Forsikring paa en Fuldladning Kul paa ca. 3.600 Tons for en Rejse fra Swansea til København med en amerikansk Damper „Lake Grafton“. Kulladningen var assureret for Kr. 650.000, et i Forhold til normale Kulpriser meget stort Beløb, et Beløb, som Baltica iøvrigt kom til at betale, idet Skibet forliste.

Slet saa interessant formede Landets Forsyninger med Korn- og Foderstoffer sig ikke, selv om Sejlskibene ogsaa her blev taget i Brug, om end kun i mindre Udstrækning.

Baltica deltog i Begyndelsen af 1919 sammen med en Række andre danske Selskaber og under Ledelse af et af de gamle københavnske Selskaber i en Fælleskontrakt med „Centralkontoret for Import af Foderstoffer til Danmark“. Denne Police bragte i de følgende to Aar en meget stor Forretning, der hovedsagelig omfattede Import af Majs og Oliekager med en Værdi af indtil 3½ Million Kroner pr. Skib. I de to Aar, denne Police bestod, bragte den samtlige de interesserede Assurandører en Præmieindtægt paa over 2 Millioner Kroner. Forsendelserne skete hovedsagelig med gode danske Dampskibe, og Policen fik et særdeles gunstigt Forløb.

I et Referat fra et Bestyrelsesmøde i Oktober 1920 hedder det om Søforsikringsvirksomheden, at denne i det indeværende Aar som Følge af de store Værdistigninger, der havde fundet Sted, vilde vise en uforholdsmæssig stor Fremgang, idet Baltica's Regnskab ultimo Oktober allerede vilde komme til at vise samme Præmieindtægt som for hele Aaret 1919. I Referatet hedder det endvidere: „Den betydelige Fremgang skyldtes ikke, at Ledelsen var gaaet over til mere aggressiv Akkvisitionspolitik, men kunde for en stor Del føres tilbage til de Dispositioner, som var truffet flere Aar tilbage i Tiden, og som først nu blev regnskabsmæssig effektive“.

PRISFALDETS INDFLYDELSE

Det nære Sammenspil mellem Vareomsætning, Fragtrater og Skibspriser gav sig hurtigt Udtryk i voldsomt faldende Skibspriser, hvilket ikke mindst ramte de Redere, som under Krigen havde indkøbt ældre Tonnage. Da Prisfaldet satte ind, tjente de efterhaanden forhøjede Kaskotakster som en Beskyttelse for Assurandørerne mod Kondemnersrisikoen, som ikke mindst var farlig i Betragtning af de store løbende Interesseforsikringer. Det var ikke alle Redere, der var saa heldige som den danske Sejlskibsreder, der dengang for et kondemneret Barkskib kunde incassere mere end

det dobbelte af, hvad Skibet paa det daværende Tidspunkt vilde have været værd i ubeskadiget Stand, og det mangedobbelte i Sammenligning med, hvad det vilde have været værd blot nogle faa Aar senere.

Baltica's Kaskoforretning i de to første Efterkrigsaar fik ikke noget daarligt Forløb. Kaskointeresseforsikringerne udgjorde stadig en betydelig Del af den samlede Forretning. De høje Reparationspriser fandt en vis Modvægt i de nu noget bedre Kaskotakster. Spørgsmaalet om forsvundne Skibe var blevet mindre aktuelt.

Den øvrige skandinaviske og internationale Kaskoforsikring, der var tegnet med ganske anderledes høje Kaskotakster, blev endog særdeles god.

DE MANGE FORSIKRINGSSAMMENBRUD

1921 bragte Overgangen til mere normale Søforsikringsforhold, hvilket dog ikke skulde komme til at betyde, at Selskabet nu blev fri for alle Bekymringer. Tværtimod, paa mange Omraader blev Vanskelighederne større. Præmieindtægten var stærkt faldende, Baltica's samlede Brutto-Præmieindtægt for Søforsikring i 1921 androg 22 Millioner, hvoraf ca. 8 Millioner hidrørte fra den direkte danske Forretning. Skaderne var derimod i stærk Stigen, idet mange Krav om Erstatning for Skader, indtruffet i de to første Efterkrigsaar, skulde honoreres. Hertil kom, at det nu viste sig, at det ikke stod lige godt til med alle Baltica's Reassurandører. Dette var et Forhold, i hvilket Baltica delte Skæbne med de andre danske Selskaber, og som derfor hos de ledende Assurandører mere end noget andet optog Sindene.

Under Verdenskrigen blev der alene her i Landet stiftet over 100 nye Forsikrings-Aktieselskaber. I Sverige og navnlig i Norge var der ligeledes mange Nydannelser. Baltica søgte at begrænse Samarbejdet med de nye Selskaber til saadanne, hvis Størrelse og Ledelse var af den Art, at det skønnedes forsvarligt. Da Aarsregnskaberne fremkom i første Halvdel af 1920, var det aabenbart, at adskillige af de nye Selskaber stod paa meget svage Fødder.

I Løbet af Sommeren 1920 viste det sig, at ogsaa „Danske Genforsikring“ stod overfor store Vanskeligheder. En fra norsk Side tilført Præference-Kapital havde vist sig utilstrækkelig. Overvejelser om en ny Rekonstruktion førte ikke til noget Resultat, og i Begyndelsen af 1921 traadte Selskabet derfor i Likvidation. I de kommende Aar maatte endnu en lang Række af de under Krigen stiftede Selskaber standse, hvad der

fyldte alle alvorligt arbejdende danske Assurandører med stor Bekymring, idet Forsikringsvæsenet i mange Kredse kom i Miskredit. Baltica undgik ikke at tabe Penge paa flere af disse Selskaber, men Tabet kunde dog begrænses til en Del af de Provisioner, som Baltica i de foregaaende Aar havde modtaget fra Reassurandørerne, blandt andet til Dækning af Delcredere-Risikoen. Forskellige Forhold bidrog stærkt til at formindske disse Tab, og ikke mindst kom det i denne Forbindelse Baltica til gode, at den samlede Krigs-, Vare- og Kaskoforretning, som Selskabet havde afgivet til Reassurandørerne, var forløbet godt.

I Forholdet til de nye Selskaber havde Baltica i stor Udstrækning krævet og opnaaet Depoter, hvilket nu blev meget betydningsfuldt. En tredje Faktor, som mere uforskyldt kom Baltica til gode, blev de uregulerede Reassurancepræmier, idet disse i højeste Grad skulde komme til at begrænse Tabene. Efterkrigsaarenes mægtige Vareforretning havde medført en udstrakt Udveksling af Reassurancer mellem de skandinaviske Selskaber. Engagementet paa det enkelte Skib var ved større Vareforsendelser som Regel sammensat dels af direkte tegnede Forsikringer og dels af Beløb, som var overtaget i Genforsikring, hvilket i høj Grad vanskeliggjorde Afviklingen af Reassuranceforholdene. Dækningen gik ofte i Ring, men det var svært at faa Kæden sluttet. Efterhaanden lykkedes det dog at faa de udestaaende Reassurancepræmier afregnet, og betydelige Beløb kunde modregnes paa Skadeskravene hos de likviderende Reassurandører. Baltica's Tab paa likviderende Reassurandører blev betydeligt. Regnskabet for 1922 viser saaledes en Afskrivning for Tab paa Reassurandører paa ca. Kr. 300.000.

Baltica havde ikke nogen Skyld til disse Selskaber, idet Baltica saa godt som aldrig havde indladt sig paa at overtage Forretning fra dem, hvilket dog sikkert blev billigere end at tabe Penge paa disse Selskabers daarlige Forretning.

Det største Tab, Baltica led paa et enkelt Selskab, faldt paa „Internationale Assurance Co. A/S“, hvor Baltica tabte ca. Kr. 120.000. Set paa Baggrund af den meget store Forretning, Selskabet havde reassureret under og efter Krigen, var Tabene dog kun beskedne, og de blev aldrig saa store, at de kunde gøre et alvorligt Indhug i de enkelte Aars Driftsresultater.

EN UBEHAGELIG OVERRASKELSE

Erfaringerne indtil 1920 havde vist, at Selskaber, som drev direkte og indirekte Søforsikringsforretning, under normale Forhold kunde regne med, at de ved et Regnskabsaars Afslutning henstaaende uregulerede Præmietilgodehavender rigeligt op-

Indgang til Baltica's Hovedkontor

vejede, hvad Selskabet maatte skyldes til Reassurandører og Retrocessionærer for uregulerede Præmier. De unormale Forhold, hvorunder Søforsikringen arbejdede i Efterkrigsaaarene, og Vanskelighederne ved at faa Præmierne til Reassurandørerne reguleret skulde komme til at berede Baltica en ubehagelig Overraskelse, idet det viste sig, at Præmier af denne Art, som Baltica i Løbet af 1921 skulde afgive, betydeligt oversteg, hvad Baltica selv modtog i Efterregulering.

Baltica's regnskabsmæssige Præmieindtægt for egen Regning faldt derfor stærkt i 1921, hvad der ogsaa skyldtes, at Selskabet — belært af Erfaring — i 1921-Regnskabet optog en omhyggeligt beregnet Reserve over de ved Aarets Udgang uregulerede Præmier, der tilkom Reassurandørerne. En Reserve af denne Art, der saaledes har sin egen Historie, har siden den Gang altid været optaget i Baltica's Aarsregnskaber. Selv om dette Forhold paavirkede Søforsikringsregnskabet for 1921, fik det dog ikke større Betydning for Aarets Resultat, idet det foregaaende Aars Præmie- og Skadesreserver viste sig at være saa rigelige, at Forskellen derved blev opvejet.

FORRETNINGEN SKIFTER KARAKTER

Baltica's Brutto-Præmieindtægt var i Efterkrigsaaarene helt domineret af de store Søforsikringspræmier. Hvad Præmieindtægten for egen Regning angik, ændredes Billedet i 1919. Den samlede Præmieindtægt for egen Regning i Brand- og Ulykkesforsikringen oversteg allerede i dette Aar Præmieindtægten for egen Regning i Søforsikringen, om end kun med et mindre Beløb. I de følgende Aar blev denne Udvikling endnu mere karakteristisk, i 1922 var Forholdet saaledes fire til een.

Baltica havde i videst mulig Udstrækning fortsat sine Bestræbelser paa at udnytte de Muligheder for at skabe en Genforsikringsforretning, som de usædvanlige Tider frembød. Ikke mindst var Bestræbelserne rettet mod at udvikle Baltica's indirekte Brandforsikringsforretning. Arbejdet herfor havde i Aarene efter Krigen betydelig Fremgang, i hvilken Henseende det kom Baltica til gode, at Selskabet havde kunnet fremlægge nogle smukke Regnskaber. Det kunde imidlertid ikke undgaas, at de mange Likvidationer, som fandt Sted i Efterkrigsaaarene, ogsaa kastede en Skygge over de godt arbejdende danske Selskaber og vel ganske særligt over alle de under Krigen stiftede. Om end dette ikke skulde faa nogen større forretningsmæssig Betydning for

Baltica, følte det dog dengang som noget af et Handikap at være stiftet under Krigen, en vis Anciennitet vilde have haft sin Værdi.

Forholdet ændrede sig imidlertid hurtigt. Det, der skulde faa størst Betydning for at erhverve Forretning, blev efterhaanden mere Spørgsmaalet, om Selskabet arbejdede sundt, og om Ledelsen nød almindelig Tillid og endelig, som den tredje og ikke mindre afgørende Faktor, om Selskabet var i Stand til i den internationale Reassurance-udveksling at yde Reciprocitet. Paa det Tidspunkt, hvor Baltica's Genforsikringsforretning blev opbygget, var dette sidste Spørgsmaal heldigvis kun lidet i Forgrunden, ellers vilde det næppe have været muligt med den beskedne Reassuranceforretning, som Baltica havde til Afgivelse, allerede i 1920 at erhverve en international Genforsikringsforretning i Brandforsikring med en Præmieindtægt paa ca. 13½ Million Kroner.

Med den Portefeuille, Baltica saaledes havde opbygget, indtraadte Selskabet i de store danske Genforsikrings-selskabers Rækker og var derigennem med til at præge Udviklingen paa dette, som Tiden skulde vise, for vort Land saa betydningsfulde Virksomhedsomraade.

Gennem gode og mindre gode Tider har Baltica altid kunnet vise et Overskud paa sin indirekte Brandforsikringsforretning. Valutakurserne har haft deres store Indflydelse paa Forretningens Omfang, men Præmieindtægten har dog ligget nogenlunde konstant omkring 12½—15 Millioner Kroner, uanset at Forbindelsernes Antal er steget betydeligt. Forretningens indre Sammensætning er ikke mere den samme som i Efterkrigsaaarene, nye Kontrakter er kommet til, andre er udgaaet, men adskillige af de under og efter Krigen afsluttede Kontrakter er dog stadig i Kraft.

Under Verdenskrigen var Spørgsmaalet blevet rejst, om der, naar mere normale Forhold atter indtraadte, fortsat var Muligheder for de nye danske Selskaber paa det internationale Genforsikringsmarked. Tiden har vist, at denne Frygt var ubegrundet.

Baltica havde i Begyndelsen af 1919 søgt og erholdt Koncession til at drive Brandforsikringsvirksomhed i De forenede Stater. Der blev hurtigt erhvervet en betydelig Forretning, som stærkt bidrog til den indirekte Brandforsikringsafdelings Vækst.

Den meget vigtige Stilling som Leder af Baltica's amerikanske Brandforsikringsafdeling blev i Begyndelsen af 1919 overdraget Mr. Franklin W. Fort, en betydelig Personlighed, som Baltica hurtigt kom til at sætte megen Pris paa. I 18 Aar indtil sin Død i 1937 var Mr. Fort Baltica's United States Manager. Valget af Mr. Fort til Leder af den amerikanske Afdeling skete efter Indstilling af den meget forsikringskyndige schweiziske Jurist, Dr. Gerard Landry, som i 1917 var blevet knyttet til Selskabet, og hvem Tilrettelæggelsen af den amerikanske Afdeling var blevet overdraget.

NYE TIDER

Kunde Baltica's indirekte Brandforsikringsafdeling saaledes udvise en stor Vækst i Efterkrigsaaene, gjaldt dette ikke mindre den direkte danske Brand- og Ulykkesforsikring.

Nye Tider var undervejs. Automobilet var ikke mere et Køretøj, beregnet for nogle faa Velhavere, de billige amerikanske Vogne kom i vid Udstrækning i Menigmands Eje, og Trafikken i By og paa Land, Mennesker og Arbejdstempo blev præget deraf. Der var kommet ekstra Fart over Arbejdet ogsaa i Baltica's udendørs Virken, idet Selskabet paa et meget tidligt Tidspunkt tog Automobilet i sin Tjeneste. I Kraft af Udviklingen steg Antallet af her i Landet registrerede Motorkøretøjer saaledes fra 9000 i 1914 til 30.000 i 1920, et Antal, der skulde blive mere end fordoblet i de kommende 4 Aar. Baltica gjorde en stor Indsats for at skabe sig et Navn som Automobilforsikringsselskab. Ikke mindst i Efterkrigsaaene skabtes den Forretning og de Forbindelser, som i Aarene fremover skulde bringe Baltica i en saa fremskudt Stilling paa dette Forsikringsomraade.

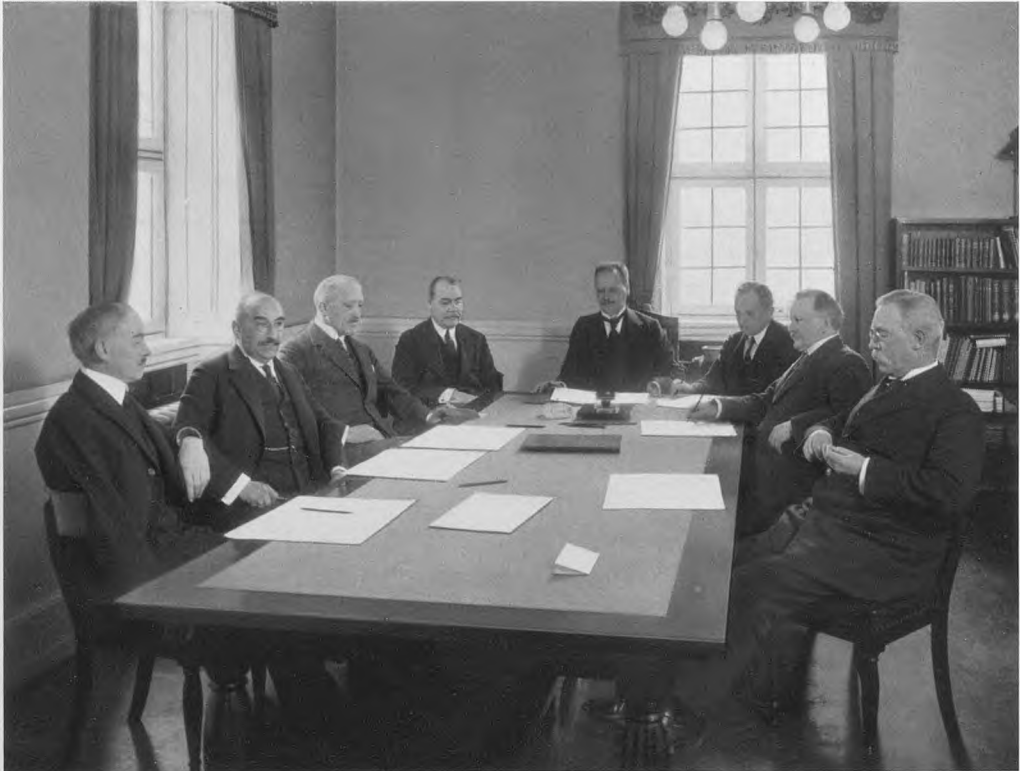
Tiderne var ogsaa gunstige for den direkte danske Brandforsikrings Vækst og Trivsel. Varelagrene repræsenterede meget betydelige Værdier, der var meget at forsikre, det kunde endog hænde, at det kunde knibe med at faa alt dækket. Mange nye Industrier var kommet til, det var Opgangstider, der skete noget. Brandforsikringen gav i disse Aar en god Fortjeneste for de Assurandører, der forstod at undgaa de særlig farlige Virksomheder, som for Eksempel Lyngmøllerne, der paa en for danske Assurandører meget kostbar Maade har indskrevet deres Navne i dansk Brandforsikrings Historie.

BALTICA GARANTERER

Den samlede Præmieindtægt for den direkte danske Brand- og Ulykkesforsikringsforretning nærmede sig i 1921 de 4 Millioner Kroner. Medvirkende til Aarets store Præmiefremgang var en med det likviderende Forsikringsselskab, „Dansk Assurance-Compagni“, truffet Aftale, hvorefter Baltica overtog dette Selskabs direkte danske Forretning. „Dansk Assurance-Compagni“, hvis Sammenbrud skyldtes Tab paa Sø- og Krigsforsikringer, havde ofret mange Penge paa at skabe en direkte dansk Forretning i Brand- og Ulykkesbrancherne. Selskabet havde specialiseret sig i Sygeforsikring, som udgjorde noget under Halvdelen af Portefeuillen. Det var Likvidatorerne meget magtpaaliggende, at der blev truffet en Overenskomst, hvorved de direkte Forsikredes Interesser blev beskyttet. Dette var imidlertid meget vanskeligt, og Forhandlinger til anden Side havde da heller ikke ført til noget Resultat. Det lykkedes dog den 24. December 1920 at komme til en Overenskomst, hvorved Baltica garanterede samtlige „Dansk Assurance-Compagni“s Forsikrede, at alle Krav paa „Dansk Assurance-Compagni“ vilde blive fyldestgjort. „Dansk Assurance-Compagni“ var imidlertid ikke i Stand til at overdrage Baltica en hertil svarende Præmie- og Skadesreserve, hvorfor Baltica kun kunde indtræde i „Dansk Assurance-Compagni“s Bo som almindelig Kreditor for de Udlæg, som denne Forpligtelse medførte. Ordningen blev blandt andet muliggjort ved personlige Ofre af det likviderende Selskabs Direktører, som ydede Baltica visse Garantier.

Som Forholdene laa, havde Baltica selvsagt den allerstørste Interesse i, at de Forsikrede i videst muligt Omfang overførte deres Forsikringer til Selskabet. Baltica's Forslag herom blev godt modtaget af „Dansk Assurance-Compagni“s Forsikrede, idet over to Tredjedele af disse benyttede sig af Tilbudet.

Da Baltica havde givet en ubetinget Garanti for „Dansk Assurance-Compagni“s Forpligtelser i de Brancher, Overenskomsten omfattede, krævede Baltica, at de Forsikrede, der havde indgaaet fleraarige Forsikringsaftaler med „Dansk Assurance-Compagni“, og som ikke havde ønsket at overgaa til Baltica, skulde fortsætte deres Forsikringer i „Dansk Assurance-Compagni“ for den resterende Del af Kontrakttiden, i hvilket Standpunkt Højesteret, uanset at „Dansk Assurance-Compagni“s Bo var taget under Konkursbehandling, ved Dom af 5. Oktober 1921 gav Baltica Medhold ved at stadfæste Landsrettens i saa Henseende meget interessante Dom. Baltica fik hermed Højesterets Attest for, at Selskabets Garanti maatte anses som betryggende Sikkerhed, en i sin Konsekvens maaske lidt betænkelig Dom, naar man ser

Fra det sidste Bestyrelsesmøde i det gamle Kontor

hen til den Skæbne, der overgik de fleste af de nystiftede Selskaber. Baltica's Udvikling skulde dog ikke gøre Dommen til Skamme.

Baltica betalte „Dansk Assurance-Compagni“ en Provision paa de Forsikringer, som blev overført til Selskabet, men selv om denne Provision blev modregnet paa Baltica's Fordring paa „Dansk Assurance-Compagni“ i Henhold til Overenskomsten, og selv om Baltica ogsaa kunde bringe visse andre Beløb i Modregning, blev det dog et ikke ubetydeligt Beløb, som Selskabet endelig blev Kreditor for i „Dansk Assurance-Compagni“. Baltica fik kun en beskedent Dividende paa denne Fordring, men som Følge af de forskellige Garantier, Baltica havde faaet, kunde den samlede Udgift udover Provisionen, som Erhvervelsen af denne Forretning bragte Baltica, nedbringes til Kr. 86.000.

Baltica's Ledelse har aldrig fortrudt, at denne Overenskomst blev indgaaet. Overenskomsten med „Dansk Assurance-Compagni“ bragte Baltica en Præmiefremgang

paa over Kr. 600.000, fordelt over 15.000 nye Kunder, et, som det skulde vise sig, godt Klientel, som med Aarene skulde komme til at tilføre Baltica megen god Forretning. Overenskomsten bragte navnlig Baltica's Ulykkesforsikringsafdeling et godt Skub fremad. Selskabet fik ogsaa, hvad der ikke blev det mindst betydningsfulde, mange nye gode Repræsentanter. Flere af disse blev og er stadig højt skattede Medarbejdere i Baltica.

Den Forretning, som Selskabet saaledes overtog, gav i Begyndelsen en god Fortjeneste, men den har nu i mange Aar været paavirket af, at Sygeforsikring efterhaanden er blevet en tabbringende Virksomhed.

Det er ved forskellige Lejligheder af ledende Forsikringsmænd blevet fremhævet som noget meget værdifuldt, som et Lyspunkt, at den brede Befolkning som Forsikringstagere stort set aldrig kom til at lide noget Tab ved de mange Forsikringsselskabers Sammenbrud i Efterkrigsaaarene. „Dansk Assurance-Compagni“ var det af de likviderende Selskaber, som havde den største direkte Kundekreds.

I 1922 traf Baltica en lignende Aftale med „Forsikringsselskabet Skandinavisk Assurance A/S“, som var i Vanskeligheder. I Henhold til denne Aftale overtog Baltica Selskabets direkte danske Forretning i Brand-, Tyveri-, Ansvarsforsikrings og Syge- og Ulykkesforsikringsbrancherne. „Skandinavisk Assurance“ havde i disse Brancher oparbejdet en Præmieindtægt paa godt 125.000 Kroner, overvejende Brandforsikring. Baltica havde kun Grund til at være tilfreds med denne Aftale, som forskaandede de Forsikrede for Tab og bragte Baltica en mindre, men god Forretning.

UNDER EGET TAG

Baltica var blevet en Institution, og alt som Forretningen voksede, og Positionen blev underbygget, blev Ønsket om at erhverve en repræsentativ Ejendom, der kunde skabe en værdig ydre Ramme om Virksomheden, stadig mere levende. Spørgsmaalet havde tillige i høj Grad praktisk Betydning. Lokalerne paa Jarmersplads var blevet alt for smaa, man kæmpede med en stadig Pladsmangel, som der kun delvis var raadet Bod paa ved Leje af Lokaler i nærliggende Ejendomme, en baade dyr og upraktisk Ordning.

Allerede i Marts 1919 havde Tanken om at erhverve en Byggegrund ved Holmens Kanal været fremme. Da denne imidlertid vilde komme til at koste over 1½ Million Kroner, og da Byggeomkostningerne dengang var meget høje, blev Sagen opgivet. Bestræbelserne gik derfor ud paa at finde en til Formaalet velegnet Ejendom, som kunde erhverves til en rimelig Pris, saaledes at Udgifterne kunde overses.

Baltica's Hovedsæde i „Kong Georgs Palæ“, Bredgade 42

I Juni 1919 bød Baltica derfor 2 Millioner Kroner for Kunstindustrimusæets Bygning paa Vestre Boulevard. Tilbudet blev dog ikke modtaget, og Bygningen blev senere købt til en væsentlig højere Pris af De Forenede Bryggerier.

Forsøg paa, gennem Annoncering, at finde en passende Ejendom førte heller ikke til noget Resultat. I Efteraaret 1921 skulde imidlertid „det stedse tilbagevendende Ønske om at erhverve en standsmæssig Bygning“, saaledes som Referatet i Baltica's Bestyrelsesprotokol udtrykte sig, blive kronet med Held. Ejendommen Bredgade 42, det saakaldte „Kong Georgs Palæ“, som tilhørte „Det Transatlantiske Compagni“, kunde erhverves til en i Forhold til Grundens Størrelse og Ejendommens gode Vedligeholdelse rimelig Pris af Kr. 2.238.000, herunder indbefattet en Del Inventar.

Efter sin Karakter og med den for et Forsikringssselskab gode Beliggenhed, midt mellem Kongens Nytorv og Grønningen, maatte Ejendommen anses som udmærket velegnet for Baltica. „Det Transatlantiske Compagni“ havde købt Ejendommen nogle

Aar forinden for een Million Kroner, men havde anvendt yderligere over en Million paa Ejendommens Ombygning til Kontorbrug.

Det var dog først efter meget indgaaende Overvejelser, at Bestyrelsen besluttede sig til at købe Ejendommen. Udsigterne for Forsikringsvæsenets nærmeste Fremtid var dengang ikke særlig lovende, og Bestyrelsen var klar over, at man gik vanskelige Tider i Møde. Der kunde siges adskilligt for og imod, at Forsikringsselskaber etablerede sig i Palæer. Betænelighederne blev dog overvundet. Baltica erhvervede Ejendommen og flyttede ind i Foraaret 1922.

Tiderne skifter. En stor og levende dansk Virksomhed med mange Medarbejdere rykkede ind i det Hus, der oprindeligt var skabt som Hjem for den enkelte. Der blev Liv paa Trapper og i Sale i det gamle Palæ og i den smukke gamle Have. Baltica's Hus er blevet et Sted, hvor mange Mennesker — Kunder og Medarbejdere — daglig henter Skønhedsindtryk, som udgør en Del af Arbejdsglæden, et Sted, hvor der pietetsfuldt værnes om Fortidens Minder. Skulde der ske Forandring, er der vist kun Grund til at glæde sig over den Maade, hvorpaa den har formet sig for Bernstorffernes skønne gamle Palæ.

MAX LEVIG & CO. AFVIKLES

Forsikringsvæsenet havde været et af de Omraader indenfor vort økonomiske Liv, som var blevet stærkest præget af Krigs- og Efterkrigsaarenes Højkonjunktur. Til Gengæld mærkede Forsikringsselskaberne ogsaa meget tidligt Omslaget. Paa det Tidspunkt, hvor Virkningen af det almindelige Prisfald paa Skibe og Varer først blev rigtig følbart for vort Samfund, var Forholdene i den hjemlige Forsikringsverden godt paa Vej til Afklaring. De Vanskeligheder, som store Dele af vort og andre skandinaviske Landes Erhvervsliv i disse Aar kom ud for, og som ganske særlig fandt Udtryk i Bankernes Vanskeligheder, er endnu i frisk Minde.

Baltica skulde ikke blive uberørt af disse Begivenheder. Det var ikke kommet Baltica uventet, at den med Reassurance forbundne Delcredere-Risiko kunde resultere i Tab. Derimod blev det en stor og ubehagelig Overraskelse, at Selskabet skulde komme ud for Tab paa Indskud i anerkendte Banker, hvad der maatte regnes med, da to af Baltica's norske Bankforbindelser indstillede deres Betalinger i Begyndelsen af 1923. En Overgang saa det ud til, at dette vilde medføre et betydeligt Tab for Baltica, men en gunstig Likvidation begrænsede dog Tabet til et ret beskedent Beløb.

De ændrede økonomiske Forhold skulde imidlertid paa anden Maade faa stor Betydning for Baltica. Firmaet Max Levig & Co.'s Indehavere kom i Løbet af 1922 i alvorlige økonomiske Vanskeligheder. Dette kom Baltica uventet, idet Firmaets økonomiske Forhold i Relation til Baltica var og altid havde været i den bedste Orden. Kontrakten med Max Levig & Co. indeholdt en Bestemmelse, hvorefter det var en Forudsætning for dens Bestaaen, at Indehavernes personlige Økonomi var i Orden. Spørgsmaalet rejste sig derfor, om Firmaets Indehavere kunde fortsætte som Baltica's Generalagenter. Ganske vist aabnede Kontrakten Mulighed for at omdanne Firmaet til et Aktieselskab, og der blev da ogsaa udfoldet Bestræbelser herfor i Eftersommeren 1922. Som Forholdene den Gang laa, kunde Baltica's Bestyrelse og Direktion ikke sympatisere med en saadan Ordning, og da Firmaets Indehavere ikke ønskede at bringe sig i Modsætningsforhold til en af Baltica's Stiftere og Storaktionærer, som bestemt tog Afstand fra en saadan Plan, blev Arbejdet herfor indstillet.

Efter mange og vanskelige Forhandlinger mellem Landmandsbankens nye Ledelse, Firmaet Max Levig & Co.'s Indehavere og Baltica, under hvilke Forhandlinger der fra alle Sider blev vist god Vilje til at komme til en Løsning, enedes man om en Ordning, hvorefter Firmaet Max Levig & Co. blev afviklet, medens Firmaets Assuranceforretning blev fortsat af et nyt Firma, Max Levig & Co.'s Eft. A/S, med en Aktiekapital paa Kr. 500.000 og med Baltica som Eneaktionær. Baltica indkaldte en ekstraordinær Generalforsamling i Februar 1923, hvor alle Enkeltheder vedrørende Ordningen blev forelagt og godkendt. Overenskomsten byggede paa en Affindelsessum een Gang for alle samt paa en tiaarig fast aarlig Ydelse, for hvis Betaling Baltica garanterede.

Alt som Baltica havde opbygget sin egen Organisation, havde den oprindelige Overenskomst med Max Levig & Co. mistet i Betydning, og den nye Ordning, der blev til økonomisk Fordel for Baltica, medførte derfor ikke nogen større Omlægning af Baltica's Organisation.

Det nye Aktieselskab kom til at fortsætte Repræsentationen i Brandforsikring for det engelske Forsikringsselskab „The Liverpool & London & Globe Insurance Co.“.

Baltica's Ledelse havde den Tilfredsstillelse, at Forbindelsen med det gamle Firmas Kunder kunde fortsættes uforandret, og den nye Ordning blev ogsaa truffet i god Forstaaelse med Firmaets Personale og Prokurister, Overretssagfører Poul Theisen og Povl Lester, som overgik til det nye Aktieselskab. Efter Overretssagfører Theisens Død i 1937 overtog Povl Lester Ledelsen som Eneledelse.

NORDISK LUFTPOOL

Paa Lufttrafikkens Omraade blev Baltica's Indsats som Assurandør ret beskeden. Det fremgaar af Bestyrelsesprotokollen, at Baltica allerede i April 1919 „for at følge Udviklingen under forsigtige Former agtede at interessere sig for Flyverisikoforsikring“.

Baltica's Indsats fik ikke nogen selvstændig Karakter, idet Selskabet kort efter traadte i Samarbejde med forskellige skandinaviske Selskaber for at løse denne Opgave paa interskandinavisk Grundlag. „Den nordiske Pool for Luftfartforsikring“ stiftedes i Oktober 1919 med Tilslutning af 79 skandinaviske Forsikringselskaber med det Formaal at tegne Kasko- og Varetransportforsikringer samt Ansvars- og Ulykkesforsikringer. Poolen har sikkert gennem de forløbne Aar haft en betydelig Mission. Nogen lukrativ Forretning har det ikke været for de deltagende Selskaber, hvad der vel næppe heller var ventet. Bevidstheden om, at det nordiske Forsikringsvæsen ikke holdt sig tilbage, da det gjaldt om at løse en Opgave paa dette ret nye og ukendte Forsikringsomraade, er dog ikke uden Værdi.

PENSIONSKASSEN OPRETTEDES

Baltica's Ordning af Personalets Pensionsforhold daterer sig tilbage til Aaret 1921. Det føles saavel af Baltica som af Personalet som meget betydningsfuldt, at dette Spørgsmaal fandt sin Løsning paa et saa forholdsvis tidligt Tidspunkt, saaledes at en stor Del af Baltica's Medarbejdere i Dag har en betydelig Anciennitet som Medlemmer af Pensionskassen.

Ved Baltica's første Regnskabsaflæggelse afstod Baltica's Bestyrelse en Del af den Bestyrelsen statutmæssig tilkommende Tantième til Fordel for et Pensions- og Understøttelsesfond, hvilket blev den første Spire til den senere Pensionskasse. Det paagældende Fond var ved forskellige Henlæggelser efterhaanden vokset til Kr. 300.000, hvilket Beløb gennem en Række aarlige Indbetalinger nu er indgaaet i Pensionskassens Formue.

Pensionskassens Ydelser omfatter Pension til Kassens Medlemmer, deres Enker og Børn. Kassens Medlemsantal udgjorde 381 i Juli 1940. Pensionskassens Vedtægter er gennem Aarene blevet ændret adskillige Gange, senest for at bringe dem i Overensstemmelse med de nye Lovbestemmelser om Tilsyn med Pensionskasser. Den mest

betydningsfulde Ændring blev foretaget i 1938 og medførte, at Retten til Pension og Børnepension nu tillige tilkommer Baltica's gifte kvindelige Funktionærer. Pensionskassens Formue udgør efter det senest aflagte Regnskab over 1½ Million Kroner.

POSITIONEN UNDERBYGGES

Baltica's samlede Brutto-Præmieindtægt kulminerede i 1920 med over 54 Millioner Kroner for i 1922 at falde til nogle og tredive Millioner, der skulde blive det omtrentlige Grundlag, hvorpaa Selskabets Brutto-Præmieindtægt skulde komme til at ligge i en lang Række Aar fremover, indtil den i de allerseneste Aar atter er steget noget. De tre første Aar efter Verdenskrigen viste betydelig Fortjeneste, i de følgende Aar blev denne dog mere beskedent.

Baltica kunde i Krigs- og Efterkrigsaaarene, efter at have foretaget betydelige Henlæggelser, tillige hvert Aar betale Udbytte til Selskabets Aktionærer. Udbyttet kom dog aldrig til at overstige 15%, som paa Baggrund af Tiden maatte anses for særdeles beskedent, men for et ungt Forsikringselskab dog en betydelig Dividende. Da Udviklingen imidlertid havde vist, at Tegning af Krigsforsikring var en alt andet end risikoløs Forretning, syntes det rimeligt, naar denne nu havde levnet en god Fortjeneste for Baltica, at det kom til Udtryk ved Fastsættelsen af Dividenden.

Selskabets Fondsbeholdning havde i disse Aar været stærkt voksende. Baltica kunde saaledes i 1919 overtage 1½ Million Kroner af det nye store Statslaan, og med Udgangen af 1922 var Baltica's Fondsbeholdning da ogsaa steget til et Beløb paa ca. 17 Millioner Kroner, et Vidnesbyrd om det unge Selskabs økonomiske Styrke.

Den indbetalte Aktiekapital var som Følge af Aktieselskabslovens Krav om 25% Indbetaling i 1918 blevet forøget fra 12½% til 25%, hvoraf de 2½% blev overført fra Selskabets Driftoverskud. De frie Reserver oversteg 3 Millioner Kroner ved Afslutningen af Regnskabet for 1922, der var Baltica's syvende. Det var derfor et økonomisk styrket Baltica, som gik ud af Efterkrigsaaarenes Skærsild.

TILBAGE TIL GULDVALUTAEN

A A R E N E 1 9 2 3 — 1 9 3 1

ROLIGE VÆKSTAAR

A dskilligt fattigere paa Illusioner og Penge gik vort Land ved Udgangen af 1922 ind i det nye Aar. Den gamle Sandhed om, at hvad der kommer let, gaar let, maatte vort Samfund atter nemme. Den Guldstrøm, der under Krigsaarene var blevet ført ind over Danmark, var udtørret uden at efterlade sig dybere Spor. De indenlandske Laanekilder flød kun sparsomt, og vort Land havde paany i betydelig Udstrækning maattet ty til de dengang let tilgængelige, men dyre udenlandske Laan. Statens udenlandske Gæld var steget betydeligt i Forhold til Stillingen ved Krigens Udbrud. Indenfor Erhvervslivet og Bankverdenen var der en Følelse af, at Eftervirkningerne af Efterkrigsaarenes Præfald endnu ikke fuldtud var kommet til Udtryk. Det var et aabent Spørgsmaal, hvorledes Forholdene vilde forme sig for Erhvervslivet i de kommende Aar.

Det var da heller ikke med større Forventninger, at Baltica's Ledelse saa det nye Aar i Møde om end med Tro paa, at Selskabet ogsaa under vanskelige Forhold skulde vide at finde Vej frem. Baltica's Udvikling i de kommende Aar skulde ikke gøre Ledelsens Tro til Skamme, men var Udvikling og Konsolidering hidtil foregaaet i Spring, skulde Tiden snart lære Baltica, at Selskabet maatte indstille sig paa et ganske andet Tempo. Vel viste Baltica's frie Reserver i de kommende 8 Aar Fremgang fra Aar til Aar, men de enkelte Aars Bidrag til Væksten var beskedne. Baltica's aarlige Præmieindtægt bevægede sig i disse Aar mellem 30 og 35 Millioner Kroner og det aarlige Overskud omkring otte til ni Hundrede Tusinde Kroner, tilstrækkeligt til at sikre Selskabets Aktionærer et godt aarligt Udbytte, en vis Konsolidering samt til at skabe et Afskrivningsfond for Aktionærernes Hæftelser, hvilket Fond i 1930 var stort nok til at tillade 5% Afskrivning paa Garantikapitalen.

Der var hos Baltica's Ledelse Forstaaelse for, at saadanne roligt glidende Aar havde deres store Værdi ikke mindst for et Forsikringselskab. Selskabets Formand

Fra Hovedekspeditionen

udtalte saaledes paa 11-Aarsdagen for Baltica's Stiftelse: „Baltica har i den forløbne Del af indeværende Aar ikke været ude for større Begivenheder, idet Aaret har formet sig som et støt og roligt Arbejdsaar, hvilket i det lange Løb vel ogsaa er det bedste for et Forsikringselskab“.

Den internationale politiske Situation var i disse Aar forholdsvis afspændt, og formede Baltica's Liv sig end i det Ydre paa Linie hermed som rolige Vækstaar, levede Selskabet dog et rigt indre Liv. Forretningens Sammensætning skiftede i ikke ringe Grad Karakter. Dette gjaldt ikke mindst den direkte danske Forretning i Brand- og Ulykkesbrancherne, hvis Opbygning i saa høj Grad havde været begunstiget af Krigs- og Efterkrigsaares Højkonjunkturer. I mange Tilfælde blev de store Brandforsikringer som Følge af Prisfaldet stærkt nedsat eller udgik helt for efterhaanden at blive afløst af Forsikringer af mere varig Karakter. Baltica's Portefeuille satte nu den Kærne, der kun kan skabes gennem Aarene ved et koncentreret og systematisk

Fra Kassererkontoret

Arbejde. I Slutningen af 1922 fordelte den 3,6 Millioner Kroner store Præmieindtægt i disse Brancher sig over ca. 65.000 Policer; i Slutningen af 1931 var Præmieindtægten vokset til 6,2 Millioner Kroner, men Policeantallet var steget til ca. 169.000. Baltica's Policer var blevet kendt i danske Hjem.

VALUTASVINGNINGER OG OBLIGATIONSKURSER

Den Begivenhed, der mere end noget andet skulde faa Betydning saavel for vort Samfund som for en stor Virksomhed som Baltica og blive et afgørende Vendepunkt, var den danske Krones Tilbagevenden til Guldbasis i 1926. Efter Depressionstiden i Begyndelsen af Tyverne maatte det danske Samfund fra 1925 vandre den vanskelige, men sunde Deflationens Vej frem mod de noget bedre Tider i Slutningen af Tyverne, som ogsaa i en vis Udstrækning kom Assurandørerne til gode. Opgangen blev dog af

kort Varighed, idet den i 1930 i De forenede Stater udbrudte meget alvorlige økonomiske Krise ogsaa kom til at paavirke Udviklingen i Europa. Da England under Depressionens Tryk i September 1931 forlod Guldmøntfoden, og da Danmark kort efter fulgte Englands Eksempel, stod Assurandørerne paany overfor uoverskuelige Problemer.

I Aarene fra 1923 til 1931 havde Værdien af den udenlandske Valuta svinget meget stærkt. Saaledes noteredes det engelske Pund her i Landet i denne Periode mellem 28,25 og 18,14, og Dollars mellem 6,58 og 3,73. En kort Tid i September 1931, lige før Danmark gik fra Guldet, var Pundet endog nede i 15,90. Valutaspørgsmaalet havde Betydning saavel for den inden- som for den udenlandske Forretning, og Forhandlingsprotokollerne fra denne Periode viser da ogsaa, at Spørgsmaal som Kursavance, Kurstab og andre Forhold, hvor Valutamomentet spiller ind, atter og atter dukker op og præger Forhandlingerne.

Medens Baltica i Aarene før 1923 havde haft en god Avance som Følge af Kursvingninger paa Fonds og Valuta, resulterede Kursbevægelserne i de efterfølgende 8 Aar i et samlet Kurstab paa noget over Kr. 300.000. Udsvinget i det enkelte Aar kunde være ret stort, i 1923 oversteg Kurstabet saaledes en halv Million Kroner. Kursstigningen eller Kursfaldet blev dog sjældent af længere Varighed, idet der syntes at være en ikke ringe Tendens til, at saadanne Udsving blev udlignet ved modgaaende Bevægelser i Løbet af et Aar eller to, et Forhold, som taler for, at Kurssvingninger bør reguleres over en særlig Konto for Kurssvingninger udenom Driftsregnskabet, saaledes som det nu er fastlagt i Tilsynsloven.

De ret betydelige Kurstab, som enkelte Aar udviste, havde hos Baltica's Ledelse vakt en ikke ringe Bekymring, som dog ganske skulde blive stillet i Skygge af den Udvikling, Aaret 1931 bragte. Krisen i De forenede Stater naaede under Vinterhalvaaret 1931—1932 sit Højdepunkt, og da England forlod Guldmøntfoden, øgedes den almindelige Mistillid, alle Værdier raslede ned, og den danske Stats $4\frac{1}{2}$ % Dollar-Obligationer naaede saaledes i Amerika et Lavpunkt af ca. 47 %. Baltica fik rigtig at føle, hvor haardt saadanne Krisetider kunde ramme netop en velkonsolideret Virksomhed. Det havde i Sandhed ogsaa sine Skyggesider at eje betydelige Midler. Aaret 1931 bragte Baltica en samlet Kursnedgang paa Fondsbeholdningen paa over 2,1 Millioner Kroner, et Tab, som vilde have gjort et voldsomt Indtryk, hvis det havde været af forsikringsmæssig Art. Naar Tabet ikke blev større, skyldtes det, at den amerikanske Valuta var forblevet paa Guldbasis, og Baltica derved opnaaede en regnskabsmæssig Valuta-Avance paa Dollarværdierne, som tjente til at nedbringe Kurstabet.

Baltica's Ledelse maatte derfor til sin Beklagelse se, at Størstedelen af det Beløb, hvormed de frie Kapitalreserver var steget i de forløbne 8 Aar, atter forsvandt. Hidtil har 1931 været det eneste Aar, hvor Selskabets frie Reserver, bortset fra Reserven til Kursregulering af Fonds, har vist Nedgang. I Løbet af det følgende Aar rettede Kurserne sig betydeligt, saaledes at en stor Del af Kurstabet atter blev indvundet. De frie Reserver, der i 1932 atter kunde øges med et Beløb, der betydeligt oversteg Nedgangen i 1931, havde saaledes gjort deres Nytte.

De usædvanlige Valutaforhold, der herskede, før den danske Krone gik i Pari, medførte en vis Efterspørgsel efter Kasko- og navnlig Interessesforsikringer, tegnet i fremmed, mere værdifast Valuta, fortrinsvis svenske Kroner og engelske Pund. Da Assurandørerne, navnlig paa Vareforsikringens Omraade, i udstrakt Grad havde maattet indstille sig paa at tegne Forsikringer i fremmed Valuta, voldte det ikke Vanskeligheder at imødekomme disse Ønsker.

Udviklingen i disse Aar medførte en uhyre Komplicering af det bogholderimæssige Arbejde. Medens en Forretningsudveksling før kunde ske i en enkelt eller nogle faa Valutaer, kom nu ofte en halv Snes eller flere Møntsorter i Betragtning. Ydermere havde det vist sig i høj Grad paakrævet, at Selskabet ved Statusopgørelser, foretaget i hver enkelt Møntsort, fik en saadan Indsigt i Selskabets Valutaforpligtelser, at en ufrivillig Valuta-Spekulation kunde undgaas.

Indtil 1925 havde Baltica ved de aarlige Regnskabsafslutninger kun taget et vist Hensyn til Aarets Kursbevægelser, men altid draget Omsorg for, at Kurserne ikke blev ansat for højt. Valutaforholdenes Udvikling medførte imidlertid, at Baltica ved Afslutningen af Regnskabet for 1925 gik over til et System, hvorefter hver enkelt Post i Aarsregnskabet omregnes efter den paagældende Valutas Kurs ved Aarets Udgang. Dette Regnskabsprincip er nu almindelig knæsat af danske Forsikringsselskaber, men blev dengang kun fulgt af enkelte Selskaber. Baltica har, siden dette System indførtes, paaset, at den Kursavance, som Aarsregnskaberne udviste, er blevet holdt udenfor Driftsregnskabet og reserveret til Imødegaaelse af kommende Aars eventuelle Tab som Følge af Kurssvingninger.

Den Omstændighed, at vort Land havde forladt Guldmøntfoden, i Forbindelse med de store Kurstab, Baltica havde lidt paa sin Fondsbeholdning i 1931, gav Anledning til Overvejelser om det ønskelige i, at Selskabet i noget større Udstrækning, end det hidtil havde været Tilfældet, erhvervede fast Ejendom. Baltica købte derfor i 1932 Ejendommen St. Kongensgade 118 i København, der var vurderet til en Ejendoms-skyld af Kr. 880.000, for ca. Kr. 784.000. Ejendommen har i de forløbne Aar givet en

rimelig Forrentning, der har vist det forsvarlige i Dispositionen. Som en værdifast Pengeanbringelse har dette Køb dog foreløbig skuffet, idet Baltica i 1936 maatte foretage en større Nedskrivning af dette Aktiv, som Følge af at Ejendomsskylden blev nedsat med Kr. 155.000.

KASKOFORRETNINGENS TRÆNGSELSAAR

Om end de store Svingninger i Valutakurserne kunde være besværlige nok ud fra bogholderimæssige Synspunkter, fik de dog en langt mere alvorlig Betydning for Forsikringsselskaberne i Kraft af deres store Indflydelse paa Skadeskurverne og det Usikkerhedsmoment, de bragte ind i selve Forsikringsforholdene. Naar Prisen for et engelsk Pund i 1924 kom over 28 danske Kroner med tilsvarende Stigninger for andre Valutaer, maatte dette blive ensbetydende med store Stigninger i Skadesudgifterne paa saadanne Forsikringsomraader, hvor Valutamomentet spillede ind. Dette gjaldt for Søforsikringens Vedkommende særlig Havariudgifter, som blev afholdt i Udlandet; men ogsaa de hjemlige Reparationsudgifter for Kaskoskader maatte blive højere, da Staalpriserne her i Landet, hvilke i saa høj Grad betinger Prisen paa saadant Reparationsarbejde, staar i næreste Forhold til Prisen paa fremmed Valuta.

Prisen paa Reparationsarbejde var kommet godt ned fra de første Efterkrigsaaers Højder, hvor Omkostningerne for Fornyelse af Klædningsplader havde været oppe i det femdobbelte af Prisen fra Tiden før Krigen, hvor der blev regnet med en Kilopris paa 70 Øre. Da Priserne var paa deres Toppunkt i Efterkrigsaaerne, skulde der ikke meget til, før en Reparation kunde naa op i et halvt Hundrede Tusinde Kroner eller mere. I Betragtning af de stærkt nedsatte Kaskotakster var dog endnu i 1924 en Kilopris af Kr. 1,75 eller omkring det dobbelte af Prisen 10 Aar senere, tungtvejende, og det var derfor intet Under, at den danske Kaskoforretning i disse Aar maatte blive meget tabbringende.

To Isvintre, 1923—1924 og 1928—1929, af en for vor Generation usædvanlig Strenghed skulde ogsaa komme til at sætte Præg paa denne Periode og foraarsage Søassurandørerne Tab, som der skulde mere end gode Aar til for paany at indvinde. De Tab, som Assurandørerne led under den første Isperiode, kom til at veje særlig tungt grundet paa de dengang meget høje Reparationspriser. Medens Sikkerhedsforanstaltningerne til Sø har udviklet sig paa en Maade, der er kommet Søassurandørerne til gode og har kunnet paavirke Præmie-Niveauet i nedadgaaende Retning, har Anskaffelsen af de nye, moderne Isbrydere snarere haft den modsatte Virkning. I Sejlskibenes Dage eller før i

Tiden, hvor der kun disponeredes over svagere og mindre maskinkraftigt Materiel, faldt Spørgsmaalet om Sejlads paa isbundne Farvande nærmest bort af sig selv. De nye Skibstypers Styrke og større Maskinkraft i Forbindelse med det gode Isbrydermateriel medførte en almindelig Forventning om, at alle større Havne vilde blive holdt aabne. Skibene kom under Isforhold til at sejle i en langt større Udstrækning end før i Tiden, hvad der for Assurandørerne kom til at betyde en stor Risikoforøgelse, som disse ret fik at føle under Isvintrene.

I Løbet af 1930 var de danske Sjøassurandører meget virksomme for at forbedre Kaskoforretningen, blandt andet ved at indføre en Isklausul, hvis Ordlyd blev fastlagt gennem Forhandlinger med Rederiforeningen. Denne Isklausul gjorde Rederne yderligere interesseret i at undgaa Isskader.

For at muliggøre en fortsat Dækning af Kaskoforretningen var der desuden hos alle Sjøforsikringselskaber en almindelig Tendens til at forhøje Præmierne. Om disse Forhold hedder det i Baltica's Forhandlingsprotokol fra den 1. November 1930: „Den danske Kaskoforretning havde i de senere Aar været overmaade slet. Man arbejdede imidlertid paa en almindelig Sanering og kunde ogsaa paavise betydelige Resultater i saa Henseende. Det var dog utvivlsomt, at de danske Assurandører var kommet et Aar for sent hermed, hvorfor dansk Kasko for Tiden var saare upopulær, hvad der yderligere bidrog til at vanskeliggøre Afdækningen“.

Aaret 1930 skulde for dansk Kaskoforretning saavel som for Kaskoforretning i al Almindelighed blive et Vendepunkt, idet der indtraadte en almindelig Bedring, som varede nogle Aar. Det var daarlige Tider for Rederinæringen, og mange Skibe var derfor oplagte, det var hovedsagelig den bedste Del af Tonnagen, som var ude at sejle. Nybygningsarbejde forekom kun i meget beskednen Udstrækning, og Værfterne konkurrerede da ogsaa kraftigt om alt Reparationsarbejde, hvad der kom Assurandørerne til gode.

Valutaforholdenes Indvirkning paa Skadesudgifterne gjorde sig, om end i mindre Grad, gældende paa et andet for Baltica vigtigt Omraade, Automobilkaskoforsikringen, hvor de for Reparationerne saa vigtige udenlandske Reservedele nødvendigvis maatte stige med Kronefaldet i Aarene før 1925. Disse Forhold dannede en gunstig Baggrund for Skabelsen af danske Special-Værksteder for Automobilreparationer, og adskillige af de mange store Værksteder, der senere skulde blive saa vigtige for den danske Automobilparks Vedligeholdelse, og som skulde faa en ganske særlig Betydning under de senere Aars Valuta-Rationering, daterer sig da ogsaa tilbage til disse Aar.

Det var ikke alle de af Baltica drevne Forsikringsbrancher, der var i lige høj Grad

paavirket af den danske Krones Svingninger eller lige afhængig af de vekslende Konjunkturer. Baltica fik i disse Aar, hvor Søforsikringen bragte saa mange magre Aar, rig Lejlighed til at fastslaa Værdien af, at den aarlige Fortjeneste ikke var afhængig af en enkelt Branches Rentabilitet, men at der gennem den Udligning, som de mange Brancher bragte, var skabt en vis Sikkerhed for Aarsresultater uden for store Udsving.

BALTICA'S INTERESSE I ANDRE SELSKABER

Allerede i Efteraaret 1917 havde Baltica overvejet Muligheden for gennem Kontrol med andre Forsikringselskaber at udvide Virksomheden. Det skulde dog snart vise sig at være en meget betænkelig Sag, idet de mindre Selskaber, som kunde faas til Købs, som Regel var kommet i økonomisk Uføre og ikke disponerede over nogen direkte dansk Forretning af Betydning.

I Aarene under og lige efter Verdenskrigen forelaa der saaledes forskellige Forslag, som Baltica dog ikke gik dybere ind i, idet Selskabet hurtigt blev klar over, at Overtagelse af en Aktiemajoritet i de paagældende Selskaber vilde være en altfor farlig Sag.

I Aarene fra 1923—1931 fremkom imidlertid flere Forslag af virkelig Interesse, og som resulterede i Overenskomster om Samarbejde, saaledes at det ved Udgangen af 1931 var en ikke ringe Kreds af Selskaber, der grupperede sig omkring Baltica.

Allerede i 1916 havde Baltica deltaget i Stiftelsen af „De Baltiske Reassurandører“, hvis Aktiekapital androg 2 Millioner Kroner med 25% Indbetaling, hvoraf Baltica overtog en mindre Del. Selskabet, hvis Navn senere er blevet ændret til „De Baltiske Assurandører“, og hvis Virksomhed hovedsagelig har omfattet Genforsikringsforretning, har i de forløbne Aar arbejdet i nær Tilknytning til Baltica, og Samarbejdet har altid formet sig til Gavn og Glæde for begge Selskaber. Baltica har i Tidens Løb forøget sin Interesse i Selskabet ved Erhvervelse af forskellige Aktieposter. „De Baltiske Assurandører“ har efterhaanden ved Tilskrivning forøget Indbetalingen paa Aktiekapitalen til 47½% og desuden oparbejdet frie Reserver, der betydeligt overstiger den indbetalte Kapital.

Aktieselskabet Max Levig & Co.'s Eft., som blev stiftet i 1923, er tidligere omtalt.

Den tredje Forsikringsvirksomhed, som blev knyttet til Baltica, var Forsikrings-selskabet „Baltisk Lloyd“, som i 1919 var blevet stiftet paa Initiativ af Max Levig & Co. med en Aktiekapital paa 3 Millioner Kroner, hvoraf 25% var indbetalt. Max Levig & Co. havde forinden „Baltisk Lloyd“s Stiftelse forespurgt, om Baltica havde noget imod, at Firmaet stiftede et saadant Forsikrings-selskab, som var tænkt at skulle virke i de mindre Skadesbrancher samt i Genforsikringsbranchen, og om Baltica maatte være villig til at overtage en Aktiepost. Baltica rejste ingen Indvending mod Selskabets Stiftelse, men ønskede ikke at interessere sig i det nye Foretagende, da Bestyrelsen fandt, at Tiden ikke var inde til at danne flere nye Selskaber. Baltica tog dog det Forbehold, at Selskabet ikke maatte drive direkte Forsikringsvirksomhed i Danmark med Undtagelse af Tyveriforsikring, i hvilken Branche Max Levig & Co. havde ønsket at overføre den Portefeuille, Firmaet havde løbende hos det hollandske Forsikrings-selskab, „Nederlandsche Lloyd“, til det nye Selskab.

„Baltisk Lloyd“ fik en god Bestyrelse med Viceadmiral Wandel som Formand. Ledelsen blev lagt i Hænderne paa Direktør G. A. Bonnor, en engelsk Forsikringsmand, der i mange Aar havde været knyttet til „The Liverpool & London & Globe Insurance Company“. Direktør Bonnor, der havde udmærkede internationale Forbindelser, var en fornem Repræsentant for den gamle Skole og ledede da ogsaa Selskabet med Forsigtighed.

De forsikringsmæssige Resultater, som Selskabet kunde fremlægge i sine første 4 Arbejdsaar, var ikke daarlige, men Udgifterne til Administration, der havde bragt saa mange af de nye Selskaber til Likvidation, blev for store i „Baltisk Lloyd“, og Regnskabet for 1924 udviste da ogsaa et Underskud paa Kr. 263.000, eller mere end en Tredjedel af den indbetalte Aktiekapital. Den Danske Landmandsbank, der havde overtaget Max Levig & Co.'s store Aktiepost i „Baltisk Lloyd“, ønskede at afhænde denne, og efter forskellige Forhandlinger erhvervede Baltica Aktieposten til en rimelig Pris og sikrede sig derved Kontrollen med Selskabet.

Direktør Bonnor fortsatte i nært Samarbejde med Baltica som Direktør i „Baltisk Lloyd“ til sin Død i 1926, hvorefter denne Stilling blev besat med Baltica's mangeaarige Prokurist, V. Nyboe Rasmussen. Ved Udgangen af 1928 havde „Baltisk Lloyd“ paa ny indtjent Underskudet, og siden 1930 har Selskabet atter kunnet give Udbytte. I Forhold til den Kurs, Baltica betalte, har Baltica og „De Baltiske Assurandører“, med hvem Baltica har etableret et Interessesællesskab vedrørende disse Aktier, erholdt en god Forrentning af de i Selskabet anbragte Midler. „Baltisk Lloyd“ har desuden i den sidste halve Snes Aar kunnet opbygge frie Reserver paa ca. Kr. 500.000.

Baltica's Ejendom Store Kongensgade 118, hvor „Palnatoke“ har til Huse

Kredsen af de Selskaber, med hvem Baltica skulde komme til at staa i intimt Samarbejde, skulde imidlertid blive yderligere øget. I 1928 etableredes et Samarbejde med „Det gensidige Forsikringselskab Samvirke“. Baltica overtog Garantikapitalen paa en kvart Million Kroner, og „Samvirke“ opnaaede betydelige Besparelser i sine Administrationsudgifter. De nye Bestemmelser vedrørende den lovpligtige Ulykkesforsikring medførte, at „Samvirke“ i 1933 maatte ophøre med at drive lovpligtig Ulykkesforsikring. Selskabets Forretning i denne Branche blev derfor overført til Baltica under saadanne Former, at „Samvirke“s Interesser blev tilgodeset.

I Slutningen af 1931 erfarede Baltica, at „Reassurance-Compagniet Salamandra“ kunde tænke sig at afhænde sine Interesser i det af Selskabet oprettede, direkte tegnende Forsikringselskab „Palnatoke“, der var stiftet i 1924. „Palnatoke“, hvis Aktiekapital androg 1 Million Kroner, hvoraf 50 % var indbetalt, havde i de forløbne Aar med store Bekostninger oparbejdet en direkte Forretning paa ca. Kr. 600.000, hovedsagelig i Syge- og Ulykkesforsikring og i Automobilforsikring.

Der blev indledet Forhandlinger med „Salamandra“, og disse resulterede i en Overenskomst, hvorefter Baltica indgik paa at overtage „Palnatoke“s Aktier og betale en Pris, der svarede til det Beløb, der maatte vise sig at være i Behold af Aktiekapitalen i Henhold til et af Baltica opgjort og af „Salamandra“ godkendt Regnskab. Desuden skulde Baltica een Gang for alle betale et Beløb, der var fastsat under Hensyn til Portefeullens Størrelse, samt i nogle Aar give „Salamandra“ Kompensation i Form af Genforsikringsforretning.

„Palnatoke“ blev rekonstrueret, og Aktiekapitalen fastsat til Kr. 600.000 med 50 % Indbetaling og med Baltica som Eneaktionær.

Selskabet har siden arbejdet i den næreste Tilknytning til Baltica, hvorved det har været muligt at nedbringe Administrationsudgifterne, saaledes at Virksomheden blev lønnende. „Palnatoke“ har da ogsaa i de forløbne Aar kunnet fremvise et Driftsoverskud, der har tilladt Betaling af en mindre Dividende. Uanset at Regnskabet for 1939 sluttede med Overskud, foretrak „Palnatoke“s Ledelse dog at se bort fra Udbetaling af en Dividende for dette Aar i Betragtning af det store Usikkerhedsmoment, der for Tiden knytter sig til en Forsikringsportefeuille, hovedsagelig omfattende Automobilforsikring. Baltica har overtaget en større Del af „Palnatoke“s Forretning i Reassurance, hvilken Forretning er forløbet med Fortjeneste, der dog har været ret beskeden, idet „Palnatoke“s to Hovedbrancher, Syge- og Ulykkesforsikring samt Automobilforsikring, har haft Vanskeligheder at kæmpe med.

I 1937 købte „Palnatoke“ Aktiekapitalen i „Assurance-Compagniet Gefion, A/S“, som siden har fortsat sin Virksomhed som „Palnatoke“s Datterselskab. Efter at der var foretaget en Sanering, har Selskabet arbejdet med en Aktiekapital paa Kr. 100.000, hvoraf Kr. 50.000 er indbetalt. Selskabets Virksomhed omfatter blandt andet Kautionsforsikring for Laan til Embeds- og Bestillingsmænd, en Branche, som Baltica ikke paa anden Maade er interesseret i.

Ved Erhvervelse af Interesser i andre Selskaber har Baltica altid straks afskrevet de dermed forbundne Erhvervsudgifter, og der ligger saaledes en betydelig skjult Reserve i det Aktiv, som Baltica's Interesser i Datterselskaberne repræsenterer.

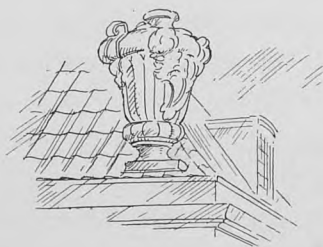
UVENTEDE LIKVIDATIONER

Baltica skulde i Aarene 1923—1931 ikke blive forskaanet for Tab paa likviderende Reassurandører, der havde været en saa betydningsfuld Post paa Efterkrigsaarens Regnskaber. Baltica var ganske paa det rene med, at den Afklaring i de nystiftede

Selskabers Stilling, som Efterkrigsaarene havde bragt, ikke var endelig, og var derfor forberedt paa yderligere Tab; disse blev dog ikke store, for nogles Vedkommende endog mindre end ventet.

Derimod kom det som ikke saa lidt af en Overraskelse, da det i Slutningen af Tyverne viste sig, at to store kontinentale Selskaber, hos hvem Baltica havde genforsikret forskellige Forretninger, maatte træde i Likvidation, hovedsagelig grundet paa Tab paa international Sø-Kaskoforretning. Heldigvis havde Baltica hos den største af disse Forbindelser Sikkerhed i et Depot, som medvirkede til at begrænse Tabet. Var saadanne Tab end beklagelige, var de dog ikke af mere alvorlig Karakter, da de ikke berørte dansk Forsikringsvæsens Prestige. Dette var imidlertid i høj Grad Tilfældet, da Landets ældste, over 200 Aar gamle Søforsikringsselskab, „Det Kgl. oktr. Sø-Assurance-Kompagni“, i 1930 maatte træde i Likvidation. Selv om det havde været kendt, at „Kompagniet“ ikke stod stærkt, kom dets Sammenbrud dog for mange som en smertelig Overraskelse, idet man havde vægret sig ved at tro, at det gamle Kompagni skulde komme til at friste saa krank en Skæbne.

Af mange Grunde maatte dette Sammenbrud føles som særlig pinligt og ikke mindst ved den Opmærksomhed, som det vakte i Ind- og Udlandet. Danske Assurandører havde i de forløbne Aar ved maalbevidst Arbejde genoprettet dansk Forsikringsvæsens Prestige, som havde været saa haardt ramt gennem Efterkrigsaarenes Hændelser. Der blev da ogsaa gjort Forsøg paa ved fælles Indsats fra de danske Sø-assurandørers Side at hidføre en Ordning, saaledes at en Likvidation kunde undgaas, men Bestræbelserne forblev resultatløse. Stillingen var for uoverskuelig og yderligere vanskeliggjort ved, at „Kompagniet“ kun disponerede over en meget beskeden direkte dansk Forretning, der ikke repræsenterede nogen virkelig Værdi, der kunde danne Grundlag for en Hjælpeaktion.

BALTICA OPTAGER LIVSFORSIKRING

Den 2. April 1930 udstedte Baltica sin første Livsforsikringspolice, maaske den mest betydningsfulde Begivenhed i Baltica's nyere Historie. Forud herfor var gaaet Aars Overvejelser og Undersøgelser samt et stort Arbejde med den nye Afdelings Tilrettelæggelse.

Baltica's oprindelige Vedtægter indeholdt en Bestemmelse om, at Livsforsikring var undtaget fra Selskabets Formaal, men denne Bestemmelse udgik af Vedtægterne i 1918, idet Bestyrelsen allerede den Gang forudsaa, at den Tid kunde komme, hvor Selskabet ønskede at paabegynde Livsforsikringsvirksomhed. Forhandlingsprotokollen viser saaledes, at Selskabet allerede i November 1918 beskæftigede sig med Tanken, idet Direktionen blev bemyndiget til at søge Ministeriets Tilladelse til at drive Livsforsikring. Der skulde imidlertid gaa 10 Aar, før Tanken for Alvor blev taget op. En medvirkende Grund hertil var, at Baltica's Aktionærforhold ikke var i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Livsforsikringsloven om, at ingen Aktionær i et Livsforsikringsselskab, hvis Aktiekapital ikke er fuldt indbetalt, maa eje mere end 5% af Aktiekapitalen.

Da Spørgsmaalet om Optagelse af Livsforsikringsvirksomhed for Alvor trængte sig paa, stillede de paagældende Aktionærer sig meget forstaaende, og en Løsning blev tilvejebragt, hvorefter Lovens Krav skete Fyldest.

Paa et Bestyrelsesmøde i August 1928 blev det besluttet, at Spørgsmaalet om Optagelse af Livsforsikringsvirksomhed ikke mere burde holdes svævende, men bringes til en endelig Afgørelse.

Baltica bad derfor Sekretær i „Statsanstalten for Livsforsikring“, cand. act. Kousgaard Nielsen, om til Støtte for Direktionens og Bestyrelsens yderligere Overvejelser at udarbejde en Redegørelse over alle de Forhold, til hvilke der skulde tages Stilling. I Sommeren 1929 forelaa Kousgaard Nielsens meget udførlige Fremstilling, som paa en Række Møder indgaaende blev drøftet af Baltica's Bestyrelse, og i Forbindelse hermed blev det overvejet, om det var mest formaalstjenligt at drive denne Virksomhed som en Afdeling indenfor Baltica, eller om det maatte foretrækkes at stifte et af Baltica ejet Livsforsikringsselskab.

Den 31. August 1929 godkendte Bestyrelsen definitivt et Forslag fra Forretningsudvalget, der gik ud paa, at Baltica selv skulde optage Branchen, og at Koncession til Tegning af direkte og indirekte Livsforsikring snarest skulde søges. Beslutningen blev taget med Forstaaelse af, at en Livsforsikringsportefeuille ikke skabes uden en be-

Prinsessegangen

tydelig økonomisk Indsats. Betæneligheder i saa Henseende maatte dog vige for den Erkendelse, at selve Baltica's Organisation burde udvides til ogsaa at omfatte denne Forsikringsbranche, der hviler paa sikre matematiske Beregninger, og som mere end nogen anden kunde bidrage til at stabilisere Virksomheden. Spørgsmaalet om økonomiske Ofre nogle Aar frem i Tiden følte som ret underordnet i Forhold til den Værdi, det vilde have, at der blev gjort en Indsats, som i høj Grad vilde tjene til at sikre Baltica's fremtidige Vækst og Trivsel, selv om de økonomiske Resultater af Arbejdet først vilde fremkomme ad Aare.

Det var derfor Baltica's Ønske, at den unge Livsforsikringsafdeling skulde have de bedst mulige Kaar, og at den skulde opbygges paa Grundlag og med Støtte af Baltica's uden- og indendørs Organisation, hvorved Udgifterne bedst kunde begrænses. Den nye Afdeling kunde under saadanne Forhold, hvad Forretningens Opbygning angik, maaske ikke føres saa hurtigt frem som med en mere selvstændig Organisation, men til Gengæld følte Baltica's Ledelse, at det var langt den sikreste Vej til at skabe en god Forretning og til snarest at opnaa et saadant Overskud, at Selskabet og dets Medarbejdere, ikke mindst med Henblik paa Bonusspørgsmaalet, med god Samvittighed kunde anbefale Baltica's Policier.

Baltica's Forventning om, at dets mange dygtige Medarbejdere vilde kunne løse den Opgave, som den nye Afdelings Tilkomst betød, skulde ikke blive gjort til Skamme, selv om de fleste af Selskabets Medarbejdere ikke tidligere havde beskæftiget sig med Livsforsikring. Det skulde ligeledes vise sig, at de Muligheder, som den nye Streng paa Buen bragte, i høj Grad skulde komme til at bidrage til en yderligere Udbygning af Selskabets Organisation, ikke mindst paa Landet. Der er Grænser for, hvad en Organisation, der i Forvejen skal passe en stor Portefeuille, kan overkomme. Baltica's Optagelse af Livsforsikring har derfor nok medført, at Nytegningen paa Skadesbranchernes Omraade er blevet noget mindre, end det ellers vilde have været Tilfældet, og saaledes tjent til en Afspænding af den paa dette Omraade herskende ret skarpe Konkurrence, hvad der næppe er Anledning til at beklage.

Baltica erholdt Koncession til at drive Livsforsikring den 2. April 1930, og samtidig modtog Kousgaard Nielsen Udnævnelse til Aktuar i Baltica. Kousgaard Nielsen havde forinden tilrettelagt Afdelingens Organisation og ledede i de næste 8 Aar paa udmærket Maade Baltica's Livsforsikringsafdeling.

I sit første Virksomhedsaar havde Baltica en direkte Tegning i Livsforsikring paa ca. 3½ Million Kroner i Forsikringssum. I de følgende Aar voksede den aarlige Nytegning jævnt og naaede saaledes i 1938 12½ Million Kroner. Bortset fra den indirekte

Støtte, som Baltica kunde yde ved at stille sin Organisation til den nye Afdelings Disposition, blev den direkte økonomiske Støtte, Baltica kom til at give til Forretningens Opbygning, mindre end ventet. Med Undtagelse af det første Aar, hvor Regnskabet for Livsforsikring viste et mindre Tab, der blev dækket af Hovedafdelingen, indskrænkede Baltica's Støtte sig til et Tilskud paa Kr. 200.000 til den nye Afdelings Sikkerhedsfond. Beløbet blev overført fra Baltica's Dispositionsfond.

Livsforsikringens andet Driftsregnskab viste allerede Overskud om end saare beskedent, men det varede ikke mange Aar, før Afdelingen aarlig kunde henlægge forholdsvis anseelige Beløb til Sikkerheds- og Bonusfond. Egentlige Børnesygdomme fik denne nye Afdeling saaledes aldrig.

Arbejdet med Livsforsikring og Bevidstheden om at være med til at yde en Indsats paa dette for Samfundet saa betydningsfulde Forsikringsomraade har været Baltica's Ledelse til megen Glæde. Den Omstændighed, at Livsforsikringen endnu kun i mindre Udstrækning har kunnet bidrage til de fælles Udgifter og til det aarlige Overskud, har ikke svækket Interessen for Arbejdet med denne Branche indenfor Baltica, tværtimod er Interessen stadig saa varm og levende som nogen Sinde.

De forløbne Aars Udvikling har for Baltica været et Bevis paa det rigtige i den trufne Beslutning. Baltica's Ledelse føler sig stadig overbevist om, at Livsforsikringen med sine store Reservehenlæggelser allerede har og yderligere vil komme til at fæstne Billedet af Baltica's Soliditet.

PROBLEMET KREDITFORSIKRING

Paa Grund af de store Tab, som Bankerne led i Midten af Tyverne, rejste det Spørgsmaal sig, om det vilde være muligt i større Udstrækning, end det hidtil havde været Tilfældet, at lade Garantier fra Forsikringselskaber indgaa som Led i den bankmæssige Sikkerhed. Spørgsmaalet om at assurere Kreditterne interesserede stærkt, og til Fremme af Erhvervslivet stiftedes da ogsaa i mange Lande Selskaber udelukkende med den Opgave at tegne Kreditforsikring, ligesom mange ældre Selskaber rundt om i Verden optog denne Branche.

Adskillige danske Selskaber overvejede dengang, hvorvidt det var forsvarligt at optage Branchen. Baltica's Bestyrelse havde flere Gange Lejlighed til at beskæftige sig med Tanken, og der var almindelig Forstaaelse af, at en Fordeling af de store Handelskreditter paa bred Basis i Overensstemmelse med forsikringsmæssige Principper kunde blive en betydningsfuld Faktor i fremtidig Bankvirksomhed. Derimod var man

mere i Tvivl om, hvilken Rolle Forsikringsselskaberne vilde komme til at spille i en saadan Udvikling. Baltica's Ledelse nærede stor Ængstelse for den med Kreditforsikring forbundne Risiko, og Selskabet traadte derfor i Forhandling med forskellige hervedværende Selskaber for i Fællesskab med disse at søge et dansk Kreditforsikringsselskab dannet. Herved skulde det være muligt for det enkelte Selskab at yde Bidrag til denne Sags Løsning med en begrænset Indsats.

Forhandlingerne herom blev i 1928 ført ret langt frem. Imidlertid opstod der netop paa dette Tidspunkt mægtige Tab for mange af de europæiske Kreditforsikringsselskaber. Adskillige ældre Forsikringsselskaber, som havde optaget Branchen, blev rystet i deres Grundvold; flere ansete Forsikringsmænd, der derved havde paataget sig mere, end de magtede, maatte forlade deres Selskaber. Kreditforsikring var i højeste Grad kommet i Miskredit. Lysten til at gøre en Indsats var paa Nulpunktet.

Spørgsmaalet om Dannelse af det paatænkte Selskab blev derfor stillet i Bero og er ikke siden taget op, hvilket maa beklages, da et saadant Kreditforsikringsselskab, ledet med Forsigtighed efter rent forsikringsmæssige Principper, sikkert havde haft en Mission.

Baltica har ikke kunnet beslutte sig til selv at optage denne Branche, der som Følge af det noget spekulative Moment, der knytter sig til Kreditforsikring, ikke godt lader sig forene med adskillige af de Forsikringsbrancher, som Baltica driver. Baltica's Ledelse var ogsaa utilbøjelig til indenfor Baltica's Rammer at skabe den Spire, der let kunde blive Begyndelsen til en meget stor Kreditforsikringsafdeling, som i Nedgangstider kunde berede Selskabet de alvorligste Vanskeligheder.

DIREKTIONEN UDVIDES

Den Periode, der her er skildret, skulde ikke gaa til Ende uden en betydningsfuld Nyordning af Selskabets Direktionsforhold. Baltica's oprindelige Vedtægter bestemte, at den daglige Ledelse skulde forestaa af en eller to Direktører. Udviklingen havde imidlertid medført, at de vigtige og meget repræsentative Stillinger, som indtoges af Selskabets juridiske Sekretær, Overretssagfører Chr. Olrik, og af Dr. Gerard Landry, gennem det af disse hver paa sit Omraade ydede værdifulde Arbejde havde faaet Karakter af Underdirektør-Stillinger, uanset at Vedtægterne ikke aabnede Adgang hertil.

I 1931 besluttede Bestyrelsen at foreslaa Baltica's Vedtægter ændret saaledes, at de fremtidig tillod Udnævnelse af Underdirektører, hvorved der vilde blive skabt den

forønskede vedtægtsmæssige Basis for Overretssagfører Olrik's og Dr. Landry's Stilling som Underdirektører, en Ændring, som tillige vilde gøre det muligt, at Baltica kunde udnævne nye Underdirektører. Dette var saa meget mere ønskeligt, som Baltica's direkte danske Forretnings Vækst ikke mindst skyldtes det betydelige og selvstændige Arbejde, der var ydet af de Mænd, som forestod Ledelsen af de enkelte Afdelinger.

En særlig fortjenstfuld Indsats var blevet ydet af Kontorchef H. C. Hansen, som forestod Selskabets Organisationsafdeling, og af Kontorchef Kai Kjær, Chefen for de direkte Ulykkesforsikringsbrancher, som begge havde deltaget i Baltica's Udvikling omtrent fra Selskabets første Dage. Da Kontorchef H. C. Hansen og Kontorchef Kai Kjær derfor i 1931 blev udnævnt til Underdirektører, følte det som naturligt, ja paakrævet.

I 1933 udnævntes Kontorcheferne Louis E. Grandjean og V. Nyboe Rasmussen ligeledes til Underdirektører. Louis E. Grandjean kunde paa dette Tidspunkt se tilbage paa en mere end tiaarig Virksomhed i Baltica's Tjeneste, idet han efter nogle Aars Ophold i Udlandet i 1920 tiltraadte en Stilling i Selskabet, indenfor hvilket han i Kraft af sin forretningsmæssige Dygtighed og store teoretiske Viden hurtigt arbejdede sig frem til den vigtige Post som Leder af Baltica's Afdeling for direkte Søforsikring.

Nyboe Rasmussen, som i Aarene før Baltica's Stiftelse havde været Direktør Max Niensens nærmeste Medarbejder i „Forsikringsaktieselskabet National“, søgte allerede i Januar 1916 ind i Baltica, hvor han gennem de mange Aar fortsat har været den administrerende Direktørs næreste og højtskattede Medarbejder og sammen med Dr. Landry den specielle Støtte i Arbejdet med den internationale Genforsikringsforretning.

Hermed havde Baltica's Direktionsforhold faaet en Form, som yderligere skulde bidrage til at skabe Fasthed i den daglige Ledelse.

TIDEN EFTER VALUTADEPRECIERINGEN

A A R E N E 1 9 3 2 — 1 9 3 9

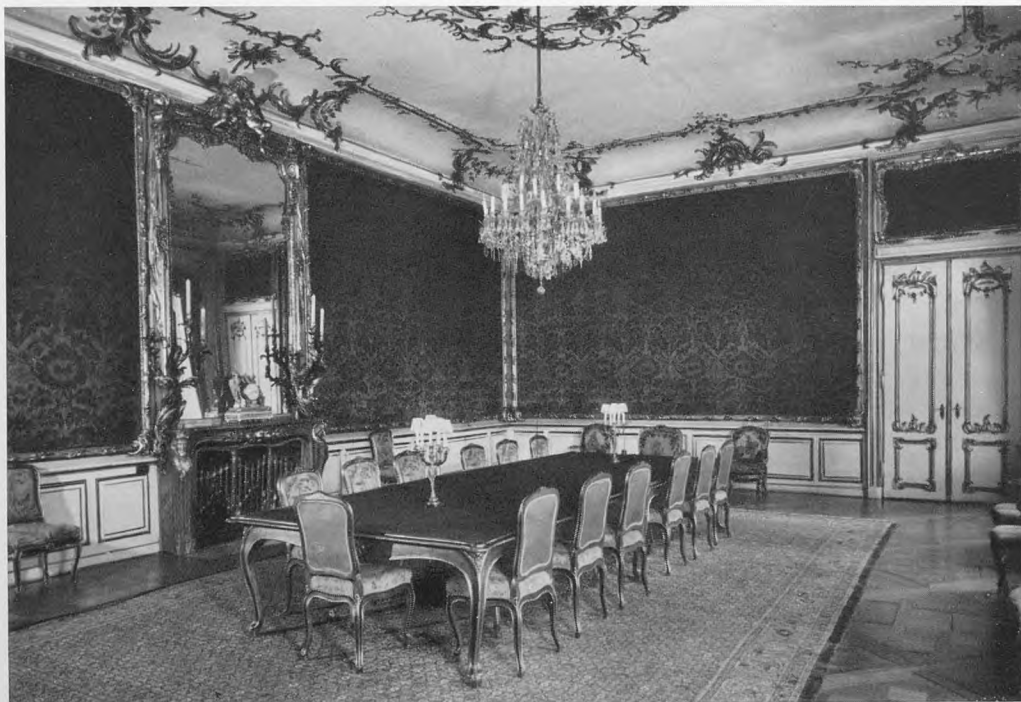
VALUTAKURSER OG SKADESPROCENTER

En Række rolige, jævnt glidende Arbejdsaar skulde ikke blive vor Generation forundt. Da England i 1931 opgav Kampen for at bevare Guldmøntfoden og gik ind for en fuldstændig Nyindstilling i sin økonomiske Politik, stod Verden ganske desorienteret med Hensyn til den Indflydelse, dette vilde faa paa det økonomiske Liv og paa Prisniveauet i Almindelighed.

Dette gjaldt ikke mindst vort Samfund, da Danmark kort efter, tvunget af Omstændighederne og paa Linie med de øvrige skandinaviske Lande, fulgte Englands Eksempel og forlod Guldmøntfoden. Formodningen om, at denne Udvikling hurtigt vilde medføre en almindelig Prisforhøjelse, viste sig urigtig, tilsyneladende skete der intet, Kronens indre Købekraft syntes ikke svækket. Kun langsomt skulde Kronens Nedskæring blive følbart og faa Betydning for Danmarks økonomiske Liv.

Forsikringsvæsenet, hvis Policier i mange Tilfælde bygger paa Erstatninger in natura, maatte befrygte, at Skadeserstatningerne hurtigt vilde blive stærkt paavirket af Prisstigninger. Selskaberne følte sig dog snart beroliget, da en almindelig Prisstigning udeblev. Selv om Valutadeprecieringen her i Landet som i Udlandet, alt som den gennem Aarene fik stigende Indflydelse paa Priserne, skulde komme til at berede Assurandørerne store Vanskeligheder i visse Forsikringsbrancher, skulde det dog vise sig, at Udviklingen ogsaa bragte Assurandørerne store Fordele. Navnlig blev Aarene efter 1931 i høj Grad de Selskaber gunstige, som var interesseret i international Brandforsikringsforretning, idet Resultatet af denne Virksomhed i adskillige Aar oversteg alle Forventninger.

De Regler for Risikoens Udligning, der gælder for en direkte Forsikringsportefeuille, gælder ikke mindre for en Genforsikringsportefeuille. Ingen Assurandør venter, at hver enkelt Police eller Kontrakt skal bringe Gevinst. Er det samlede Resultat tilfredsstillende, betyder de enkelte selv store Tab lidet. Som et Selskab, der tillige

Bestyrelsens Mødesal

driver en udstrakt international Genforsikringsforretning, regner Baltica derfor i høj Grad med, at ikke enhver Genforsikringskontrakt kan vise regelmæssigt Overskud.

I en Aarrække bragte den internationale Brandforsikringsforretning imidlertid saadanne betydelige og regelmæssige Overskud, at det ikke var langt fra, at denne saa fundamentale Regel syntes tilsidesat. Næsten alt lykkedes; Kontrakter, som viste Under-skud, var i flere Aar saa godt som blevet et Særsyn. Kontrakter, der tidligere havde været anset som gode, kunde nu fremvise Gevinstmargener af hidtil ukendt Størrelse. Forklaringen herpaa maatte sikkert søges i manglende Tillid til de nye Papirpenge og disses fremtidige Købeevne. Alle syntes at klynge sig til reelle, haandgribelige Værdier som Huse og Varelagre. Der blev udvist særlig Forsigtighed for at bevare disse mod Brand. Den moralske Risiko var blevet saa god, som tænkes kunde.

Disse gode Resultater bekræftede den af Assurandørerne tidligere indvundne Er-faring, at Brandforsikringsforretning som Regel er god saavel i Tider, hvor et Lands Mønt deprecieres, som i rene Inflationstider. Mere forbavsende var det imidlertid, at Brandforsikringen ikke blev mindre god i de Lande, hvis Valuta var forblevet paa

Guldbasis, og som førte en Deflationspolitik for at bevare Valutaens Guldværdi. Forklaringen herpaa kan formentlig kun være den, at Tilliden til, at dette vilde lykkes, ikke har været stor, hvad Udviklingen i mange Lande da ogsaa skulde bekræfte.

Samtidig med at den internationale Brandforsikringsforretning begyndte at bringe sine Udøvere saa smukke Resultater, var saavel den hjemlige som den udenlandske Søforsikringsforretning, som før omtalt, atter kommet op af Bølgedalen. Søassurandørerne fik i den første Halvdel af Trediverne for første Gang i mange Aar gunstige Konjunkturer. Som Tilfældet er med Søforsikring, hvad enten det drejer sig om Gevinst eller Tab, skulde Søassurandørerne dog først faa fuld Klarhed herover, da Forretningen var afviklet adskillige Aar senere.

Som Følge af de bedre Resultater og under Konkurrencens Tryk gled i Midten af Trediverne Kaskotakster og Præmier atter nedad. Dansk Kaskoforsikring blev ramt af flere store Totalskader, og Kaskoassurandørerne maatte atter konstatere en Række meget tabbringende Aar. Situationen blev yderligere forværret under Indflydelse af den engelske Oprustning og af Højkonjunkturen for Skibsfarten i 1937, Forhold som stærkt bidrog til at øge Værfternes Beskæftigelse og dermed satte Reparationspriserne op i et Niveau, som stillede Kaskoassurandørerne overfor nye store Tab og Vanskeligheder saa store og alvorlige som nogen Sinde.

I de senere Aar har Overskudet af den internationale Brandforsikringsforretning været dalende, men dog stadig været tilfredsstillende og saaledes dannet en værdifuld Modvægt mod Søforsikringens mindre gode Forløb.

Det gode Resultat af den internationale Brandforsikringsforretning havde imidlertid ogsaa sine Skyggesider. Gunstige Skadesprocenter vil uvilkaarlig paavirke Tarifieringen i nedadgaende Retning, hvilket da ogsaa i vid Udstrækning er blevet Tilfældet. Fra et samfundsmæssigt Synspunkt er der kun Grund til at glæde sig herover; noget betænkeligere bliver Forholdet imidlertid for Assurandørerne, hvis Aarsagen til det gode Forløb maa søges i Forhold af mere forbigaaende Art, saaledes som det formentlig delvis har været Tilfældet med disse Aars gunstige Skadessatser. Er Præmien først en Gang kommet ned, er det meget svært paany at hæve den. Naar hertil kommer, at Assurandørerne under Henvisning til disse Aars gode Resultater fra mange af de cederende Selskabers Side har modtaget Anmodning om forhøjede Provisioner og Gevinstandele og ikke mindst om øget Reciprocitet, er der Anledning til ikke at se alt for lyst paa den internationale Brandforsikringsforretnings nærmeste Fremtid. Assurandørerne kan snart komme til at sande, at efter de gode Aar følger de magre.

De betydelige forsikringsmæssige Gevinster, som navnlig Aarene 1931—1936

bragte Baltica, kom imidlertid meget belejligt. De store Afskrivninger, som Kursreguleringen af Fondsbeholdningen krævede i 1931, kunde delvis afholdes af Driften, og da den amerikanske Valuta i 1933 forlod Guldmøntfoden, hvad der medførte, at Baltica i dette Aar maatte anvende Kr. 1.100.000 til Nedskrivning af Kurstab paa Fonds og Valuta, var Selskabets Driftsregnskab saa godt, at hele dette Tab kunde bæres af Driftsregnskabet, som endda kom til at udvise et betydelig øget Overskud.

GULDET PAA VANDRING

Den Uro, som i de sidste 10 Aar Verden over har præget det økonomiske Liv og dermed ogsaa de enkelte Landes Valutaforhold, i Forbindelse med den Spænding, som i mange Aar bestod i internationale politiske Forhold, har givet sig de kraftigste Udslag i den internationale Guldhandel. Alt som det økonomiske og politiske Barometer svingede, bevægede Guldforførselserne sig mellem Europa og Amerika, desværre for vor Verdensdel overvejende i vestgaaende Retning. Selv om saadanne Forførselser maa anses som udmærkede Forsikringsobjekter, stillede de dog de store Søforsikringsmarkeder og dermed alle internationalt arbejdende Søassurandører overfor Opgaver, der næsten oversteg Kræfterne, idet de Værdier, der kom til Transport med det enkelte Skib, ofte naaede saadanne Højder, at alle Erfaringer kuldkastedes.

Dette blev ikke mindst Tilfældet, da De forenede Stater i Marts 1934 paany, om end ikke definitivt, guldfastede den amerikanske Valuta. Det viste sig dengang, at de under de internationale Søforsikringskontrakter forekommende Deklarationer paa Guldforførselser skulde komme til at kumulere i en Udstrækning, ingen havde tænkt sig mulig. Medens Værdien af de Varepartier, som begæredes søforsikret, ikke var steget tilnærmelsesvis saa stærkt, som Valutaerne var deprecieret, gjaldt dette i Kraft af Forholdenes Natur ikke for Guldforførselserne, hvad der gjorde de enkelte Genforsikringskontraktors Maksimalbestemmelser aktuelle paa en for Reassurandørerne meget ubehagelig Maade. Der er da ogsaa adskillige Eksempler paa, at Søassurandørerne i Tilfælde, hvor Engagementerne var kommet langt over det forsvarlige, har maattet betale det tyvedobbelte af Originalpræmien for i det allerede overfyldte Marked at blive aflastet gennem Reassurance. Saadanne Præmier maatte betales, uanset at disse Forførselser som Regel fandt Sted med de store hurtige Passagerskibe i den nordatlantiske Trafik. Heldigvis har disse Aars mange Guldforførselser haft et gunstigt Forløb, men det er blevet et for Søassurandørerne vigtigt Programpunkt, at Værdien af Guldforførselser, som transporteres paa en enkelt Køl, bør have en rimelig Begrænsning.

Den gamle Kamin i Bestyrelsessalen

EN NYINDSTILLING

De store Forhaabninger, som vort Samfund havde knyttet til Folkeforbundet og dets Evne til paa en fredelig Maade at løse mellemfolkelige Konflikter, skulde ikke blive opfyldt. Den politiske Spænding, som prægede Forholdene i Europa i Aarene før September 1939, og den i Forbindelse hermed stedfundne Oprustning, som havde et saa usædvanligt Omfang, skabte hos Assurandørerne en stadig voksende Forstaaelse for, at Tegning af Krigsforsikring krævede en Nyindstilling, ikke mindst i Betragtning af Luftvaabenets Udvikling, som kunde medføre saa umaadelige og uoverskuelige Ødelæggelser, at de langt kunde overgaa, hvad det private Forsikringsvæsen var i Stand til at bære.

Som et Led i Arbejdet for at begrænse Assurandørernes Risiko traf de engelske Assurandører i 1937 en Overenskomst, hvorefter al Tegning af Krigsrisiko paa Bygninger, Varer og andet Løstøre paa Land fremtidig blev udelukket. Denne Overenskomst vandt meget stor Tilslutning Verden over. Saadan Krigsrisiko var ganske vist kun ganske undtagelsesvis tegnet i Danmark, men for de danske Selskabers store internationale Brandforsikringsforretning var Overenskomsten af allerstørste Betydning.

Overenskomsten dannede et Forbillede for den Aftale, de engelske Sjøassurandører indgik i 1938, hvorefter Varer under Transport fremtidig kun kan krigsforsikres, naar de befinder sig om Bord i det søgaaende Skib, idet der dog i Tilfælde af Omladning ydes en tidsbegrænset Dækning i Mellemlhavn. Denne Overenskomst, i England kaldet „the waterborne agreement“, blev ligeledes tiltraadt af de danske Sjøassurandører, for hvem den betød en stor Aflastning for de alvorlige Tab, som Ødelæggelse af større Havneomraader kan medføre.

Der var hos de danske Assurandører skabt Forstaaelse for, at Krigsforsikring i første Række bør baseres paa Dækning i det skandinaviske Marked, og da den abesinske Konflikt medførte Anmodning om Tegning af Krigskaskoforsikring, traf 66 skandinaviske Selskaber i Efteraaret 1935 en Overenskomst, hvorefter Reassurance af Selskabernes Krigskaskoforsikring ganske overvejende baseredes paa skandinavisk Dækning. Denne Sammenslutning, almindeligt kaldet „Den Nordiske Krigspool“, skabte en efter skandinaviske Forhold betydelig Dækningskapacitet.

Skabelsen af dette betydelige skandinaviske Marked har sikkert haft sin Værdi for Rederne, som ellers havde været helt afhængige af udenlandske Assurandører. Dette blev navnlig Tilfældet under den spanske Borgerkrig samt under Krigen i Østasien, hvor de danske Sjøassurandører i Kraft af de Reassurancemuligheder, „Poolen“

havde skabt, har været i Stand til at overtage en betydelig dansk Krigskaskoforretning. Aarene 1935—1939 bragte saaledes paa dette Forsikringsomraade de danske Selskaber en samlet Præmieindtægt paa ca. 1½ Million Kroner. Bruttomæssig set bragte denne Forretning Overskud. Uanset at Assurandørerne blev forskaanet for de Tab, en Stormagtskrig kunde have bragt, fik de danske Selskaber for egen Regning dog ikke mere end godt og vel Balance paa denne Forretning, idet Krigsforsikringen paa de mindre Skibe, som ikke krævede saa stor Reassurance, ikke havde noget godt Forløb.

Med Undtagelse af en ganske kort Tid i September 1938 var Præmierne, der blev fastsat i Konkurrence med Udlandet og beregnet rejsevis, meget lave, og denne Præmieindtægt paa ca. 1½ Million Kroner modsvarede da ogsaa en Forsikringssum paa over 1½ Milliard Kroner.

Paa Vareforsikringens Omraade blev Assurandørerne i disse Aar forskaanet for større Krigsskader og opnaede derved til Erstatning for al den Uro og Bekymring, Krigsforsikringen havde skabt, en vis om end beskednen Fortjeneste, der i en for Assurandørerne meget vanskelig Periode var særdeles velkommen.

Søassurandørerne søgte saaledes, uanset Krigsforsikringens spekulative Karakter, ved fælles Hjælp at tilfredsstille Behovet for Krigsforsikring, saa længe det fortrinsvis drejede sig om at tegne Krigsforsikring under Forhold, hvor Krigsbegivenhederne maatte siges at være af mere lokal Karakter. Alt som den politiske Spænding i Europa steg, saaledes at Søassurandørerne ved deres Dispositioner maatte regne med Muligheden for en Stormagtskrig, voksede Ængstelsen ved at udstede Krigsforsikringspolicer, der ydede Dækning i samme Omfang som hidtil. Under Begivenhedernes Tryk trængte derfor i Vinteren 1938—1939 saavel her i Landet som i andre Lande den Opfattelse mere og mere igennem, at det private Forsikringsvæsen ikke uden Statens Medvirken kunde bære den Risiko, som under en ny Stormagtskrig kunde ramme Skibe og Varer, der befandt sig under Transport.

I Efteraaret 1938 var de danske Assurandører allerede klar over, at en Nyordning vilde blive nødvendig for Kasko-Krigsforsikringens Vedkommende, medens Assurandørerne, hvad Vare-Krigsforsikringen angik, mente, at det fremdeles vilde være muligt at yde Købmændene den nødvendige Krigsforsikringsdækning. Det skulde dog snart vise sig, at Søassurandørerne ikke kunde regne med, at de saa nødvendige udenlandske Reassurancemuligheder fortsat vilde være til Disposition. Dette var blandt andet foranlediget ved, at der i flere af de Lande, som særlig havde Betydning for Afdækning af den danske Forretning, blev dannet Krigsforsikrings-Instituter eller Krigsforsikrings-Pooler under Medvirken af de paagældende Stater.

I Efteraaret 1938 havde Assurandørerne orienteret Handelsministeriet om Mulighederne for at tegne de nødvendige Krigsforsikringer. Da Assurandørerne, som Udviklingen havde formet sig, maatte befrygte, at de for Vare-Krigsforsikringens Vedkommende ikke kunde vedstaa de tidligere Udtalelser, saa de sig i Slutningen af Marts 1939 foranlediget til at aflevere et Memorandum i Handelsministeriet, hvori der redegjordes for den seneste Udvikling.

Til Forsikring af danske Skibe mod Krigsfare samt til Forsikring af Varer og Fragt mod Krigsfare til Sø blev der derfor i Begyndelsen af Maj 1939 oprettet to Krigsforsikrings-Instituter under Medvirken af Staten og nogle i dette Øjemed af Redere, Banker, Handels- og Industriforetagender dannede Konsortier samt af danske Forsikringselskaber. Kaskoforsikrings-Instituttet fik en Garantikapital paa 80 Millioner Kroner. Dets Virksomhed skulde først paabegyndes, naar Forholdene nødvendiggjorde dette, men saa til Gengæld med øjeblikkelig Dækning.

Vare-Instituttet, som straks paabegyndte sin Virksomhed, blev stiftet med en Garantikapital af 40 Millioner Kroner. De danske Forsikringselskaber overtog ialt 11 Millioner Kroner af den samlede Garantikapital i begge Forsikrings-Instituter. Af den paa de danske Forsikringselskaber faldende Del overtog Baltica 2.200.000 Kroner. Baltica's Datterselskaber overtog ligeledes Andele i disse Garantikapitaler.

Instituternes Oprettelse følte som en stor Lettelse for de danske Søassurandører, hvis eventuelle Tab paa den danske Krigsforsikring nu ikke skulde kunne blive større, end at det kunde bæres, uden at Selskabernes Økonomi blev rystet. Selskaberne havde tillige al Grund til at være tilfreds med, at den internationale Genforsikringsforretning i Kraft af lignende Nydannelser i Udlandet syntes at skulle blive stærkt aflastet for den saa uberegnelige Krigsrisiko.

Fra det Tidspunkt at regne, hvor „Krigsforsikringen for danske Skibe“ blev oprettet, indskrænkede for Danmarks Vedkommende „Den Nordiske Krigspool“s Virksomhed sig til Dækning af Krigsrisiko af mere lokal Art.

BALTICA I AMERIKA

Krisen i Amerika, som i 1931 bragte Baltica saa store Kurstab paa den amerikanske Fondsbeholdning, skulde dog ogsaa have sine lyse Sider for Selskabet, idet der paa forskellig Maade aabnede sig Muligheder for at erhverve Forretning, som Baltica fik megen Glæde af.

Havde Kursnedgangen været betydelig for Obligationer, var den for intet at regne mod det Kursstyrt, som de amerikanske Aktier kom ud for, idet disse paa Krisens Højdepunkt i mange Tilfælde faldt til en Brøkdel af deres tidligere Værdi. Adskillige amerikanske Forsikringselskaber maatte saaledes ud fra Markedspriserne paa Krisens Højdepunkt befrygte, at deres frie Reserver vilde gaa tabt eller blive meget stærkt beskaaret.

Da Baltica ikke ejede Aktier i Amerika, blev Selskabet ikke saa haardt ramt som saa mange andre Selskaber. Baltica's „surplus“ i Amerika, saaledes som de frie amerikanske Reserver betegnes, og hvis Størrelse er af Betydning for at erhverve og bevare en god Forretning, viste stadig et forholdsvis gunstigt Billede.

Som Følge af Krisen udviste Kontrakterne en stadig Nedgang i Præmieindtægt, blandt andet fordi Brandforsikringspolicer, som under normale Forhold vilde være blevet tegnet eller fornyet med tre- eller femaarig Forudbetaling af Præmien, nu ofte kun blev fornyet for et Aar ad Gangen. Usikkerheden med Hensyn til de enkelte Forsikringselskabers økonomiske Stilling øvede ogsaa sin Indflydelse paa Tilgang af ny Forretning, hvad Genforsikringselskaberne, og saaledes ogsaa det amerikanske Genforsikringselskab „Eagle Fire Insurance Company“ i Newark, som stod under Mr. Fort's Ledelse, og med hvem Baltica samarbejdede, fik at mærke. Det saa derfor en Overgang ud til, at Baltica's amerikanske Præmieindtægt, der i de foregaaende Aar havde bevæget sig mellem $1\frac{1}{4}$ og $1\frac{1}{2}$ Million Dollars, i 1932 skulde falde saa stærkt som til $\frac{1}{2}$ Million Dollars.

Baltica var derfor i høj Grad interesseret i at erholde ny amerikansk Brandforsikringsforretning, og Lejligheden hertil lod heldigvis ikke vente længe paa sig. Det lykkedes nemlig i Efteraaret 1932 Baltica at knytte Firmaet Fester, Fothergill & Hartung i New York til Selskabet som Sub-Manager og samtidig erhverve forskellige Genforsikringskontrakter, hovedsagelig fra store engelske Selskaber, med en aarlig Præmieindtægt paa over 400.000 Dollars, hvortil sluttede sig en Brandforsikringsportefeuille af en lignende Størrelse. Disse Kontrakter havde Firmaet hidtil haft placeret hos et japansk Forsikringselskab, som imidlertid ønskede at trække sig ud af det amerikanske Marked.

Denne Forretning i Forbindelse med forskellige andre Brandforsikringsporteuilller, som Baltica samtidig overtog fra et dansk Forsikringssselskab, som afviklede sin amerikanske Forretning, sikrede Baltica, at den amerikanske Præmieindtægt i 1932 kom nogenlunde paa Linie med de foregaaende Aars. Baltica erholdt dermed en betydelig Forretning netop paa et Tidspunkt, der skulde komme til at danne Overgang til en Række glimrende Aar for amerikansk Brandforsikringsforretning.

Firmaet Fester, Fothergill & Hartung, som i Amerika ledes af Mr. J. A. Heinze, er stadig knyttet til Baltica's amerikanske Virksomhed som Sub-Manager, og Samarbejdet med Firmaet har i de forløbne Aar altid formet sig paa den behageligste Maade.

Ifølge Forholdenes Natur er en saa betydelig Virksomhed som den, Baltica udøver i Amerika, stærkt afhængig af de Mænds Dygtighed og Samvittighedsfuldhed, i hvis Hænder Ledelsen er lagt. Det følte derfor ogsaa som et overmaade smerteligt Tab, da Baltica's United States Manager, Mr. Franklin W. Fort, i Forsommeren 1937 afgik ved Døden. Hermed ophørte et Samarbejde, der havde bestaaet i over 18 Aar, en Periode, der saaledes bragte dybtgaaende Krisetider, men ogsaa udprægede Opgangstider, hvad der i høj Grad har afspejlet sig i Baltica's amerikanske Forsikringsvirksomhed og i de Kapitalanlæg, som denne har medført.

Baltica har al Anledning til at være Mr. Fort taknemmelig for hans Arbejde for Selskabet gennem disse mange Aar. De meget betydelige Beløb, som Baltica gennem Aarene har kunnet hjemføre fra Amerika, vidner smukt om Værdien af hans Indsats.

Mr. Fort's Død betød for Baltica's Bestyrelse og Direktion Afbrydelse af personlige og forretningsmæssige Baand, som havde været meget skattede, hvad der ogsaa kom til Udtryk i de Mindeord, som Baltica's Formand fremsatte paa et Bestyrelsesmøde kort efter Mr. Fort's Død, og hvori han fremhævede, at Baltica i Mr. Fort havde haft en usædvanlig dygtig, trofast og retsindig Repræsentant, hvad Selskabet altid havde følt som en stor Betyggelse.

Efter Mr. Fort's Død blev hans nærmeste og mangeaarige Medarbejder, Mr. James Y. Milne, udnævnt til Baltica's United States Manager. Udviklingen har vist, at denne Disposition var rigtig, idet Mr. Milne ikke alene har forstaaet at bevare, men ogsaa at udvide Baltica's amerikanske Forretning.

Omtrent samtidig med Mr. Fort's Død led Baltica endnu et stort Tab paa den udenlandske Organisations Omraade, ved at Mr. Harold Manby afgik ved Døden. Mr. Manby havde som Medindehaver af Firmaet Livesay, Hawthorn & Manby, Ltd. repræsenteret Baltica paa det betydelige engelske Forsikringsmarked fra den Tid, hvor Baltica som helt ungt Selskab skulde skabe sig et Navn som Genforsikringssselskab i

England, og Mr. Manby var saaledes med til at gøre det første Pionerarbejde. Baltica's Interesser laa altid Mr. Manby varmt paa Sinde, og han varetog da ogsaa gennem de mange Aar Selskabets Repræsentation, ikke mindst paa Brandforsikringens Omraade, med Dygtighed, Energi og et godt Resultat.

DET VIGTIGE RENTESPØRGSMAAL

Baltica's europæiske Genforsikringsforretning krævede Placering af betydelige Pengemidler udenfor Danmark. Selv om de Problemer, der gennem Aarene opstod i Forbindelse hermed, har været smaa i Forhold til de Vanskeligheder, som Baltica mødte i Amerika, rejste der sig dog ogsaa her betydningsfulde Spørgsmaal, hvortil der skulde tages Stilling. Medens de amerikanske Banker i en Aarrække slet ikke har betalt Rente paa almindelige forretningsmæssige Indskud, har det dog i Lande som England og Sverige, hvor det har været nødvendigt at have betydelige Midler til Disposition, stadig været muligt at opnaa Forrentning af Bankindestaaende. Renten har imidlertid i mange Aar været meget beskeden, og da Renteindtægten er en saa betydningsfuld Del af et Forsikringselskabs Indkomster, har det været nødvendigt at placere en stor Del af Selskabets Midler i Obligationer. Baltica har derfor gennem Aarene erhvervet større Poster udenlandske Obligationer, blandt hvilke de engelske 5% War Loan engang var ret fremherskende.

Da disse i 1932 blev konverteret til 3½%, medførte det en vis Nedgang i Baltica's Renteindtægt, og da det engelske Eksempel blev fulgt i adskillige andre Lande, blev Nedgangen i den gennemsnitlige effektive Renteindtægt paa Baltica's udenlandske Fondsbeholdning efterhaanden følbart, selv om dette, som Følge af Selskabets gennem Aarene stadig voksende Konsolidering, ikke har givet sig særligt Udtryk i Selskabets samlede Renteindtægt.

Var der saaledes paa visse Omraader Nedgang i Renteindtægten, gav det dog ikke Anledning til større Betænkelighed hos Baltica's Ledelse. Dette gjorde derimod Mulig-

heden for Kursfald paa de nye lavtforrentede Obligationer, et Kursfald, som let kunde indtræde under ændrede økonomiske Forhold. At denne Ængstelse ikke var ubegrundet, har Udviklingen vist, idet Kursen paa de paagældende Obligationer siden da har svinget ret stærkt.

I 1921 oprettede Baltica en Afdeling i Spanien og stillede det lovbealede Koncessions-Depot. Medens den spanske Forsikringsforretning forløb gunstigt, var der i Aarene før den spanske Krig jævnlig Uro om den spanske Peseta, hvad der medførte Kurstab. Værre blev det imidlertid, da Krigen i Spanien brød ud. Renten af Obligationerne udeblev, og i 1936 saa Baltica sig derfor foranlediget til foreløbig helt at afskrive de spanske Statsobligationer, hvis Paalydende androg Pesetas 399.000. Et Tab, som i det væsentlige atter blev indvundet i 1939.

I Modsætning til de Vanskeligheder, som de svenske Assurandører har mødt i deres Bestræbelser for at opnaa en rimelig Forrentning af Selskabernes Midler, har de danske Assurandører i de svundne Aar stadig haft Fordelen af et hjemligt Pengemarked, der bød Forrentningsmuligheder, som stort set svarede til Forholdene før Verdenskrigen.

Uden at angribe de Midler, som det var nødvendigt at anbringe i Udlandet af Hensyn til den udenlandske Forsikringsforretning, har Baltica gennem Aarene kunnet hjemføre betydelige Beløb i fremmed Valuta, i de foregaaende 5 Aar saaledes over 10 Millioner Kroner, og derved opnaet de Fordele, som en forøget Pengeanbringelse paa det hjemlige Obligationsmarked medfører.

Det ligger i Sagens Natur, at det er væsentligt lettere at bedømme Mulighederne for en gunstig Anbringelse af Selskabets disponible Penge paa det hjemlige Marked, end det er Tilfældet ved Placeringer i Udlandet, blandt andet fordi Selskabet kommer Forholdene nærmere ind paa Livet.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at de hjemlige Pengeanbringelser ikke havde deres Problemer. Urolige internationale Forhold, Konverteringsbestræbelser, Skattepolitik og Muligheden for Diskontosvingninger gav al Anledning til Overvejelser; der var stadig nye Spørgsmaal, der skulde tages Stilling til. Den delvise Konvertering, der gennemførtes i 1934 for en Række Kreditforeningers Vedkommende, kom ikke til at faa nogen større Betydning for Baltica, men medførte dog, at Selskabet, blandt andet i Henhold til en Fællesaftale mellem Forsikrings-selskaberne og Nationalbanken, ialt konverterede Kreditforenings-Obligationer til et samlet Beløb af Kr. 640.000.

Selv om Baltica gennem Aarene er blevet stillet overfor adskillige Kurstab paa Fonds og Valuta, har der dog ogsaa været mange Lyspunkter. De Pengeanbringelser, som gennem Aarene har svaret til Forventningerne, har heldigvis været langt de fleste,

Baltica i Festbelysning ved Hs. Majestæt Kong Christian d. X's Regeringsjubilæum i 1937

ja, saa rundeligt har de mange smaa Bække flydt, at det samlede Resultat af Kursreguleringen for samtlige de aflagte Regnskaber blev positivt, trods det at det sidst aflagte Regnskab paa dette Omraade slutter i Lavrekordens Tegn.

LIVSFORSIKRING OG BONUS

Vinteren 1937—1938 blev en begivenhedsrig Tid for Baltica's unge Livsforsikringsafdeling, idet den blandt andet medførte et betydningsfuldt Personskifte. I Efteraaret 1937 blev der rettet en Henvendelse til Livsforsikringsafdelingens Leder, Aktuar Kousgaard Nielsen, om han kunde tænke sig at vende tilbage til „Statsanstalten“ som Underdirektør. Kousgaard Niensens Overvejelser resulterede i, at han svarede bekræftende, og dermed kom et Samarbejde til Ophør, som Baltica's Ledelse havde sat overmaade stor Pris paa. Kousgaard Niensens værdifulde Arbejde kommer stadig Baltica

til gode, idet de Principper, hvorefter Arbejdet i Livsforsikringsafdelingen saavel forsikringsteknisk som administrativt har været tilrettelagt, fuldtud har bestaaet deres Prøve i Praxis.

Ved Kousgaard Niensens Fratrædelse blev Magister Børge Christoffersen, der havde faaet sin praktiske Uddannelse i „Nordisk Livsforsikrings-Aktieselskab“, udnævnt til Aktuar i Baltica. Den forløbne Tid har bekræftet, at dette Valg har været heldigt, idet Børge Christoffersen har vist, at han i høj Grad har saavel de faglige som mere personlige Egenskaber, som Stillingen kræver.

Aktuar Kousgaard Nielsen forlod ikke Baltica, før det betydningsfulde Bonus-Problem havde fundet en tilfredsstillende Løsning. Som en smuk Afslutning paa næsten 8 Aars Arbejde i Baltica's Tjeneste udarbejdede Kousgaard Nielsen i travle Arbejdsstunder det tekniske Grundlag, hvorpaa Baltica's Bonusordning hviler, og som Forsikringsraadet i Begyndelsen af 1938 godkendte i praktisk talt uforandret Form.

I de første 8 Aar, hvori Baltica drev direkte Livsforsikringsvirksomhed, blev der ialt henlagt Kr. 272.000 til et Bonusfond, men der havde ikke fundet nogen Bonusudbetaling Sted. Selskabets Repræsentanter havde saaledes i deres Agitation maattet indskrænke sig til Udtalelser, der byggede paa Bevidstheden om, at Baltica drev Livsforsikringsvirksomheden efter gennemført økonomiske Principper, hvad der før eller senere maatte komme de Forsikrede til gode.

Baltica's Bonusordning hviler paa det Princip, at Penge, som engang er anvendt i Forsørgelsesøjemed, ogsaa fortsat bør komme Forsørgelsestanken til gode. Bonus i Baltica betales derfor ikke kontant, men som et Tillæg til Forsikringssummen i Tilfælde af Forsikredes Død, Policens Udløb eller Tilbagekøb. Dør en Forsikret i en ung Alder, saaledes at Forsikringsbeskyttelse for de Efterladte er særlig paakrævet, udgør Tillæget efter den Bonusordning, Baltica har faaet godkendt af Forsikringsraadet, et forholdsvis stort Beløb, selv om Policen kun har været nogle Maaneder i Kraft. De for meget betalte Præmier, som Bonus er Udtryk for, træder saaledes i videste Forstand i Forsikringsidéens Tjeneste.

Ved Tilrettelæggelsen af Baltica's Bonusordning havde Selskabets Ledelse den Tilfredsstillelse, at den blev tilbagevirkende, saaledes at der ved samtlige de Policer, hvor de Forsikrede var afgaaet ved Døden i de foregaaende 8 Aar, fandt en Tillægsudbetaling Sted, der saaledes kom de Personer til gode, til Fordel for hvem Forsikringen var tegnet.

Ved saaledes at gøre Bonusordningen tilbagevirkende mere end opfyldte Baltica de Forventninger, som kunde være vakt ved Forsikringernes Tegning.

Et andet vigtigt Spørgsmaal for Livsforsikringsafdelingen, som ligeledes fandt sin Løsning i Foraaret 1938, var Udskillelsen af den indirekte Livsforsikringsforretning i en selvstændig Afdeling. I Kraft af Baltica's store direkte Organisation havde det vist sig muligt at opbygge en dansk Livsforsikringsforretning med forholdsvis beskedne Omkostninger, men det laa i Sagens Natur, at den første Forudsætning for at skabe en indirekte Forretning var, at Baltica var villig til at betale samme Pris for Forretningen, som de ældre Selskaber i Branchen allerede betalte. De Provisioner, som betales for saadan Forretning, er saa høje, at Baltica i Aar med en større Tilgang af indirekte Forretning maa regne med et anseligt Underskud paa denne. Baltica skønnede derfor, at det vilde være det rigtigste, at et saadant Tab ikke kom til at medføre et tilsvarende Indhug i det Overskud, som den direkte Livsforsikringsvirksomhed maatte have levnet, eller at det blev en Faktor, som kunde komme til at forrykke Baltica's Muligheder for at udbetale en tilfredsstillende Bonus.

Efter at denne Ordning er gennemført, føles det som en Fordel, at Selskabet nu kan tage Stilling til Forslag om indirekte Forretning uden at skulle tænke paa, hvilken Betydning dette nu kan faa for den direkte Afdeling. Baltica kan ogsaa, naar den indirekte Livsforsikringsafdeling er helt selvstændig, med større Sindsro afholde de betydelige Udgifter, som Opbyggelsen af en indirekte Forretning nu engang er forbundet med.

I 1934 skulde Baltica tage Stilling til, om Selskabet selv ønskede at paabegynde Tegning af Pensionsforsikringer paa bredere Basis, eller om det maatte foretrække som Aktionær og Reassurandør at slutte sig til det af en Række ældre danske Livsforsikringsselskaber oprettede Selskab, „Pensions- og Livrente-Institutet af 1919“, hvorom Baltica havde faaet Tilbud. Efter at Spørgsmaalet var blevet indgaaende drøftet i Forretningsudvalg og Bestyrelse, faldt Afgørelsen ud til Fordel for et Samarbejde med de danske Livsforsikringsselskaber, og Baltica indtraadte derfor som Aktionær i „Institutet“. Baltica har kun haft Grund til at være tilfreds med den trufne Beslutning. Selskabet faar som Følge af denne Ordning en regelmæssig Andel i den Forretning, „Institutet“ reassurerer. Selv om Baltica efter Evne støtter „Institutet“ i dets Tegningsarbejde, medfører Ordningen dog, at Baltica bedre kan samle Kræfterne om en yderligere Udvikling af Selskabets egen direkte Livsforsikringsforretning, end det ellers vilde have været Tilfældet.

UNDER TILSYN

I April 1930 blev Loven om Forsikringsaftaler vedtaget i Rigsdagen, og hertil sluttede sig i Maj 1934 Loven om Tilsyn med Skadesforsikringsvirksomhed. Selv om disse Love medførte et betydeligt Arbejde for de danske Selskaber med at bringe Forsikringsbetingelser og Vedtægter i Overensstemmelse med Lovenes Krav, medførte de dog ikke noget større Indgreb i Selskabernes Forhold, idet disse Love stort set kun lovfæstede Principper, som de fleste danske Selskaber allerede arbejdede efter. Der er ingen Tvivl om, at ikke mindst Tilsynsloven i ekstraordinære Tider vil kunne blive dansk Forsikringsvirksomhed en god Hjælp til at holde Spekulationen borte, saaledes at en Gentagelse af Misèren fra Krigsaarene skulde kunne undgaas.

I Betragtning af Baltica's betydelige Aktiekapital og de Garantiforpligtelser, der knyttede sig hertil, var Selskabets Ledelse noget betænkelig ved Tilsynslovens Bestemmelser om, at Aktionærerne kun kunde være Garanter med begrænsede Beløb — Kr. 25.000 for Enkeltpersoner og ellers Kr. 50.000 — uden at stille Sikkerhed for det overskydende Beløb, idet det maatte befrygtes, at en saadan Bestemmelse kunde medføre, at Aktierne blev mindre let omsættelige, hvilket imidlertid ikke blev Tilfældet. Loven aabnede nemlig Adgang til Dispensation, som ogsaa hidtil er blevet givet for de ældre Aktionærforholds Vedkommende. For nye Aktionærforhold er der stillet Sikkerhed i Form af en Garantipolice fra et herværende Forsikringsselskab, og de dermed forbundne beskedne Omkostninger har Baltica afholdt. Gennem Aarene har Antallet af Aktionærer i Baltica praktisk talt været uforandret, idet det kun er steget fra 526 til 532, den aarlige Omsætning overstiger kun undtagelsesvis et Par Hundrede Tusinde Kroner. Baltica's Aktier betragtes som et udpræget Anlægspapir, som i langt de fleste Tilfælde kun omsættes i Tilfælde af Aktionærens Død. Det er da ogsaa betegnende, at over Halvdelen af Baltica's Aktier uforandret beror hos Personer eller Virksomheder, som deltog i Aktieemissionen.

De aarlige Indberetninger til Forsikringsraadet bygger for Søforsikringens Vedkommende paa en Opdeling af de bogførte Præmier og Skader efter Aargang. Der arbejdes med et Treaarssystem, hvad der er en overmaade hensigtsmæssig Foranstaltning, idet Systemet ikke tillader en alt for optimistisk Regnskabsopgørelse, uden at dette vil fremgaa af Regnskabet. Har de afsatte Reserver været for smaa, kommer det frem og kan ikke skjules ved at foruddiskontere en mulig Fortjeneste paa de Forsikringer, som blev tegnet i det paagældende Regnskabsaar.

Baltica har i sit Bogholderi for Søforsikring siden Verdenskrigen arbejdet med et

saadant Treaarssystem og har derfor altid haft særlig godt Hold paa Skadesreserverne, som vel nok specielt i den internationale Søforsikringsforretning giver større Mulighed for Fejlvurdering end i de fleste andre Skadesbrancher.

BALTICA I KONKURRENCEN

Baltica's direkte danske Forretning viser efter det sidst aflagte Regnskab en samlet Præmieindtægt paa Kr. 18.113.556,59, heraf vedrører Kr. 9.125.050,42 Søforsikringsvirksomheden.

En betydelig Del af Selskabets Søforsikringsforretning tilføres Baltica fra de store Rederier og Handelsforetagender, som deltog i Baltica's Stiftelse. Gennem de forløbne 25 Aar har Baltica i stor Udstrækning været Assurandør for disse Virksomheder, hvad Selskabets Ledelse altid har værdsat. Den Søforsikringsforretning, som straks ved Selskabets Stiftelse tilførtes Baltica gennem Max Levig & Co., er blevet bevaret, og jævnsides hermed har Baltica i ikke ringe Udstrækning knyttet nye Forbindelser indenfor Rederi- og Købmandskredse, saaledes at Baltica gik ind i sit 25nde Aar som Assurandør for en betydelig Del af den samlede danske Kasko- og Vareforretning. Baltica var saaledes ledende Kaskoassurandør paa 228 danske Skibe.

Medens den mere akkvisitionsmæssige Indsats paa Søforsikringens Omraade i ikke ringe Grad er gjort af Medlemmer af Selskabets Direktion og af de højere Funktionærer, er hele Baltica's øvrige direkte Forretning, som omfatter nogle og tyve forskellige Forsikringsbrancher med en Aarspræmieindtægt paa over 9 Millioner Kroner, opbygget gennem Baltica's landsomfattende udendørs Organisation.

Naar den direkte Forretning har faaet en efter danske Forhold saa betydelig Udvikling, skyldes det ikke mindst det Arbejde, som er udført af Organisationsafdelingens

Chef, Direktør H. C. Hansen, som siden 1917 har forestaaet denne Afdeling. Medvirkende hertil har imidlertid ogsaa været det fortrinlige Samarbejde, som altid har bestaaet mellem Direktør Hansen og Direktør Kai Kjær, som ligeledes i nogle og tyve Aar har været Baltica's Ulykkesforsikrings-Afdeling og i de senere Aar tillige Livsforsikrings-Afdelingen en udmærket Leder og Administrator. Arbejdet paa Hovedkontoret har dog ikke forhindret Direktør Kjær i tillige at gøre en Indsats paa den udendørs Organisations Omraade, specielt vedrørende Automobilforsikringen. Naar Direktør Kjær og Direktør Hansen saa fuldstændig har kunnet koncentrere sig om Arbejdet med at opbygge den direkte Forretning, er en af Grundene, at de har været aflastet for det overmaade tidskrævende Arbejde, som Deltagelse i de forskellige Forsikringsforbunds Forhandlinger medfører. Baltica har i Direktør Chr. Olrik haft en Medarbejder, som paa en udmærket Maade har forstaaet at varetage denne betydningsfulde Side af Arbejdet.

Det fremgik af Baltica's Stiftelsesprotokol, at det var Stifternes Ønske, at Baltica skulde drive sin Virksomhed i godt Samarbejde med de ældre danske Selskaber. Et saadant godt Samarbejde lod sig imidlertid ikke helt forene med de Forpligtelser, som paahvilede Ledelsen til at skabe en direkte dansk Forretning, som svarede til Selskabets Forhold. Ved at slutte sig til bestaaende Tariforganisationer søgte denne imidlertid at bringe den størst mulige Overensstemmelse mellem saadanne Ønsker og Forpligtelser, men selv med de Hensyn, som paahvilede Baltica som Tarifselskab, blev Selskabet dog i adskillige Aar en ret haard Konkurrent navnlig paa Brandforsikringens Omraade.

Efterhaanden som en Nyordning fandt Sted af de Forsikringsforhold, hvor Aktionærinteresser gjorde sig gældende, og alt som den udendørs Organisation voksede, hvorved mange Agenturer kunde henlægges til saadanne nye Distrikter, hvor Udviklingen særlig foregik, skiftede Selskabets Konkurrence i ikke ringe Grad Karakter.

Baltica koncentrerede nemlig i betydelig Udstrækning Arbejdet om Brancher som Automobilforsikring, Ansvarsforsikring og lovpligtig Ulykkesforsikring, hvis største Udvikling hovedsagelig falder indenfor de sidste 25 Aar. Selskabet fik efterhaanden en meget betydelig Forretning i disse Brancher, hvad der saaledes var muligt, uden at det i større Udstrækning skete paa Bekostning af andre Selskabers bestaaende Portefeuiller. Dette gælder i videste Forstand den Livsforsikringsforretning, Baltica har opbygget gennem de forløbne 10 Aar.

Var det saaledes uundgaaeligt, at et Selskab som Baltica maatte blive en betydelig Faktor i Konkurrencen, har Selskabet altid stillet sig forstaaende overfor Aftaler, der kunde tjene til Gavn for dansk Forsikringsvirksomhed, til Styrkelse af de kollegiale Forhold og til Mildnelse af Konkurrencen. Der er Omraader, hvor Baltica ikke ønsker

Fra Akkvisitørernes Skolestue

at indgaa i Aftaler, men hvad der gennem Aarene har foreligget af Overenskomster til Begrænsning af Konkurrencen, har hidtil alle været af en saadan Karakter, at Baltica har kunnet deltage deri.

For Baltica's Ledelse bestaar der ingen Tvivl om, at det har været værdifuldt, at Akkvisitionen i Baltica saa tidligt blev samlet i en selvstændig Akkvisitionsafdeling, hvad der muliggjorde større Fæsthed og Plan i Arbejdet, end Tilfældet vilde have været, om Akkvisitionen var blevet overladt til de enkelte Afdelingsledere.

Baltica's Repræsentanter arbejder alle med samtlige Brancher. Den tidligere saa almindelige Akkvisitionsform, hvorefter Nytegningen skete ved Specialister i de enkelte Brancher, som saa til Gengæld berejste hele Landet, har Baltica aldrig følt sig tiltalt af. Om end en saadan Form for Akkvisition kunde være ganske effektiv, indebar den sikkert en Risiko for, at en Forsikring kunde blive bragt til Afslutning under Pres, hvad der selvfølgelig altid er uheldigt. Baltica tilstræber, at Selskabets Medarbejdere altid paany skal være velkomne hos Selskabets Forsikrede, saaledes at den ene Forsikring let afføder den næste.

Ud fra Ønsket herom fik Kundebetjeningen efterhaanden en meget fremtrædende Plads paa Selskabets Program. Danske Forsikringselskaber har altid ydet en vis Kundebetjening, men Baltica tog paa et meget tidligt Tidspunkt Kundebetjeningen planmæssigt i sin Tjeneste, vel ikke mindst fordi Selskabet som et af de førende Selskaber i Automobilforsikringsbranchen fik rig Anledning til at gøre sig fortrolig med den Betydning, som Kundebetjeningen har haft for Salg af Automobile.

Plan i Arbejdet, Dygtiggørelse af Selskabets Repræsentanter og en god Kundebetjening har været Maalet for Selskabets Bestræbelser gennem de forløbne Aar. Selv om intet er fuldkomment, er det Baltica's Opfattelse, at det er lykkedes at skabe en Organisation, som er præget deraf.

De direkte Forsikringsbranchers Fremgang fra Aar til Aar ikke mindst paa Livsforsikringens Omraade, hvor Nytegningen har vist sig særdeles holdbar, mener Baltica's Ledelse at kunne tage som et Udtryk for, at det i ikke ringe Grad er lykkedes at skabe det Tillidsforhold til Selskabets mange Forsikringstagere, som Baltica altid har tilstræbt.

DEN INDENDØRS ORGANISATION

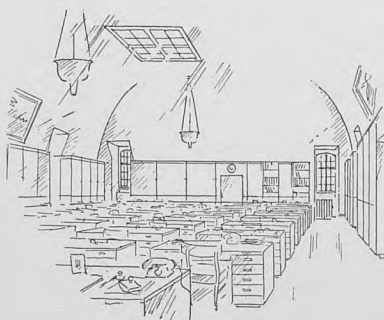
Medens Baltica saaledes paa den udendørs Organisations Omraade havde søgt at arbejde i Overensstemmelse med det bedste i Tiden, ja maaske været med til at præge Udviklingen paa dette Omraade, havde Selskabet ikke ladet den vigtige indendørs Organisation upaaagtet. Ogsaa paa dette Omraade havde Baltica søgt at følge med Tiden. Saaledes havde Baltica i 1925 anskaffet et dengang fuldt moderne Pladeanlæg til Trykning af Kvittringer, Afregninger og bogholderimæssige Bilag. I mange Aar gjorde dette Anlæg god Fyldest. Alt som Forretningen voksede, og de direkte Forsikrings Antal steg, hvilken Stigning alene i de sidste 8 Aar har beløbet sig til 95.000, voksede samtidig Kravene til Statistik, Kontrol og Anlæggets Ydeevne. Det kan derfor ikke nægtes, at Baltica for et Par Aar siden ikke mere var fuldt paa Højde med Udviklingen paa dette Omraade, hvad der ogsaa gav sig Udslag i stadige Krav om mere Personale. Det var ikke mere i Baltica, man studerede den mest rationelle indendørs Organisation. Baltica's Direktører maatte selv paa Studierejser. I Løbet af 1939 gik Baltica da ogsaa i betydelig Udstrækning over til almindelig Anvendelse af Hulkort efter „Power Systemet“, som har vist sig overmaade effektivt, og som, naar de med Omlægningen forbundne Udgifter er afholdt, formentlig vil vise sig besparende.

Fra „Morten Farums Gaard“

Den direkte Forretnings og ikke mindst Livsforsikringens Vækst medførte saaledes en stadig Forøgelse i Antallet af Hovedkontorets Medarbejdere. Baltica beskæftigede i Juli 1940 ialt 400 Funktionærer paa Hovedkontoret, og Selskabet led derfor gennem flere Aar af en stadig Pladsmangel. I Foraaret 1939 erhvervede Baltica derfor Ejendommen Bredgade 40 med Udvidelsesmuligheder for Øje, og samtidig fuldendtes den Ombygning af Tagetagen i Baltica's Ejendom, som forvandlede en Række brandfarlige, mørke og daarligt tilgængelige Loftsrums til nogle af Baltica's mest moderne og solrige Kontorlokaler. Hermed indvandt Baltica rigelig Kontorplads til mere end 60 Medarbejdere, hvad der medførte en almindelig Aflastning af de overfyldte Kontorer. Ombygningen følte saaledes som en stor Vinding.

Samtidig fik Baltica bragt sit Arkiv ind under bedre Forhold, idet Selskabet i 1938 erhvervede en Ejendom i Amaliegade 21, „Morten Farums Gaard“, bestaaende af en gammel Bindingsværksbygning samt en mere moderne Bygning, i hvilken Baltica nu har faaet udmærkede Arkivforhold.

AFSLUTNING AF EN 25-AARS PERIODE

ALVORLIGE TIDER

Gennem Aar havde Muligheden for en ny Stormagtskrig lagt sit Tryk paa vort Samfund, men ikke formaaet at nedslaa Troen paa, at den store Ulykke, som en Stormagtskrig betyder, dog vilde blive undgaaet.

Den eksplosionsagtige Udvikling, som Eftersommeren 1939 bragte, skulde faa alle Forhaabninger herom til at briste. Atter befandt vort Land sig i en saare udsat Stilling, haardt ramt paa sin Økonomi og henvist til at opretholde Landets Handel og Tilførsler under de vanskeligst tænkelige Forhold. Under en Isvinters haarde Greb maatte vore Sjøfolk gaa til deres strenge og farlige Arbejde. Den ulykkelige Krig i Finland gjorde det dybeste Indtryk, men Dagens Gerning skulde gøres for udadtil at hævde Neutraliteten og indadtil at overvinde Vanskelighederne.

Krigsudbrudet greb paa mange Maader ind i Forsikringsselskabernes Virksomhed. Det blev nu af den største Betydning baade for de danske Sjøassurandører, Redere og Købmænd, at Instituter til Overtagelse af Krigsforsikring for Varer og Kasko ved Regeringens Initiativ allerede var oprettet.

Den 1. September 1939 traadte „Krigsforsikringen for danske Skibe“ i Henhold til en kongelig Anordning i Virksomhed, og Forsikringsselskaberne aflastedes derved for al Krigs-Kaskoforsikring paa danske Skibe. „Dansk Krigs-Sjøforsikring for Varer“ havde da allerede arbejdet i nogen Tid, og de danske Selskabers Virksomhed som tegningsberettigede Repræsentanter for dette Institut fik ved Krigens Udbrud et stort Omfang.

Krigsudbrudet bragte med Hensyn til Krigsskader ikke det store Chok, som Sjøassurandørerne i saa mange Aar havde befrygtet, men Udviklingen skulde snart vise, hvor berettiget den trufne Ordning havde været, og hvor lidet egnet Krigsforsikring er til at gøres til Genstand for international Reassurance.

Da Vare-Institutets Virksomhed efter Loven var begrænset paa forskellig Maade, opstod der hurtigt en vis Efterspørgsel efter Dækning af Krigsforsikring hos de pri-

vate Selskaber. Samtlige de danske Søforsikringselskaber med Støtte af de danske Genforsikringselskaber enedes derfor om en vis indbyrdes Reassurance af saadanne Krigsforsikringer. Takket være denne Ordning, som senere yderligere blev udbygget ved nordisk Udveksling, blev det stort set muligt at tilfredsstille Begæret efter saadan Krigsforsikring, som „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“ var forhindret i at overtage.

Samtidig med at de danske Søassurandører ved Oprettelsen af de to danske Krigsforsikrings-Instituter var blevet aflastet paa det hjemlige Marked, var de udenlandske Sø-Genforsikringskontrakter paa lignende Maade blevet stærkt aflastet for den farlige Krigsforsikring, ved at der i de fleste Lande var blevet truffet Foranstaltninger til Dækning af denne Risiko paa national Basis. Selv om Baltica som et Led i Aftalerne om en Aflastning sammen med andre danske Selskaber havde overtaget en vis Krigsforsikring fra de nordiske Selskaber, til Dels kun vedrørende Krigsudbrudsperioden, var disse Aftaler dog i ingen Henseende af den Karakter, at de vilde kunne paaføre Baltica alvorlige Tab. Baltica's samlede Tab i 1939 som Følge af Krigsskader under de løbende Kontrakter blev derfor kun beskedent.

Om end Krigsrisko saaledes er udelukket fra de almindelige Søforsikringspolicer paa Varer og Kasko, blev Søforsikringsvirksomheden dog ogsaa stærkt paavirket af Krigssituationen.

Ud fra de under Verdenskrigen indhøstede Erfaringer maatte Assurandørerne regne med, at Sejlads i Krigstid — bortset fra selve Krigsfaren — baade er vanskeligere og farligere end under Fredsforhold, og være forberedt paa, at mange Skader af ekstraordinær Karakter vilde falde Søassurandørerne til Last. Forholdene var yderligere vanskeliggjort ved, at de som Følge af Oprustningen stærkt øgede Reparationspriser i Løbet af Krigens første fire Maaneder yderligere steg med over 35% uden Sikkerhed for, at en ny Prisstigning ikke snart vilde følge efter. Hertil kom, at det nye Aar bragte en Isvinter af usædvanlig Strenghed, som uvægerlig maatte bringe Søassurandørerne alvorlige Tab.

De Beløb, hvortil danske Skibe efter „Instituttet“s Betingelser kunde krigsforsikres, var afhængig af Søforsikringsværdierne, og da Skibenes Værdi — særlig for den ældre Tonnage — var stærkt øget, bragte navnlig Krigens første Maaneder et livligt Begær efter yderligere Søforsikringsdækning. Denne fandt hovedsagelig Sted i Form af forhøjede Kaskotakster, hvorved Søassurandørerne opnaaede en midlertidig Lettelse i deres vanskelige Stilling, men en almindelig Stigning i Kaskopræmierne var uundgaaelig ved Forsikringernes Fornyelse.

Hvorvidt de tilsyneladende saa betydelige Takst- og Præmieforhøjelser vilde have

Udsnit af Haven med det gamle Morbærtræ

været tilstrækkelige til at bringe den danske Kaskoforretning paa et lønnende Niveau, bliver ikke klarlagt, idet de fleste Policer er ophørt som Følge af de i April 1940 indtrufne Begivenheder.

De usædvanlige Farer og Vanskeligheder, som Sejlads under Krigsforhold medfører, forøgede ogsaa i høj Grad Søassurandørernes Risiko ved Vareforretningen. Rejser, som under normale Forhold kunde udføres indenfor et Døgn, strakte sig nu ofte over flere Dage, Sejladsen foregik ad længere og ofte farligere Ruter. Der maatte regnes med Muligheden for Ophold undervejs, slukkede Fyr og inddragne Sømærker vanskeliggjorde Sejladsen. Søassurandørerne udsendte da ogsaa i Begyndelsen af Januar 1940 Meddelelse om, at der vilde blive beregnet en generel mindre Tillægspræmie til Dækning af den forøgede Risiko, hvilket mødte Forstaaelse hos Handelsstanden.

Krigen havde saaledes paa Søforsikringens Omraade som paa andre Forsikringsomraader bragt mange skade- og fareforøgende Momenter. Som Følge af Begiven-

hedernes Udvikling fik Assurandørerne ikke Lejlighed til at gøre Erfaringer, om der ogsaa gjorde sig Forhold gældende, som tjente til at begrænse Risikoen.

Paa mange Maader formede de første 8 Krigsmaaneder sig ganske anderledes for Genforsikringen end under Verdenskrigen. De store Udbud af Genforsikringskontrakter, der dengang fandt Sted, udeblev ganske. Reciprocitetskravene var saa store som nogen Sinde og vanskelige at tilfredsstille med det begrænsede Aliment, der kunde disponeres over.

Det kom derimod som en behagelig Overraskelse, at den indirekte Sø-Genforsikringsforretnings Resultater blev forholdsvis uberørt af Krigen. Brandforsikringskontrakterne var allerede for Aar tilbage rensat for den farlige Krigsrisiko. Søforsikringskontrakterne var, som omtalt, i den ellefte Time før Krigen Udbrud blevet stærkt aflastet for Krigsrisiko, men Nedgangen i flere af de førende Valutaer maa bringe øgede Skadeskrav paa den løbende Forretning.

Den almindelige Usikkerhed med Hensyn til Fremtiden virkede navnlig i Krigen første Maaneder stærkt hemmende i det udendørs Arbejde. Man indstillede sig dog ret hurtigt paa de ændrede Forhold, saaledes at Nytilgangen saavel i Skadesbrancherne som i Livsforsikringen nogenlunde kunde opretholdes, navnlig da Benzinrestriktionerne, som stærkt havde vanskeliggjort Repræsentanternes Virksomhed, mildnedes. Vel maatte Selskaberne regne med en faldende Præmieindtægt for Automobilforsikringen som Følge af Vognenes Stilstand og svigtende Nytilgang, men paa et Omraade som Brandforsikring var der til Gengæld et livligt Begær efter højere Forsikringssummer som Følge af Værdiernes Stigning.

KURSTAB OG LIKVIDITET

Var Baltica saaledes, hvad det mere driftsmæssige Resultat af Virksomheden i 1939 angik, forholdsvis uberørt af den alvorlige Udvikling, var dette saa langt fra Tilfældet, hvad Selskabets Formue angik. Atter maatte Baltica sande, at jo stærkere et Forsik-

ringsselskab er konsolideret, jo haardere rammes det i Tider, hvor Kursen for fast forrentede Papirer er faldende.

For Aaret 1939 maatte Baltica konstatere et meget stort Kurstab paa Fondsbeholdningen. Stærkt medvirkende til dette Kurstab var det store Kursfald i danske Stats- og Kommuneobligationer, lydende paa fremmed Valuta, som i flere Tilfælde viste Kurser, der endog laa under Lavrekorden fra 1931. Regnskabet kom imidlertid kun til at vise et Kurstab paa Kr. 523.882,81, idet Forsikringsraadet havde godkendt, at Fondsbeholdningen i Forsikringsselskabernes Regnskaber blev optaget paa Basis af 5-aarige Gennemsnitskurser. Ved Regnskabsafslutningen drog Baltica imidlertid Om-sorg for, at Reserven til Imødegaaelse af Kurssvingninger paa Fonds blev forhøjet til Kr. 1.600.000 ved at henlægge en Del af Aarets Overskud.

Sidstnævnte Reserve var opbygget i Tiden efter 1934, hvor Loven om Tilsyn med Forsikringsselskaber traadte i Kraft. Aarene efter 1934 havde endvidere muliggjort Oprettelsen af en Reserve til Imødegaaelse af Kurssvingninger paa Valuta, idet den danske Krones Fald havde bragt en regnskabsmæssig Fortjeneste paa Selskabets Valuta-Aktiver, hvilken Fortjeneste var blevet holdt udenfor Driftsregnskaberne. Denne Reserve androg ultimo 1939 Kr. 1.020.000.

I Tiden før 1934 blev Kurssvingninger paa Fonds og Valuta hovedsagelig reguleret over Dispositionsfondet, som i Henhold til det sidst aflagte Regnskab andrager Kr. 3.200.000.

Ved Krigsudbrudet stod Baltica i økonomisk Henseende som et velunderbygget Selskab. Den indbetalte Aktiekapital var ved Tilskrivning af Overskud forhøjet med yderligere 10%. De gode Tider i Midten af Trediverne — navnlig for den internationale Brandforsikringsforretning — havde muliggjort en betydelig Konsolidering. I Aarene fra 1932—1939 var de frie Reserver saaledes mere end fordoblet.

Aaret 1934 havde bragt en Nydannelse paa de frie Reservers Omraade, idet Ledelsen i Erkendelse af, at gode Aar som Regel efterfølges af mindre gode, og udfra Ønsket om at undgaa for store Udsving i det Beløb, som aarlig deklarerer som Overskud, i nævnte Aar lod en Fortjeneste paa Kr. 500.000 henstaa under Driftsregnskabet som en Reserve til Disposition for kommende Aars Regnskaber.

Denne Reserve er siden gradvis øget, saaledes at den nu er vokset til Kr. 2.000.000. Skulde Baltica komme til at opleve Aar med daarlige Driftsresultater eller paa anden Maade lide større Tab, vil denne Reserve kunne tjene som den første Stødpude, saaledes at det forhaabentlig vil kunne undgaaes at angribe Selskabets vedtægtsmæssige Reserver.

Baltica's Ejendom, Banegaardspladsen i Aarhus

Den truende Krigssituation og Muligheden for større Skadeskrav som Følge deraf medførte, at Baltica i Løbet af Foraaret og Sommeren 1939 holdt sig usædvanlig likvid i Ind- og Udland, hvilket dog kun var muligt paa Bekostning af Renteindtægt. Regnskabet for 1939 viser saaledes en Bankbeholdning paa over $8\frac{3}{4}$ Million Kroner, medens denne normalt plejer at ligge omkring $2\frac{1}{2}$ Million Kroner.

Det store Fald i Obligationskurserne, som Krigen havde medført, havde vist, hvor hensigtsmæssigt det er for et Forsikringselskab, at en Del af Midlerne er anbragt i Realværdier.

Da Krigen tillige havde medført en almindelig Prisstigning, som ikke mindst blev følbar paa Byggevirksomhedens Omraade, og da den Mulighed ikke kunde afvises, at Kronefaldet kunde give sig Udtryk i en varig Stigning i Prisniveauet, blev visse Forhandlinger, som havde staaet paa et Aarstid om Erhvervelse af nogle større Ejendomme, fremmet. I Januar 1940 købte Baltica saaledes et stort Ejendomskompleks i København, ligesom Selskabet samtidig erhvervede en stor, repræsentativ og velbelig-

gende Ejendom paa Banegaardspladsen i Aarhus, hvor Baltica vil kunne faa udmærkede Lokaler til sin Aarhus-Filial. Disse to Ejendomme blev erhvervet til en samlet Købesum af Kr. 3.240.000, en Pris, som skulde sikre Baltica en god Forrentning af de indskudte Midler.

Baltica har ikke indløst de i Ejendommene henstaaende offentlige Laan, men derimod i en vis Udstrækning indkøbt tilsvarende Obligationer, saaledes at Selskabet har Mulighed for at nedbringe eventuelle Kurstab paa de paagældende Obligationer ved en delvis Indløsning af Laanene.

Først Fremtiden vil kunne vise, om de Ejendoms køb, Baltica har foretaget i Aarenes Løb, vil faa Betydning som en udlignende Faktor i Forhold til Kronefaldets mulige senere Indflydelse paa Prisforholdene.

DET SIDSTE HALVAAR

Forhaabningen om at holde vort Land helt udenfor Krigen i uafhængig Neutralitet skulde ikke blive opfyldt. Det maatte befrygtes, at Foraarets for Danmark saa alvorlige Udvikling yderligere vilde svække Grundlaget for Landets allerede saa haardt ramte Økonomi og blive følbare for store Dele af Samfundet. Afbrydelsen af de engelske og oversøiske Forbindelser og de derved fuldstændig ændrede Vilkaar for Handel og Skibsfart øvede straks sin Indflydelse paa Søforsikringsforretningen, større Vareforsikringer blev et Særsyn, og Kaskoforsikringen svandt stærkt ind. Mange Skibe blev unddraget de danske Rederiers Disposition, andre blev oplagt i neutrale eller hjemlige Havne. Det Fartsomraade, som stod aabent for danske Skibe, blev saaledes stærkt indskrænket, og med Afbrydelsen af Forbindelsen med det største Genforsikringsmarked var Muligheden for at kunne opnaa Genforsikring af Kaskoforsikring paa de Skibe, der endnu sejlede, blevet begrænset.

De ændrede Forhold for dansk Kaskoforsikringsforretning blev hurtigt følbare for Baltica, idet to meget betydelige Flaadedækninger, som normalt skulde være fornyet i April Maaned, maatte bortfalde. Men ogsaa paa anden Maade maatte Selskabet som Følge af Landets ændrede Stilling være forberedt paa Tab og Vanskeligheder. Der maatte regnes med, at en større Del af den Garantikapital, som Selskabet havde tegnet i de to Krigsforsikrings-Instituter, vilde gaa tabt. Institutterne blev da ogsaa reorganiseret i April 1940. Navnlig maatte det befrygtes, at „Dansk Krigs-Søforsikring for Varer“ vilde blive særlig haardt ramt, og dette Institut har da ogsaa indkaldt hele Garantikapitalen. Baltica's store Likviditet kom nu Selskabet til gode. I Begyndelsen af April Maaned

disponerede Selskabet fremdeles over et Banktilgodehavende paa ca. $8\frac{3}{4}$ Million Kroner, hvoraf $6\frac{1}{2}$ Million i danske Banker. Men Selskabet maatte ogsaa være indstillet paa at skulle financiere Afviklingen af en stor dansk Kaskoforretning under Forhold, hvor mange af Reassurandørernes Skadesandele først kunde forventes at indgaa efter Krigens Slutning.

Forholdenes Udvikling medførte, at Baltica ogsaa paa andre Forretningsomraader maatte regne med, at Forretningen vilde gaa stærkt tilbage, saaledes var det uundgaaeligt som Følge af Benzinrationeringen, at Baltica's Præmieindtægt for den danske Automobilforsikringsforretning, som i 1939 oversteg $2\frac{3}{4}$ Million Kroner, maatte falde stærkt.

Særlig haardt maatte den internationale Genforsikringsforretning rammes. Hertil kom, at en Række neutrale Lande indførte Spærringer af Banktilgodehavender, hvorved den normale Udligning af Baltica's Mellemværende med udenlandske Forbindelser vanskeliggjordes. Det kom dog i saa Henseende Baltica til gode, at Selskabet altid havde tilstræbt en Fordeling af Selskabets udenlandske Midler i Forhold til den Forretning, Selskabet havde modtaget fra de enkelte Lande.

Til disse mange Vanskeligheder kom yderligere Muligheden for nye store Kurstab paa Selskabets hjemlige og udenlandske Fondsbeholdninger, et Forhold, hvormed først den kommende Udvikling vil kunne bringe Klarhed.

Det er saaledes med en paa mange Omraader stærkt beskaaret Forretning og under stor Usikkerhed i mange for Selskabet betydningsfulde Forhold, at Baltica nærmer sig Afslutningen af de første 25 Aars Virksomhed.

Gennem Aarene er mange af de Mænd, som stiftede Assurance-Compagniet Baltica, eller som senere indtraadte i dets Bestyrelse, afgaaet ved Døden. Flere af Selskabets Stiftere forblev Medlemmer af Baltica's Bestyrelse indtil deres Død i en fremrykket Alder, saaledes at Selskabet i en lang Aarrække nød godt af deres store Indsigt og aldrig svigtende Interesse.

Enkelte af Selskabets Stiftere og af de i Aarenes Løb nyindtraadte Bestyrelsesmedlemmer deltog kun i Assurance-Compagniet Baltica's Ledelse i et kortere Aaremaal, i hvilket de dog fik Lejlighed til at yde en for Selskabet værdifuld Indsats.

Kun faa af Baltica's Stiftere har som Bestyrelsesmedlemmer fulgt Arbejdet gennem de svundne 25 Aar. Nye Mænd er traadt ind, men Tilknytningen er bevaret til de store danske Virksomheder, som deltog i Baltica's Stiftelse, idet disse alle er repræsenteret i Selskabets Bestyrelse.

Nedennævnte forblev Medlemmer af Selskabets Bestyrelse fra Indtrædelsen indtil deres Død:

Kammerherre J. Clan	30. Oktb. 1915	† 13. Juli 1932
Grosserer J. P. Justesen	30. Oktb. 1915	† 21. April 1937
Konsul D. Lauritzen	30. Oktb. 1915	† 24. Decb. 1935
Konsul P. Nørsgaard	30. Oktb. 1915	† 6. Juli 1923
Direktør O. Ringberg	30. Oktb. 1915	† 14. April 1922
Konsul Erik S. Henius	7. Maj 1921	† 6. April 1926
Konsul H. Eriksen	9. Juni 1926	† 22. Oktb. 1935

I de forløbne 25 Aar har endvidere følgende Mænd haft Sæde i Selskabets Bestyrelse:

Direktør N. Høst	30. Oktb. 1915	til 31. Decb. 1921
Direktør H. J. Schiødt	30. Oktb. 1915	- 1. Oktb. 1923
Direktør K. Riis-Hansen	30. Oktb. 1920	- 5. Maj 1923
Konsul Ehrenfried Ovesen	12. Juni 1923	- 15. Juni 1938
fhv. Minister M. N. Slebsager*)	12. Juni 1924	- 29. Oktb. 1927
Ingeniør Gunnar Larsen	7. Decb. 1935	- 16. Aug. 1940

*) genindtraadt 15. Juni 1929.

Da Assurance-Compagniet Baltica blev stiftet, fik det Vuggegaver som faa. I Kraft af sin betydelige Aktiekapital blev det kapitalmæssigt et af Danmarks største Forsikringselskaber. Ved sin Tilknytning til nogle af vort Lands største og mest ansete Virksomheder blev det fra Starten mødt med en for et ungt Forsikringselskab ualmindelig Tillid. Ved sin Forbindelse med et gammelt Assurancefirma havde Selskabet paa Forhaand Tilsagn om en betydelig Forretning.

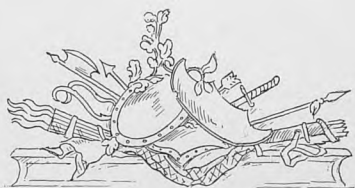
Med Rette kunde der derfor næres betydelige Forventninger til det nye Selskabs Udvikling, og det kan vel siges, at Baltica ikke har gjort disse Forventninger til Skamme. Mange gode Kræfter har bidraget hertil, i første Række Baltica's store Kreds af dygtige og interesserede Medarbejdere paa Hovedkontoret og ude i Organisationen og ikke mindst Underdirektørerne med deres saa skabende Initiativ. Et ualmindelig godt Samarbejde mellem Bestyrelsen og de Mænd, der forestod den daglige Ledelse, har ogsaa haft sin store Betydning for Baltica's Udvikling.

De svundne 25 Aar har bragt en rig Udvikling, ikke mindst paa Trafikkens Omraade, som har givet Forsikringsvæsenet Arbejdsmuligheder som aldrig før. Den har bragt Konjunkturer for den internationale Brandforsikring, særlig de sidste 10 Aar, som har været stærkt medvirkende til Selskabets Konsolidering. Der er derfor ingen Tvivl om, at en Udvikling som den, Baltica har haft, ikke vilde have været mulig i det foregaaende kvarte Aarhundrede. Har Tiderne end været vanskelige, er det dog ofte gaaet saaledes, at det, som var Aarsagen til Vanskelighederne, tillige blev det, som kom til at øve en særlig Indflydelse til Gavn for Baltica's Virksomhed.

Assurance-Compagniet Baltica, som det kendes i Dag, er blevet en Faktor af Betydning indenfor dansk Forsikringsvirksomhed. Med sin Aktiekapital paa 17 Mil-

lions Kroner, hvoraf Kr. 6.800.000 nu er indbetalt, og med frie Reserver paa over 10³/₄ Million Kroner er Baltica blevet et af de bedst funderede danske Forsikringsaktieselskaber. Med sin Bestand paa ca. 264.000 direkte danske Policer er Selskabet kendt i vide Kredse Landet over saavel i Hjemmene som i Forretningsverdenen. Med sin store Genforsikringsforretning er Baltica et kendt Navn i internationale Forsikringskredse.

Kan Fremtiden for et Forsikringsselskab, som Verden er i Dag, end synes noget usikker, er det dog Ledelsens Tro, at den Erfaring, der er vundet, de Forbindelser, der er knyttet, og det Arbejde, der er gjort, har en saadan Værdi, at det med Fredens Tilbagevenden skulde være muligt fortsat at sikre Baltica's gode Udvikling.

ASSURANCE-COMPAGNIET BALTICA'S BESTYRELSE

	Indtraadt i Bestyrelsen:
Højesteretssagfører Frits Bülow, Formand*)	30. Oktb. 1915
Grosserer N. C. Groes-Petersen Firma: Theodor Lund & Petersen, Akts.	30. Oktb. 1915
Grosserer Vilh. Skovgaard-Petersen*) Firma: Corn Products Co., Akts.	12. Juli 1923
Direktør Vilhelm Nielsen*) Husmandsbrandkassen for Danmark	14. Oktb. 1925
Generalkonsul Franz Norstrand*) Firma: Carl Norstrand, Akts.	11. Juni 1927
Direktør M. N. Slebsager, Næstformand*)	15. Juni 1929
Skibsreder Ivar Lauritzen Rederiet J. Lauritzen	14. Jan. 1936
Direktør C. Kampmann Kampmann, Møller & Herskind, Akts., Aarhus	10. Juni 1937
Direktør C. C. Hansen Det Østasiatiske Kompagni, Akts.	15. Juni 1938
Direktør Max Nielsen Assurance-Compagniet Baltica, Akts.	16. Aug. 1940

*) tillige Medlem af Forretningsudvalget.

SELSKABETS DIREKTION

Max Nielsen,	Administrerende Direktør.
Chr. Olrik,	Underdirektør, Overretssagfører.
H. C. Hansen,	Underdirektør.
Kai Kjær,	Underdirektør.
Louis E. Grandjean,	Underdirektør.
V. Nyboe Rasmussen,	Underdirektør.

SELSKABETS PROKURISTER

Holger Johnsen,	Hovedbogholder.
Børge Christoffersen,	Aktuar, mag. scient.
Alex. Krogh,	Kontorchef.
M. Bondt-Sørensen,	Hovedkasserer.
Henri Ibsen,	Sekretær.
Knud Ipsen,	Prokurist.
Knud Larsen,	Prokurist.
V. Lindskov,	Prokurist.
Fritz Linné,	Prokurist.
Axel Petersen,	Prokurist.
Carl Rasmussen,	Prokurist.

SELSKABETS FULDMÆGTIGE

M. Damgaard-Nielsen	Max Larsen
C. Haagensen	B. Nickelsen
H. Hertz Madsen	Chr. Nordsted
Sv. Holten	A. C. Rasmussen
Aage Hvidt	Marius Rasmussen
S. Jonassen	Evald Sørensen

SELSKABETS LÆGER OG EKSPERTER

Erik Garde,	Dr. med.
Richard Olsen,	Læge.
L. Rostock-Jensen,	Orlogskaptajn.
Th. Larsen,	Kaptajn.
N. Bay Nielsen,	Ingeniør.

SELSKABETS INSPEKTØRER

Knud Axel Meyer	Ad. Jørgensen
Kræn Bech	Th. Korsgaard
Emil Andersen	Ø. Kotyza
Holger Andersen	Georg Lund
W. Bendtsen	Peter Lund
A. Christensen	Arne Nielsen
F. L. Christensen	Helge Pedersen
A. Elkjær	Hans Sachs
A. Elleriis	P. M. Taisbak
Arne Glavind	Fr. Treschow
Engers Hansen	O. Unger
Poul Hansen	F. West-Larsen
O. J. Hoby	Magnus Østergaard-Nielsen
N. Gyde Jensen	Marius Østergaard Nielsen

Fra Haven efter Omlægningen i 1940

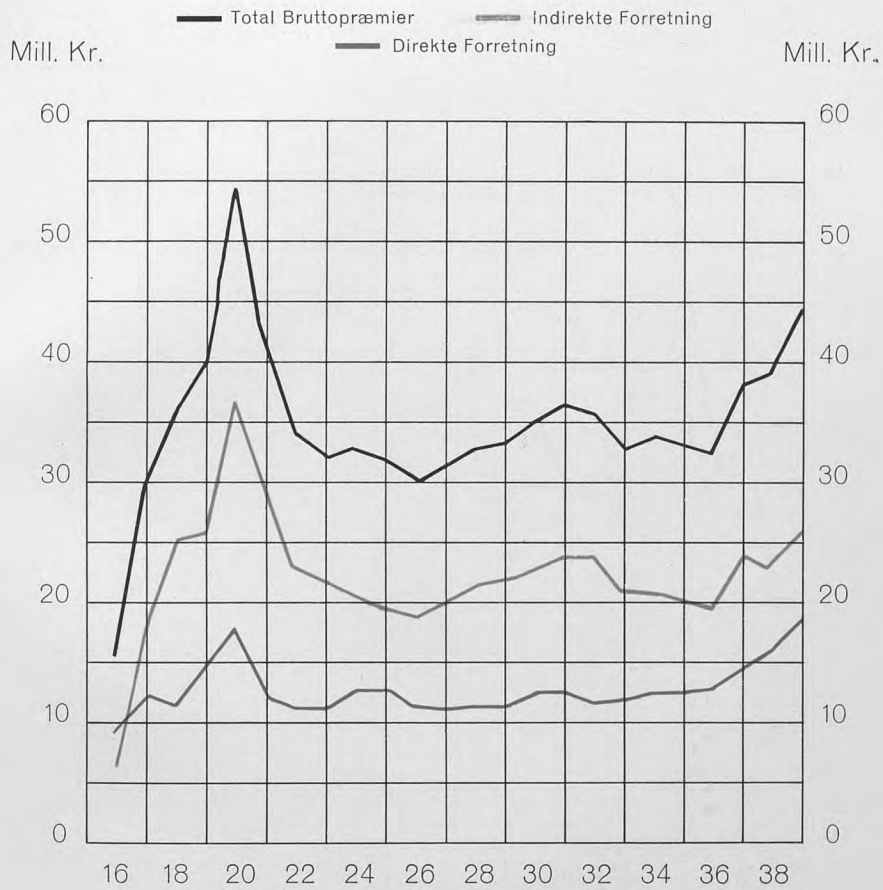
Bronzefontæne af Professor Utzon-Franck
Skænket Baltica af inden- og udendørs Medarbejdere paa Jubilæumsdagen

OVERSIGT OVER SELSKABETS VIRKSOMHED I AARENE 1916-1939

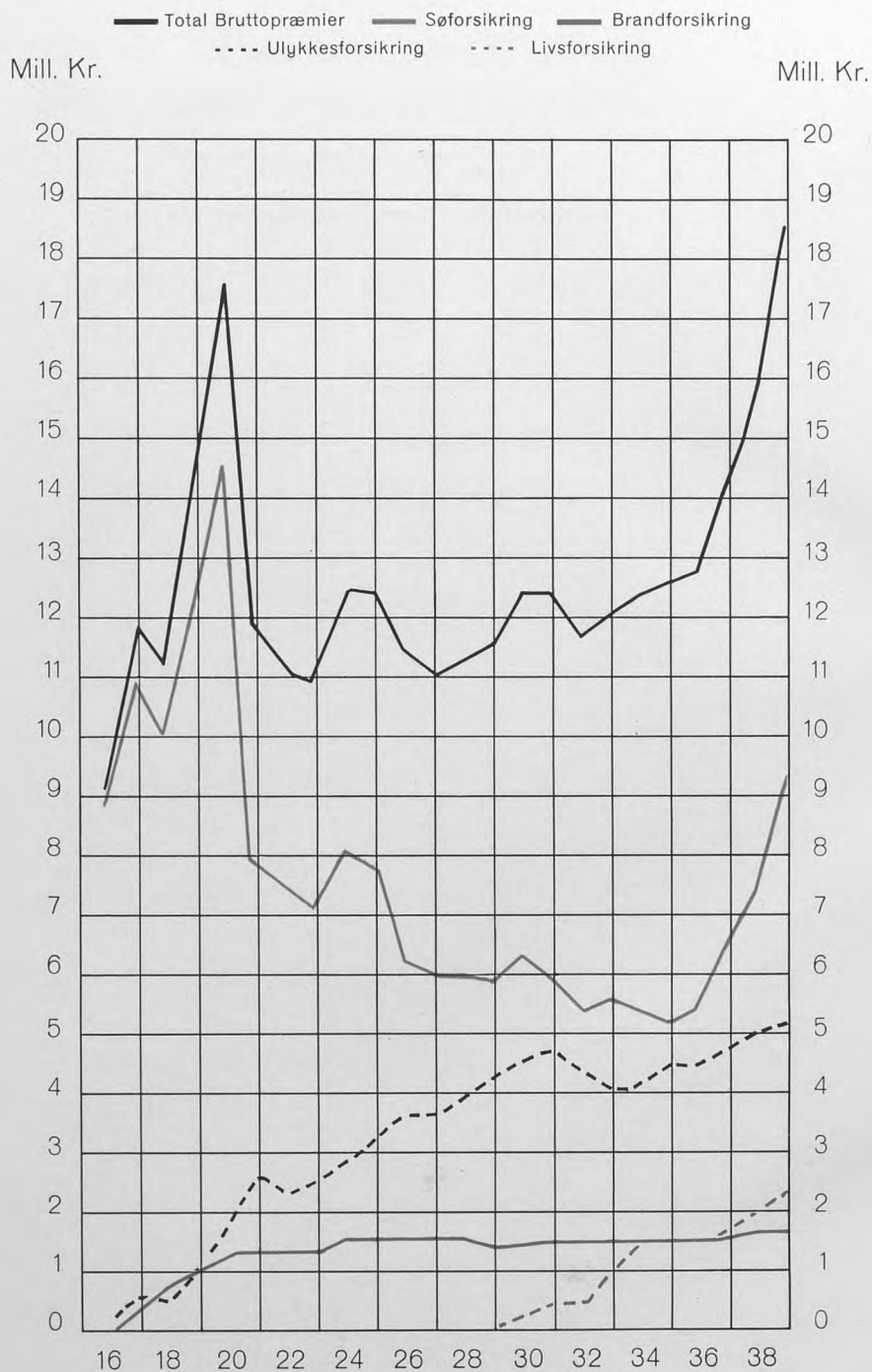
Aar	Præmiendragt		Netto	Betalte Erstatninger for egen Regning	Præmie- og Skadesreserver	Reservefonds	Overskud excl. Overførsel og direkte Livsforsikring	Udbytte
	Brutto							
1916	15,261,806.98	6,980,248.18	1,678,769.36	3,828,000.—	100,000.—	606,808.72	255,000.—	
1917	30,001,215.92	13,599,219.51	6,374,059.75	8,600,000.—	350,000.—	1,024,178.54	280,500.—	
1918	36,479,200.62	16,600,846.24	7,234,156.79	14,750,000.—	750,000.—	1,523,388.62	318,750.—	
1919	40,170,352.52	15,100,049.28	8,913,551.43	16,040,000.—	1,650,000.—	2,040,667.98	637,500.—	
1920	54,656,924.53	18,422,116.57	10,938,928.71	17,210,000.—	2,350,000.—	1,596,852.71	637,500.—	
1921	40,956,418.94	15,607,576.99	13,248,776.57	14,250,000.—	2,925,000.—	688,650.41	637,500.—	
1922	34,201,446.74	14,706,557.13	11,776,296.32	11,807,000.—	3,015,000.—	727,383.59	510,000.—	
1923	32,352,285.31	16,230,978.07	11,179,926.59	12,021,000.—	3,070,000.—	727,442.30	510,000.—	
1924	32,819,059.88	16,771,251.20	11,798,783.95	12,003,000.—	3,150,000.—	819,616.97	510,000.—	
1925	32,179,098.82	17,725,353.97	12,209,676.02	11,852,500.—	3,210,000.—	790,211.12	425,000.—	
1926	30,164,030.16	17,060,885.67	11,338,369.67	11,572,000.—	3,385,000.—	790,786.30	425,000.—	
1927	31,257,942.98	18,034,589.43	10,926,845.02	13,035,000.—	3,600,000.—	962,799.79	425,000.—	
1928	32,828,148.19	19,081,572.39	11,695,604.04	14,458,000.—	3,800,000.—	991,784.97	425,000.—	
1929	33,407,002.27	19,727,168.30	13,283,525.51	15,000,000.—	4,000,000.—	798,564.26	425,000.—	
1930	35,402,372.07	20,859,006.35	13,276,496.55	16,118,225.—	4,250,000.—	866,855.59	459,000.—	
1931	36,711,985.51	22,067,710.55	14,103,081.83	18,885,100.92	3,450,000.—	863,449.24	459,000.—	
1932	35,594,510.31	21,885,285.34	13,175,226.92	21,396,893.54	4,650,000.—	996,254.07	459,000.—	
1933	33,004,214.03	20,416,358.21	12,328,177.90	21,787,332.62	5,100,000.—	1,200,005.57	510,000.—	
1934	33,601,540.76	20,560,880.91	12,267,152.21	22,955,751.32	5,650,000.—	1,393,431.11	510,000.—	
1935	32,987,326.36	19,797,658.33	11,194,942.33	23,860,188.16	6,565,000.—	1,628,620.96	595,000.—	
1936	32,281,399.25	18,615,559.67	10,032,891.13	24,237,196.84	7,500,000.—	1,625,347.75	680,000.—	
1937	38,179,221.32	21,607,364.01	10,526,349.43	27,440,333.55	8,290,000.—	1,550,072.23	680,000.—	
1938	39,130,268.68	21,603,672.86	11,939,754.76	29,847,424.50	9,884,000.—	1,605,063.93	680,000.—	
1939	44,371,508.33	23,102,672.67	11,885,234.46	34,094,112.97	10,528,000.—	1,448,741.47	544,000.—	

G R A F I S K F R E M S T I L L I N G A F
V I R K S O M H E D E N I A A R E N E 1 9 1 5 - 1 9 3 9

*SAMLET PRÆMIEINDTÆGT
FOR DIREKTE OG INDIREKTE FORRETNING*

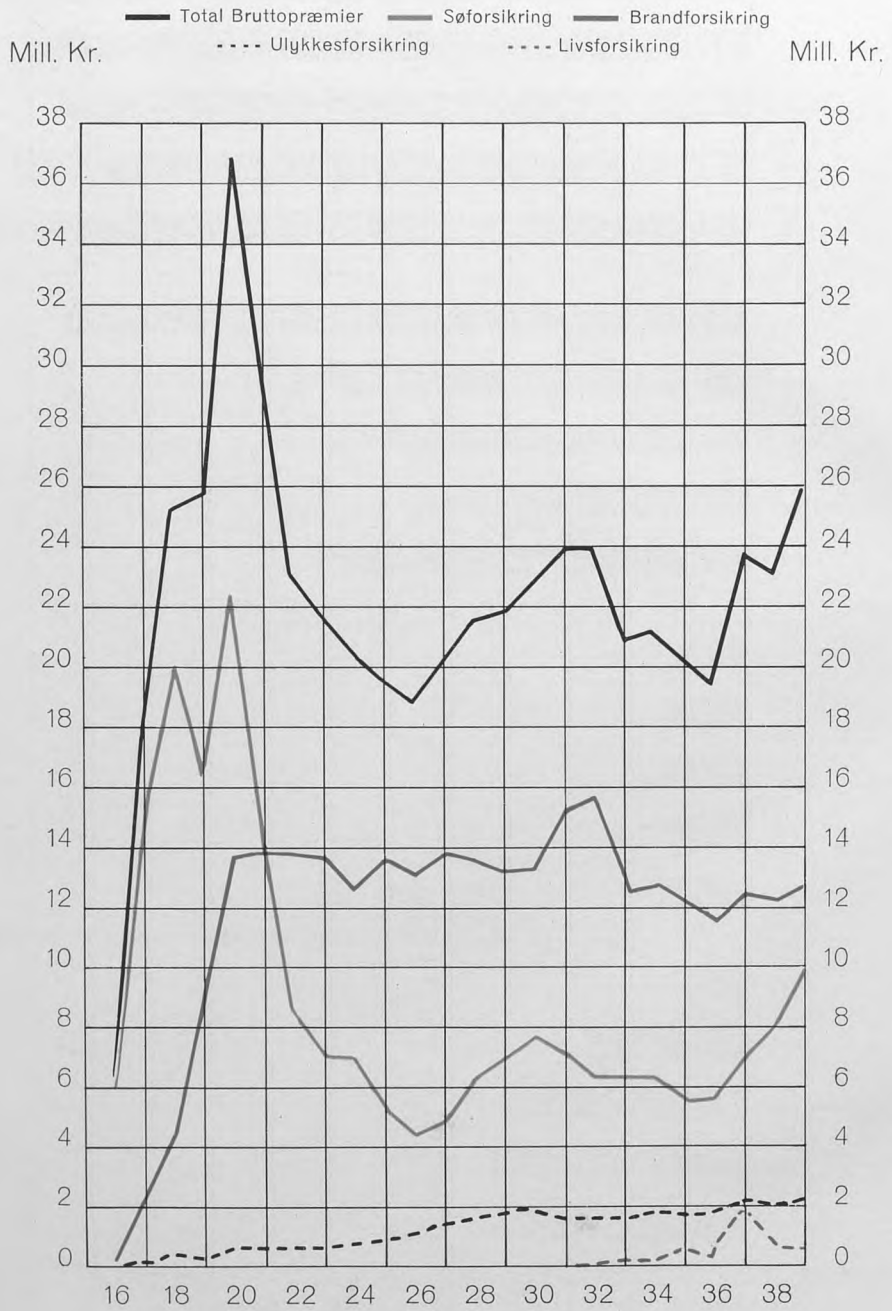
SAMLET PRÆMIEINDTÆGT FOR DIREKTE FORRETNING

SAMLET PRÆMIEINDTÆGT FOR DIREKTE FORRETNING

	Gennemsnit pr. Aar	Direkte Forretning, Bruttopræmie														
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	Mill. Kr.	
Total	1916-20	12,8														
	1921-25	11,8														
	1926-30	11,6														
	1931-35	12,3														
	1936-39	15,4														
Søforsikring	1916-20	11,4														
	1921-25	7,7														
	1926-30	6,1														
	1931-35	5,6														
	1936-39	7,2														
Brandforsikring	1916-20	,7														
	1921-25	1,4														
	1926-30	1,5														
	1931-35	1,5														
	1936-39	1,6														
Ulykkesforsikring	1916-20	,7														
	1921-25	2,7														
	1926-30	3,9														
	1931-35	4,3														
	1936-39	4,8														
Livsforsikring	1931-35	1,0														
	1936-39	1,8														
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	Mill. Kr.

SAMLET PRÆMIEINDTÆGT FOR INDIREKTE FORRETNING

SAMLET PRÆMIEINDTÆGT FOR INDIREKTE FORRETNING

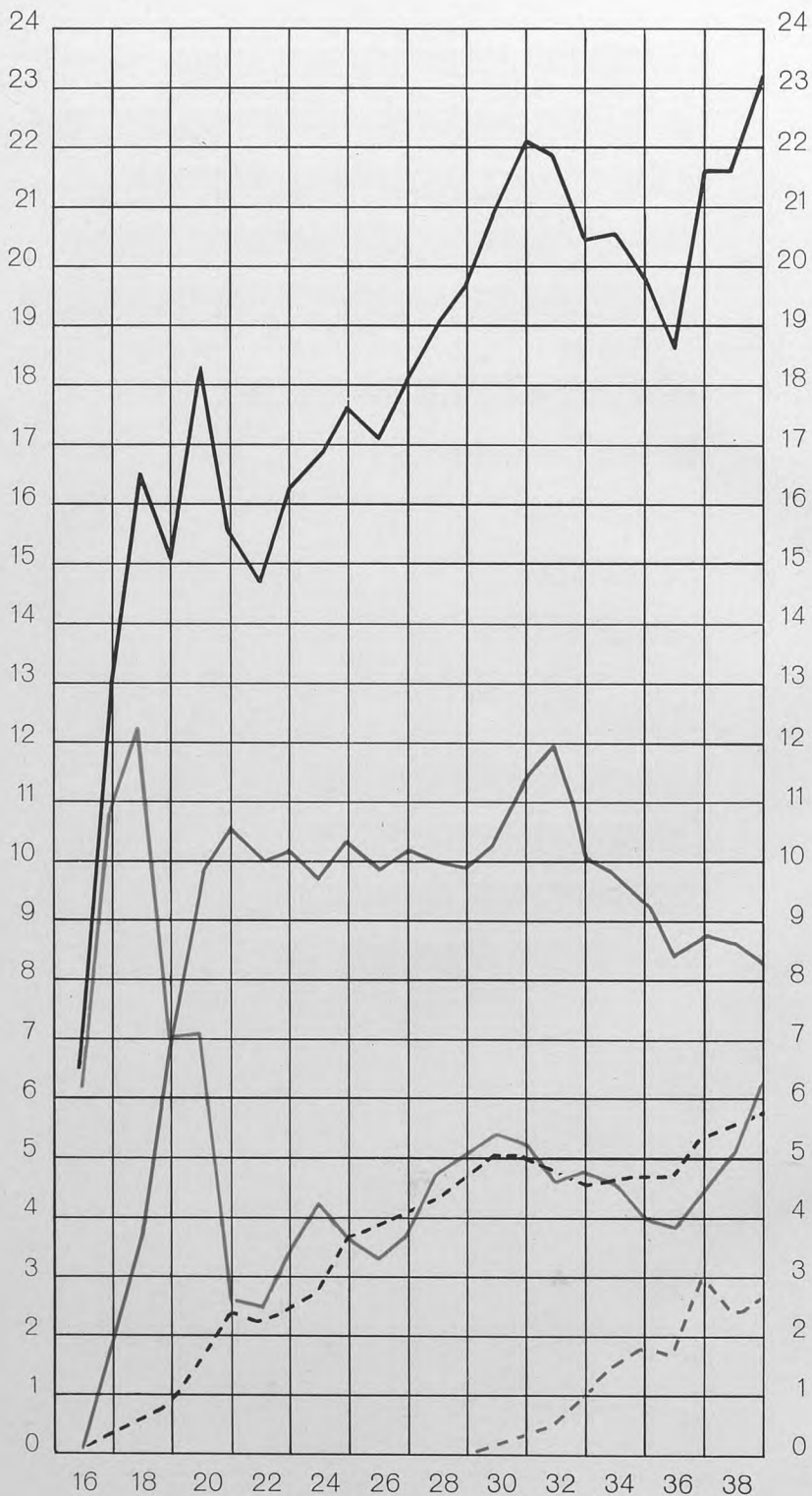
	Gennemsnit pr. Aar	Indirekte Forretning, Bruttopræmie													
		2	4	6	8	10	12	14	16	18	20	22	24	26	Mill. Kr.
Total	1916-20	22.5	[Bar chart showing value 22.5]												
	1921-25	22.7	[Bar chart showing value 22.7]												
	1926-30	21.0	[Bar chart showing value 21.0]												
	1931-35	22.1	[Bar chart showing value 22.1]												
	1936-39	23.1	[Bar chart showing value 23.1]												
Søforsikring	1916-20	16.2	[Bar chart showing value 16.2]												
	1921-25	8.5	[Bar chart showing value 8.5]												
	1926-30	6.0	[Bar chart showing value 6.0]												
	1931-35	6.4	[Bar chart showing value 6.4]												
	1936-39	7.7	[Bar chart showing value 7.7]												
Brandforsikring	1916-20	6.0	[Bar chart showing value 6.0]												
	1921-25	13.6	[Bar chart showing value 13.6]												
	1926-30	13.5	[Bar chart showing value 13.5]												
	1931-35	13.8	[Bar chart showing value 13.8]												
	1936-39	12.4	[Bar chart showing value 12.4]												
Ulykkesforsikring	1916-20	.3	[Bar chart showing value 0.3]												
	1921-25	.7	[Bar chart showing value 0.7]												
	1926-30	1.5	[Bar chart showing value 1.5]												
	1931-35	1.7	[Bar chart showing value 1.7]												
	1936-39	2.0	[Bar chart showing value 2.0]												
Livsforsikring	1931-35	.3	[Bar chart showing value 0.3]												
	1936-39	1.0	[Bar chart showing value 1.0]												

SAMLET NETTOPRÆMIEINDTÆGT

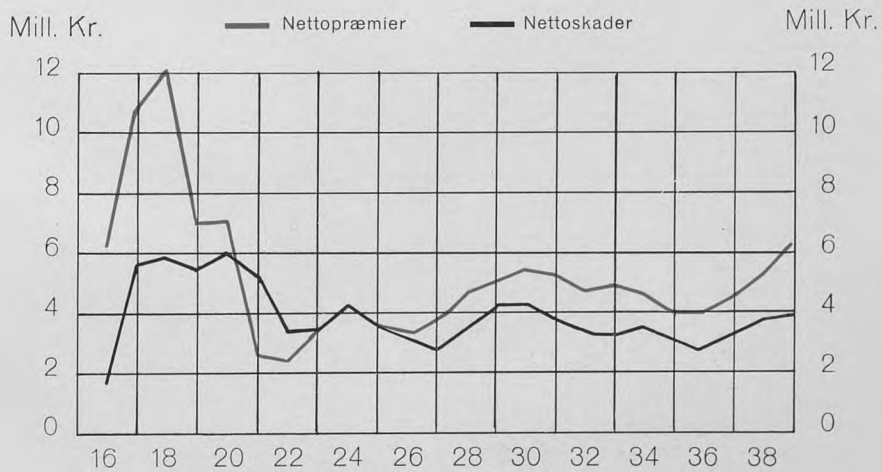
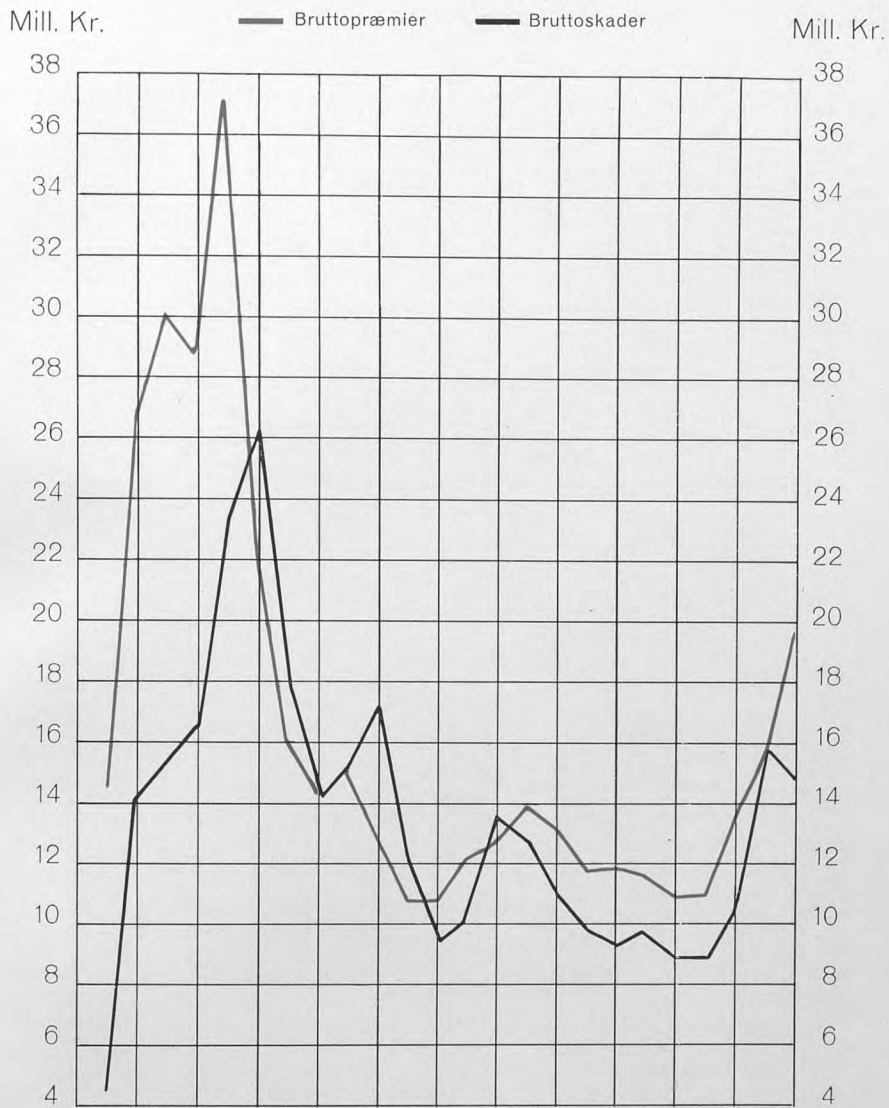
— Total Nettopræmier
— Søforsikring
— Brandforsikring
- - - Ulykkesforsikring
- - - Livsforsikring

Mill. Kr.

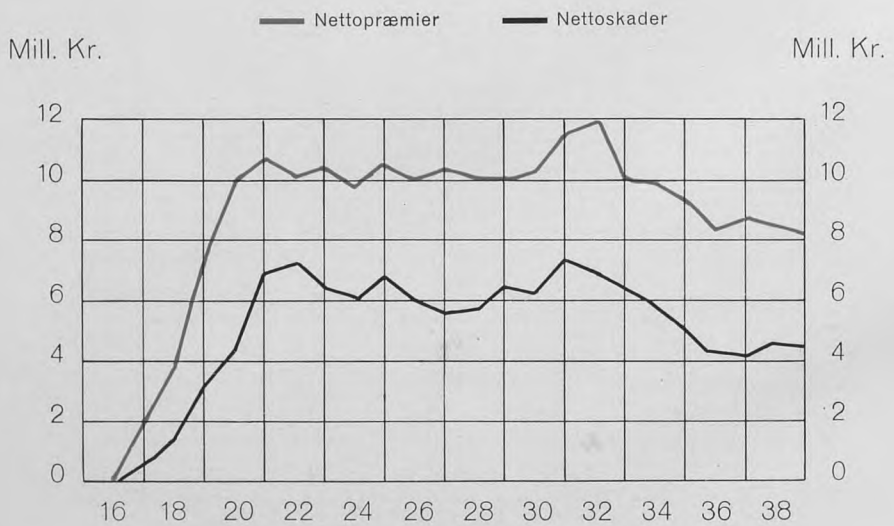
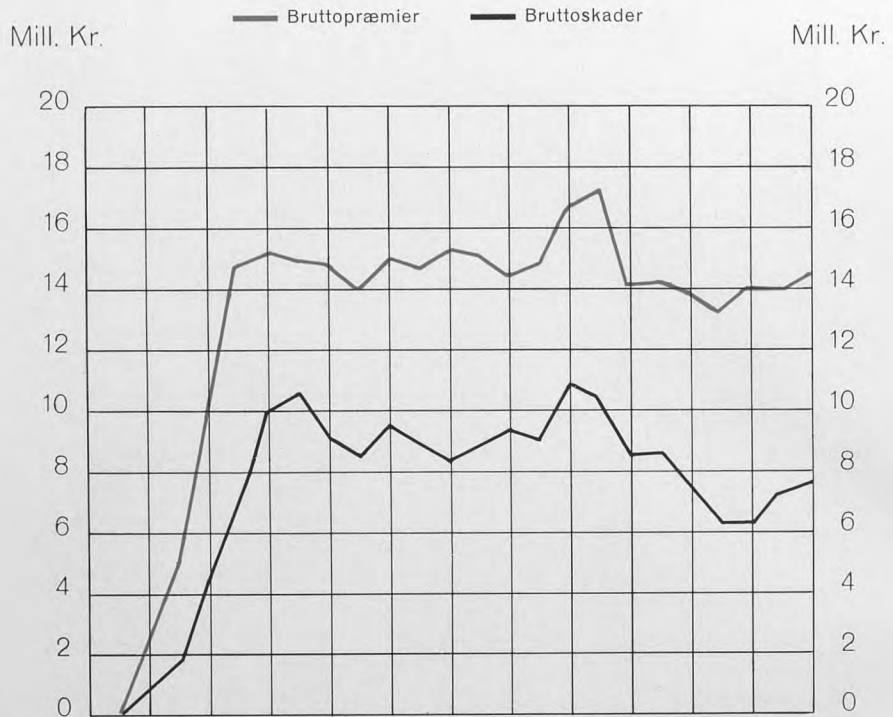
Mill. Kr.

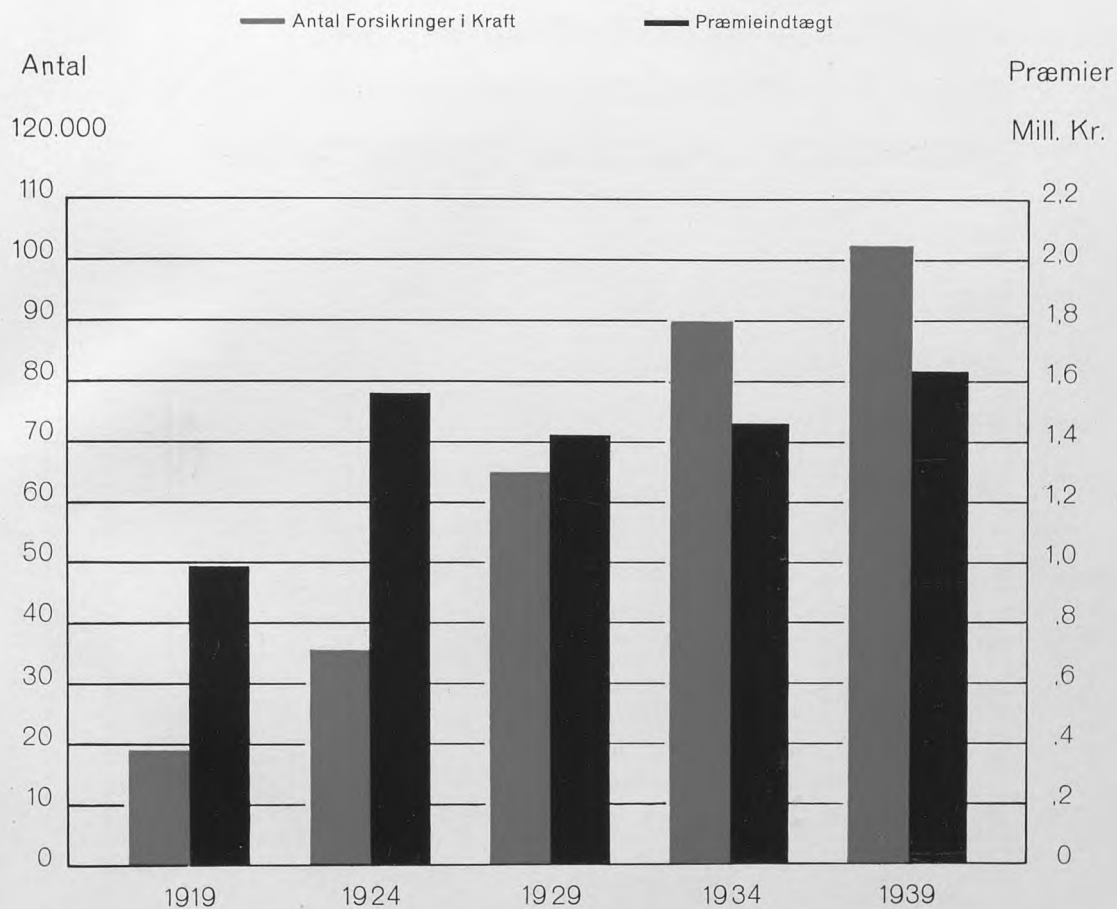
SØFORSIKRING, DIREKTE OG INDIREKTE FORRETNING

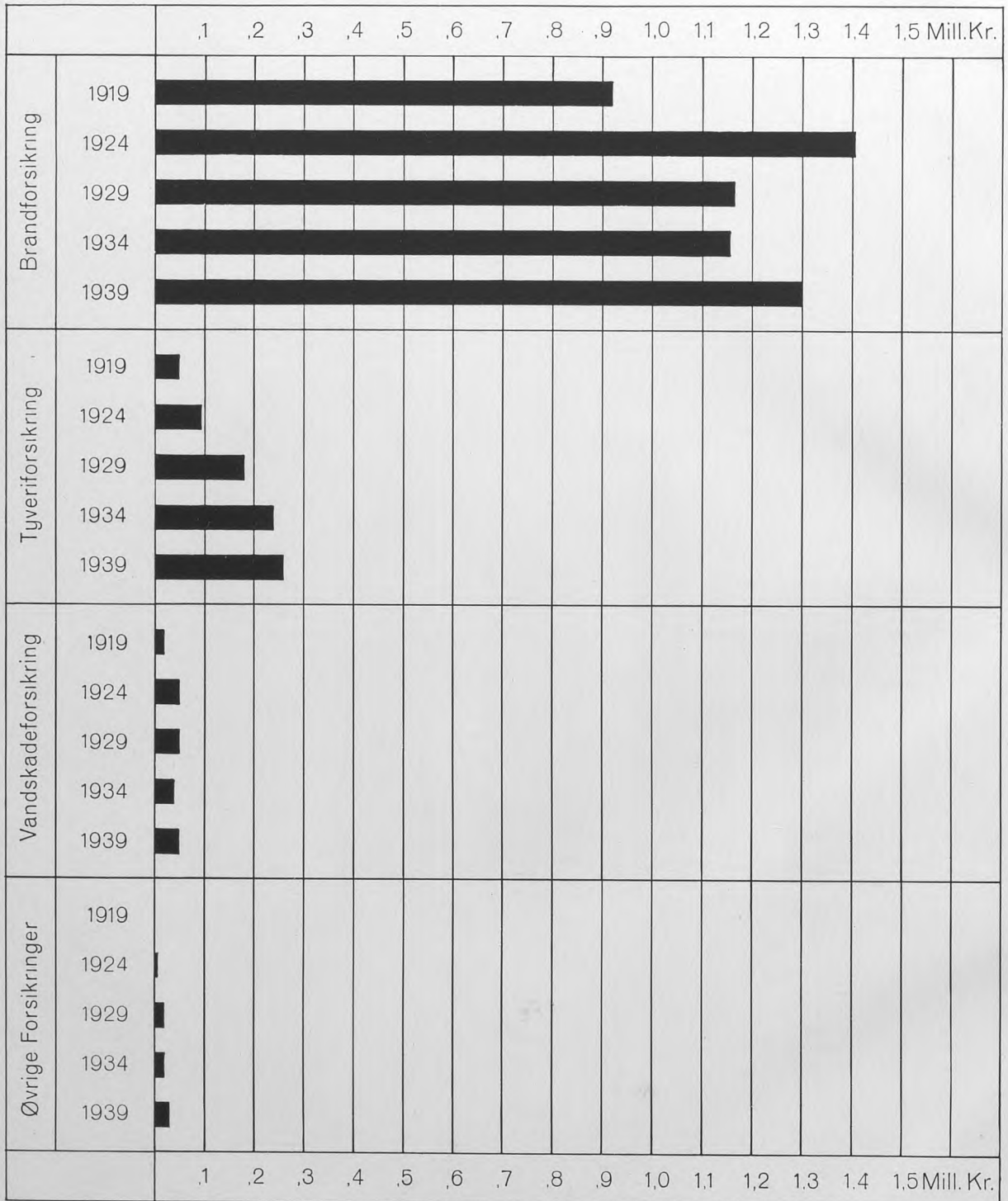
BRANDFORSIKRING, DIREKTE OG INDIREKTE FORRETNING

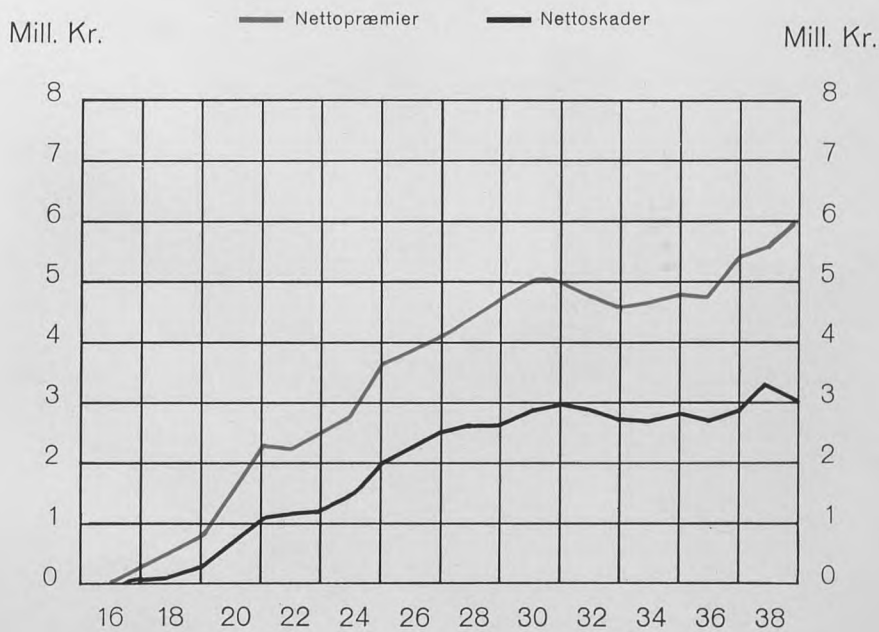
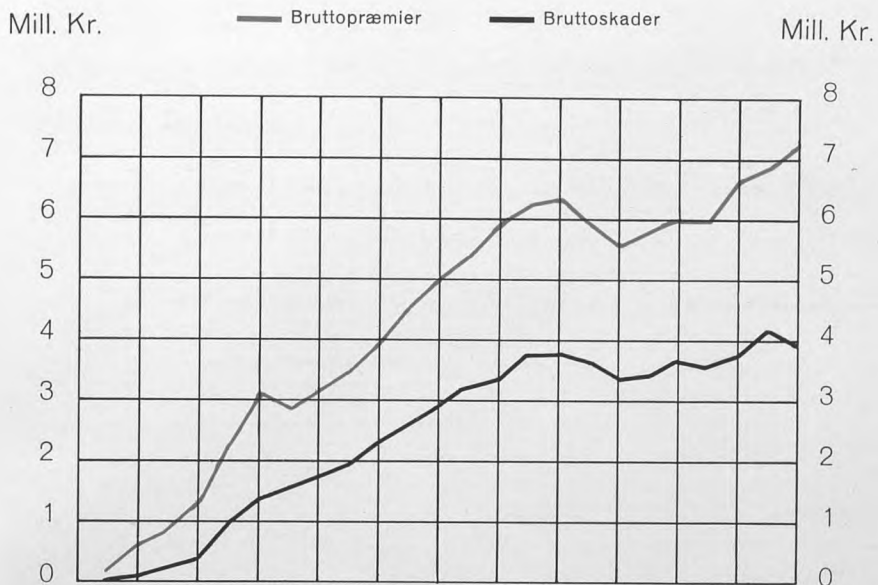
DIREKTE
DANSK BRAND-, TYVERI- OG VANDSKADEFORSIKRING ETC.

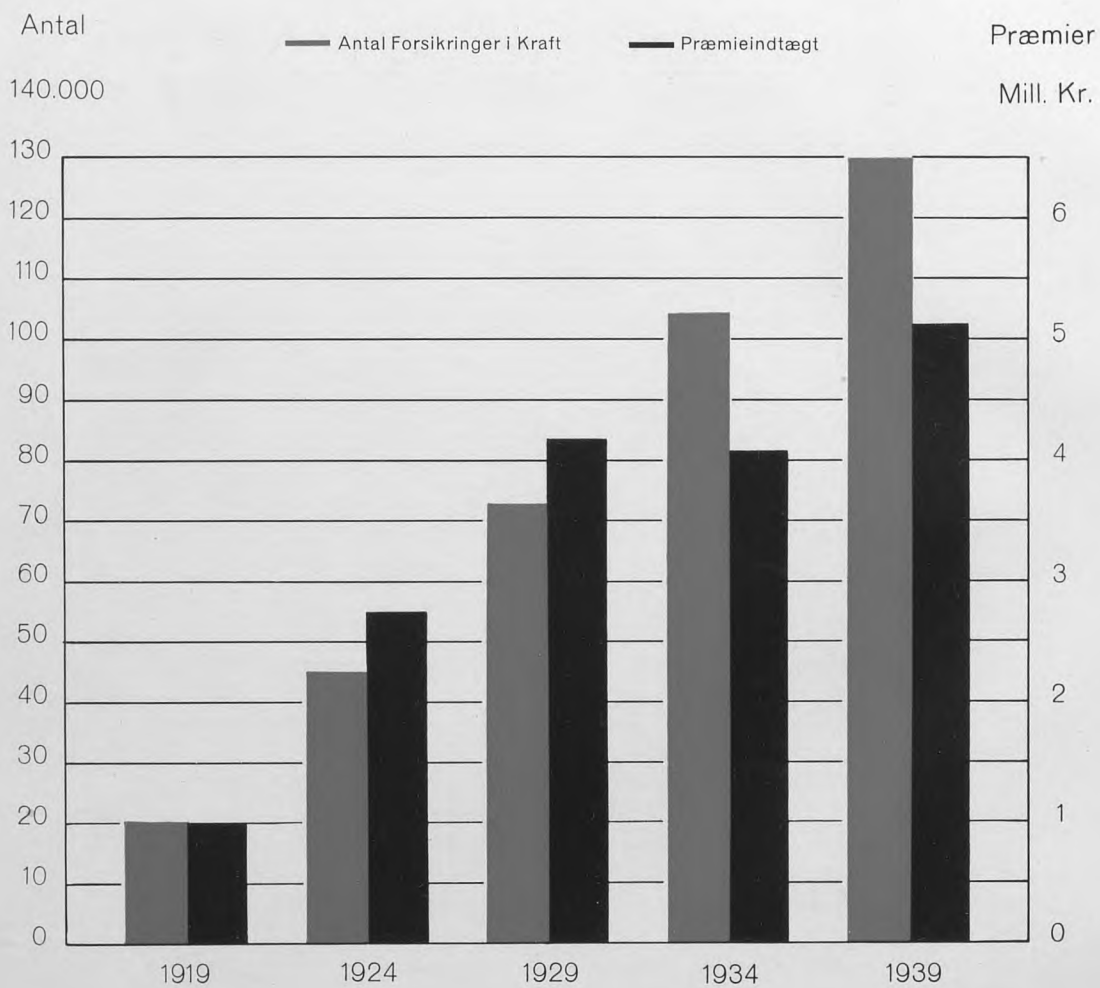
PRÆMIEINDTÆGT FOR DIREKTE DANSK BRANDFORSIKRING ETC.

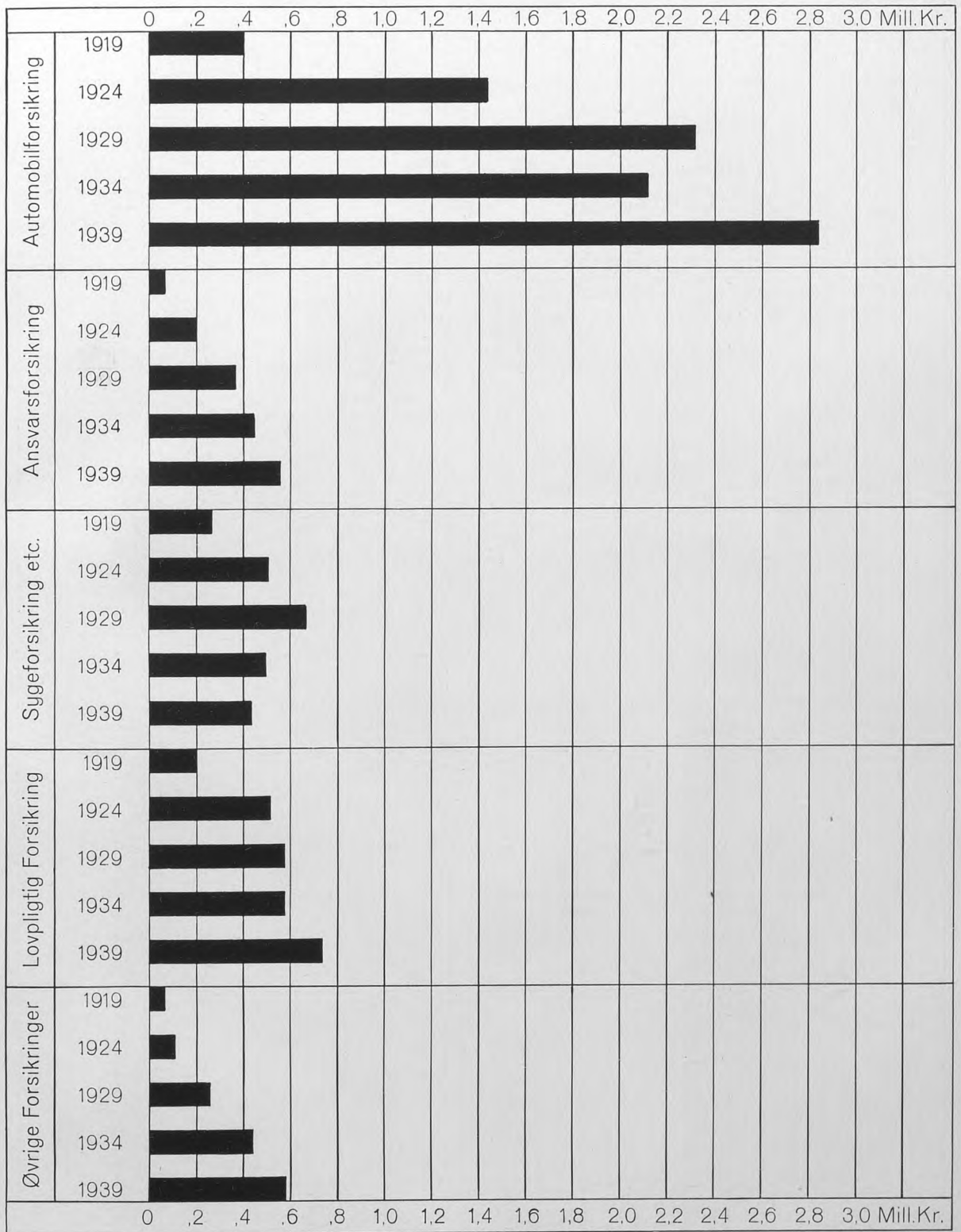
ULYKKESFORSIKRING, DIREKTE OG INDIREKTE FORRETNING

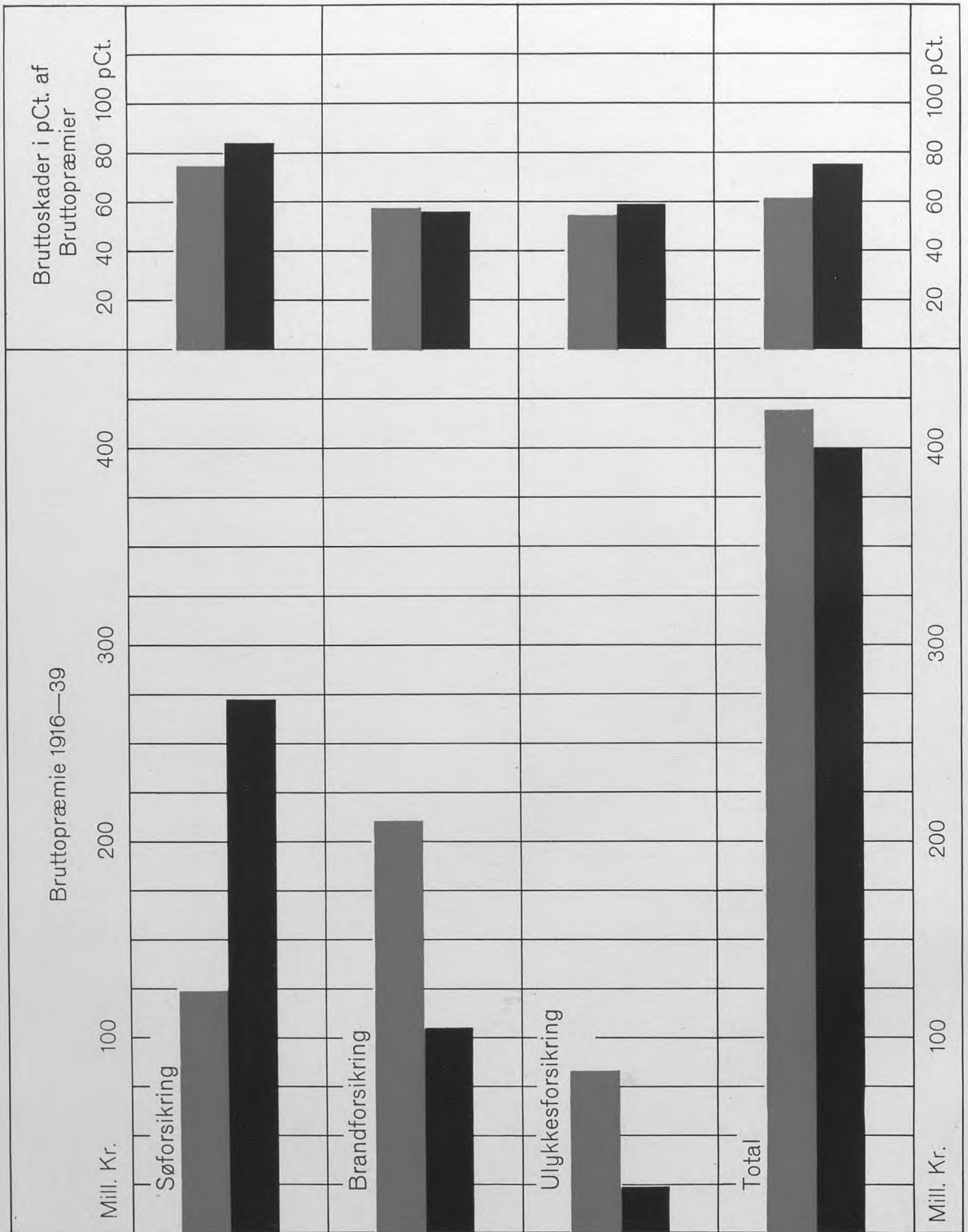
DIREKTE ULYKKESFORSIKRING ETC.

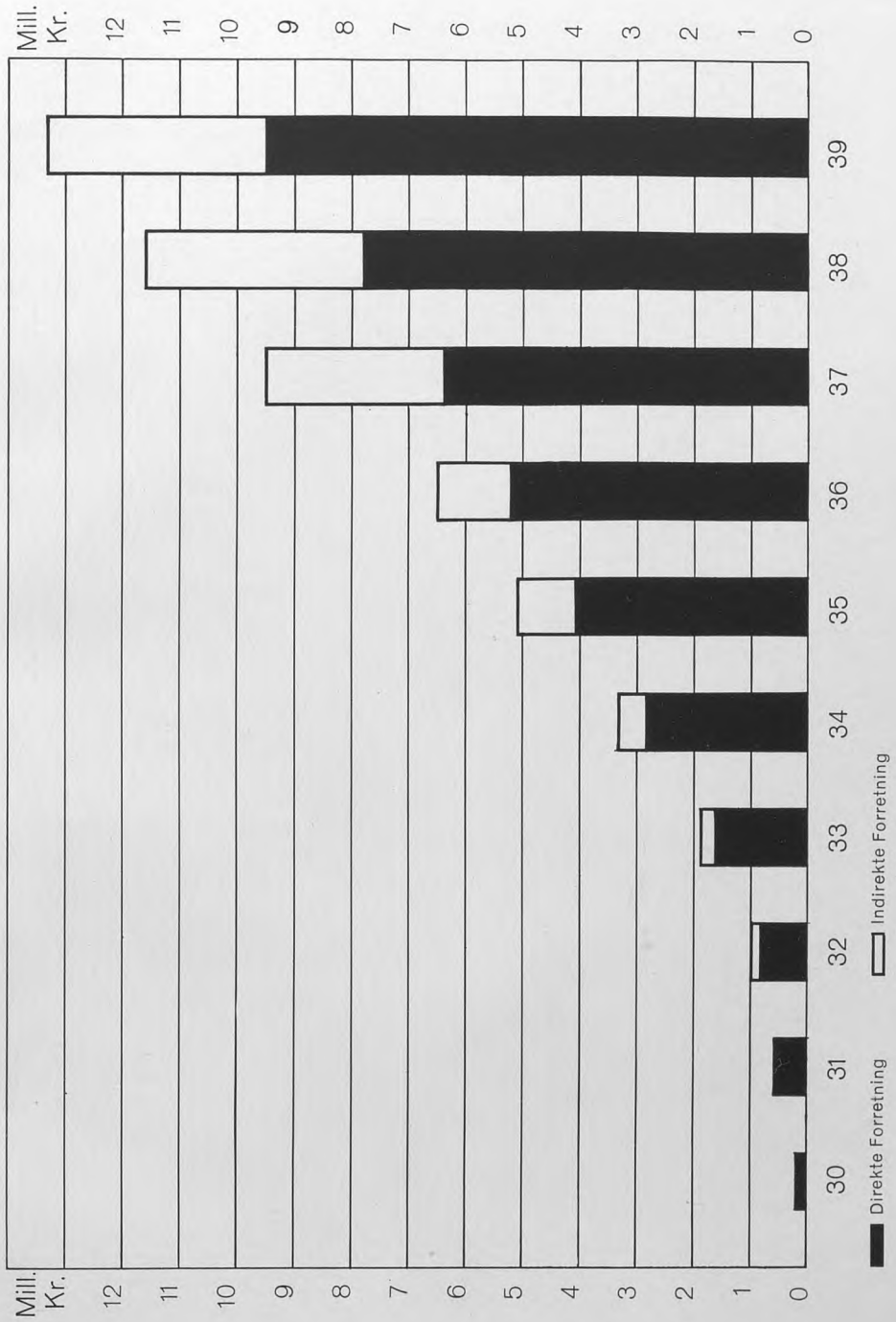
PRÆMIEINDTÆGT FOR DIREKTE ULYKKESFORSIKRING ETC.

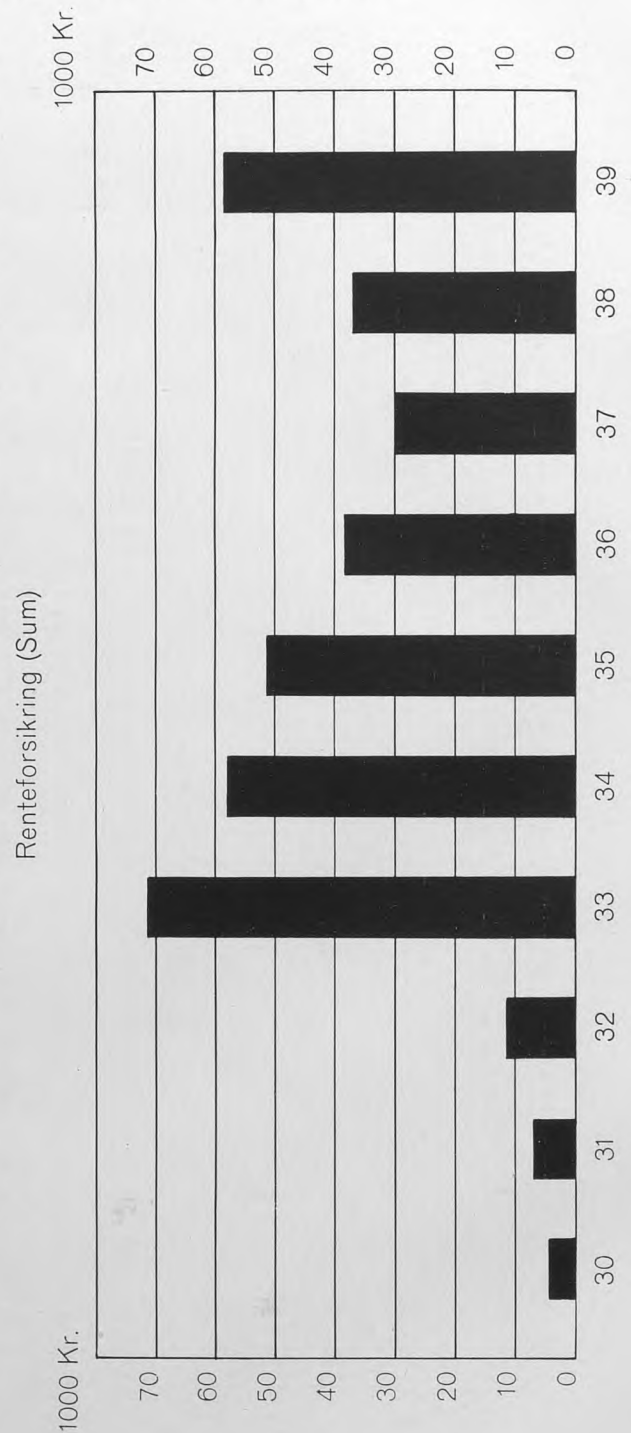
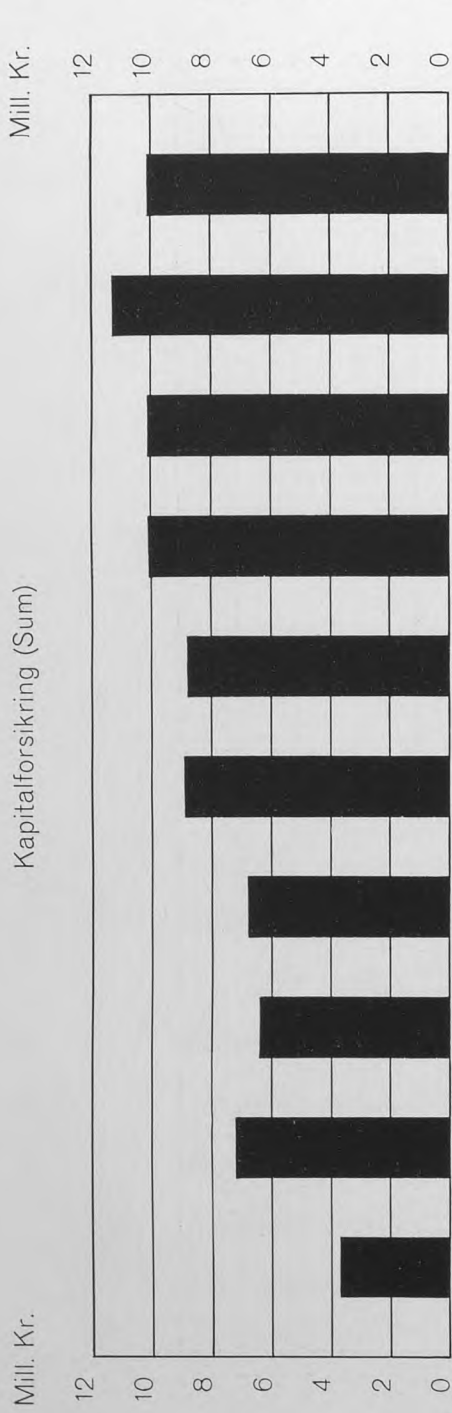
SAMLET DIREKTE OG INDIREKTE FORRETNING I 1916—1939

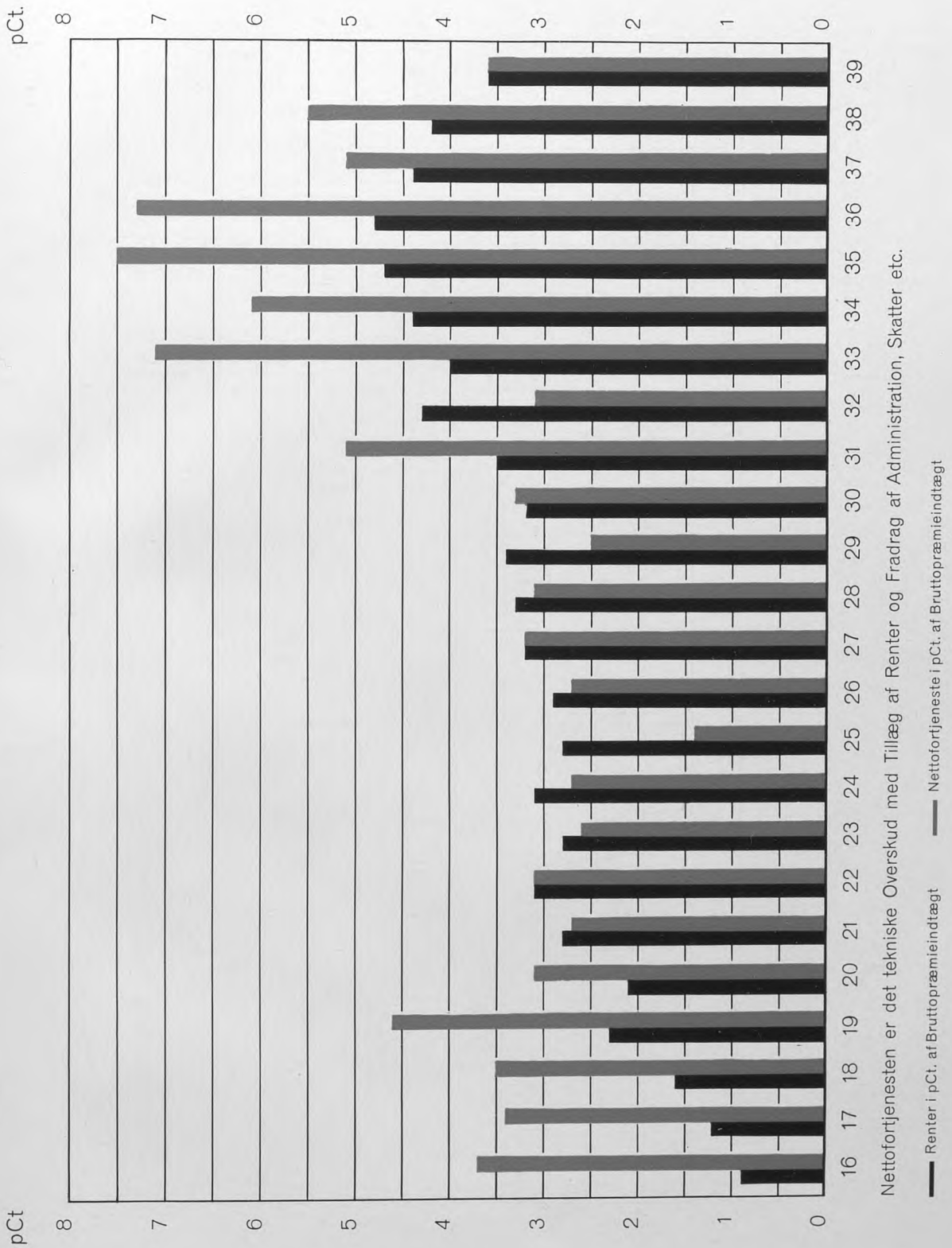
LIVSFORSIKRING, PRÆMIERESERVE

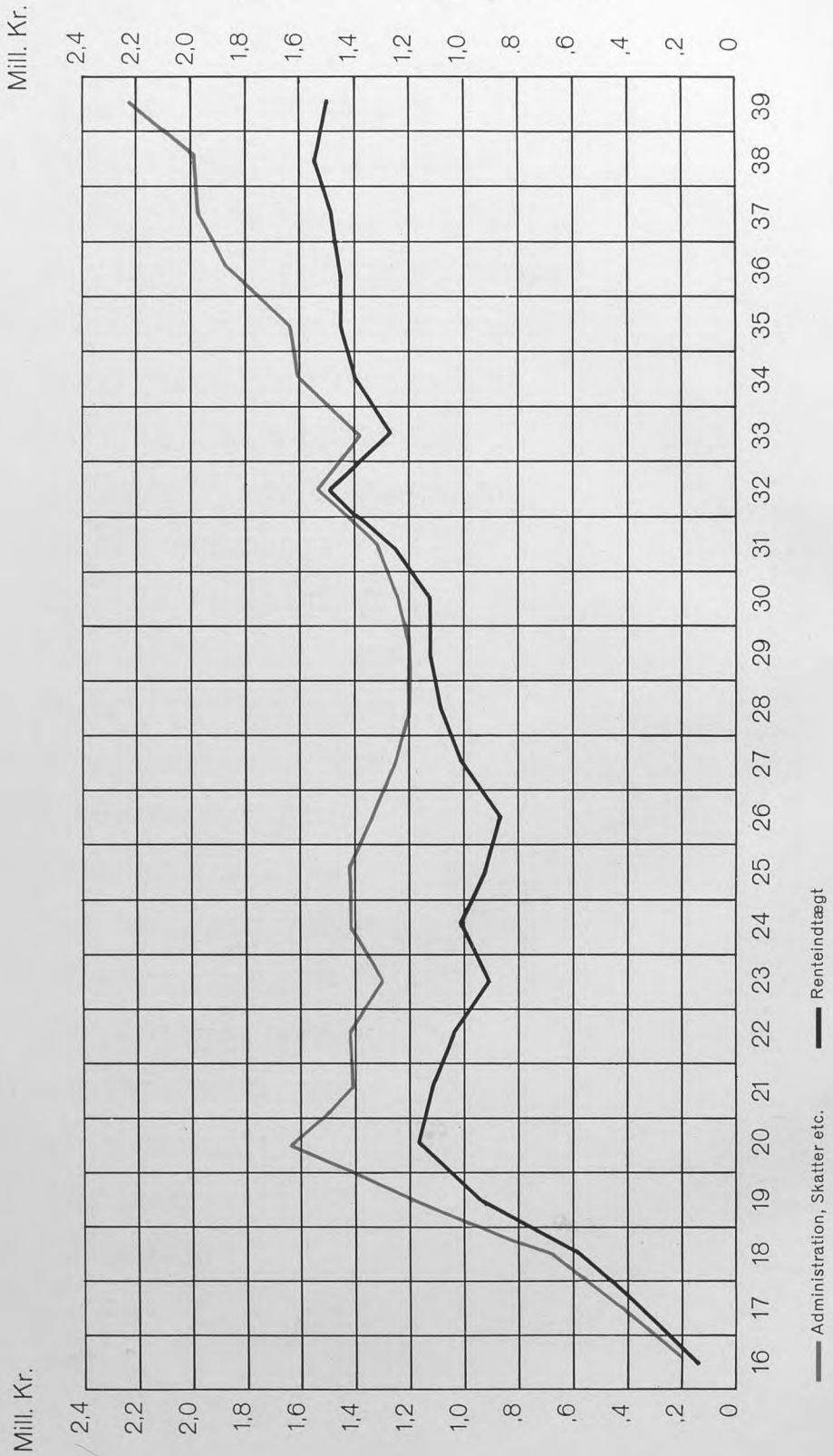
DIREKTE LIVSFORSIKRING, NYTEGNING

SAMMENLIGNING MELLEM RENTER OG NETTOFORTJENESTE
I FORHOLD TIL BRUTTOPRÆMIEINDTÆGT (EXCL. LIVSFORSIKRING)

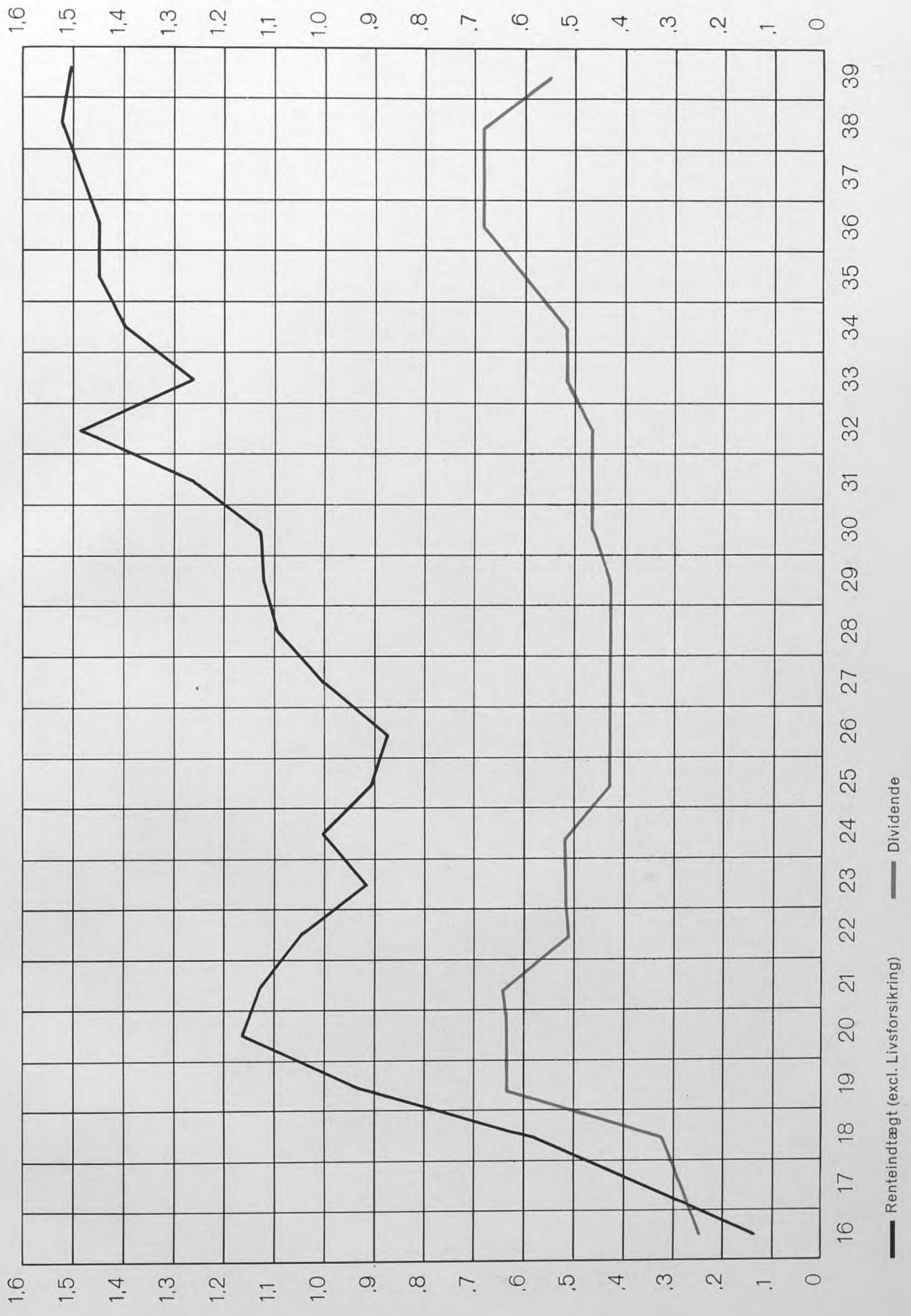
RENTEINDTÆGT, ADMINISTRATION, SKATTER ETC.
(EXCL. LIVSFORSIKRING)

DIVIDENDE OG RENTEINDTÆGT

Mill. Kr.

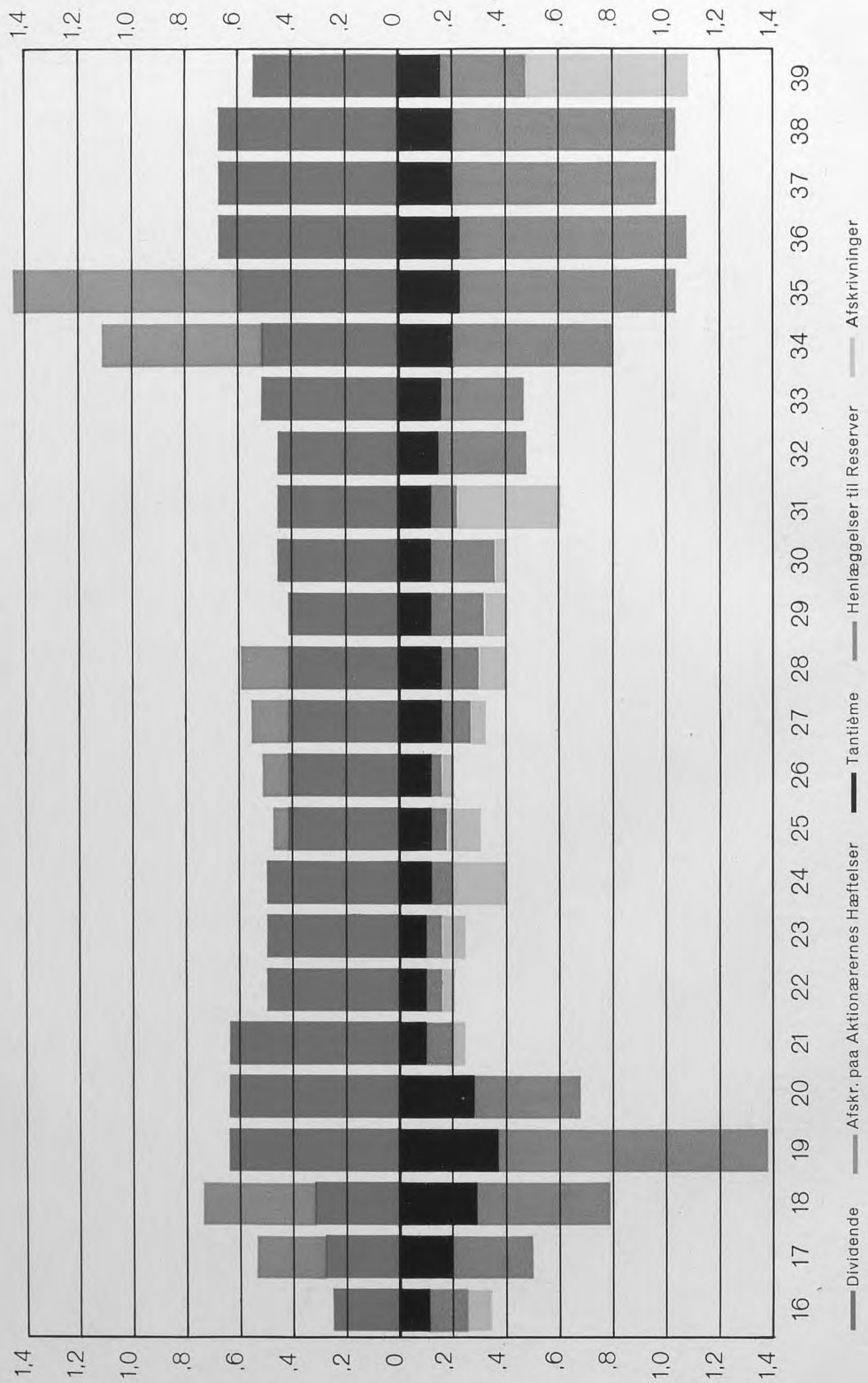
Mill. Kr.

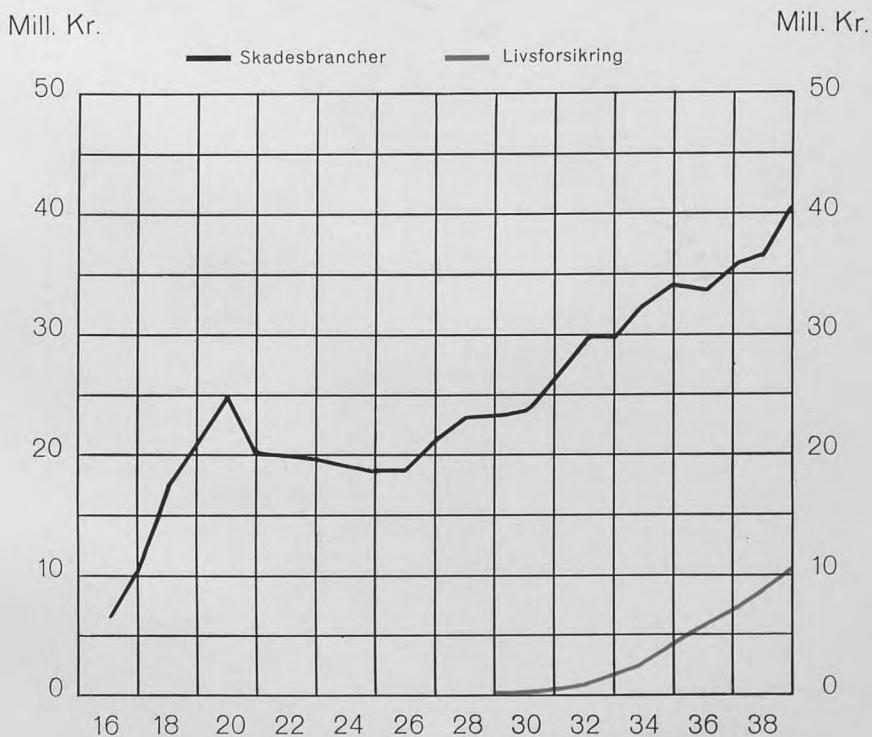
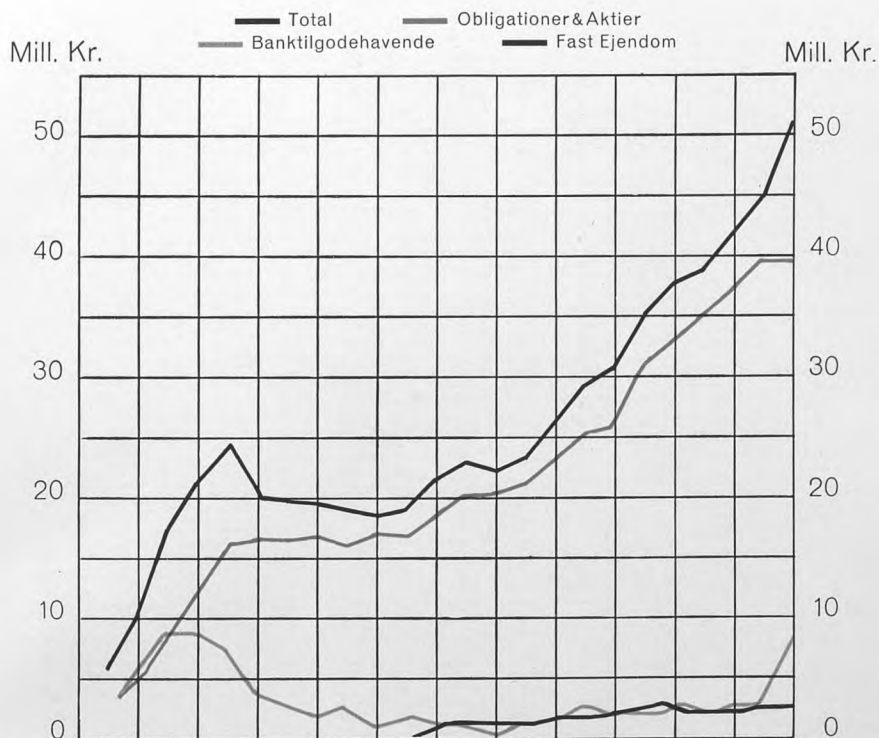
OVERSKUDET'S FORDELING

Mill. Kr.

Mill. Kr.

RENTEBÆRENDE AKTIVER

VALUTAKURSER (AARLIGE GENNEMSNIIT)

Dollarkurs

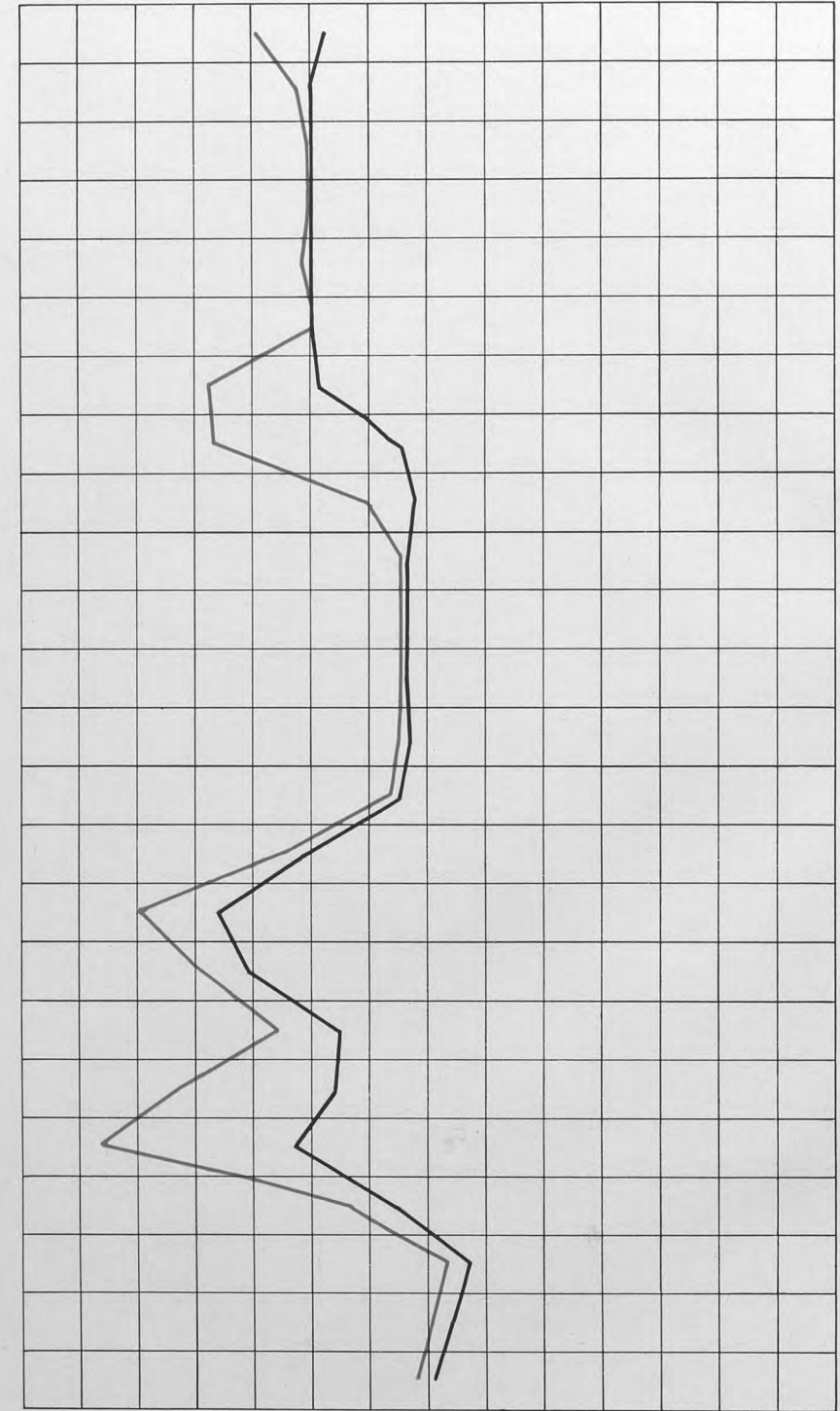
Kr.

7
6
5
4
3
2
1
0

Sterlingkurs

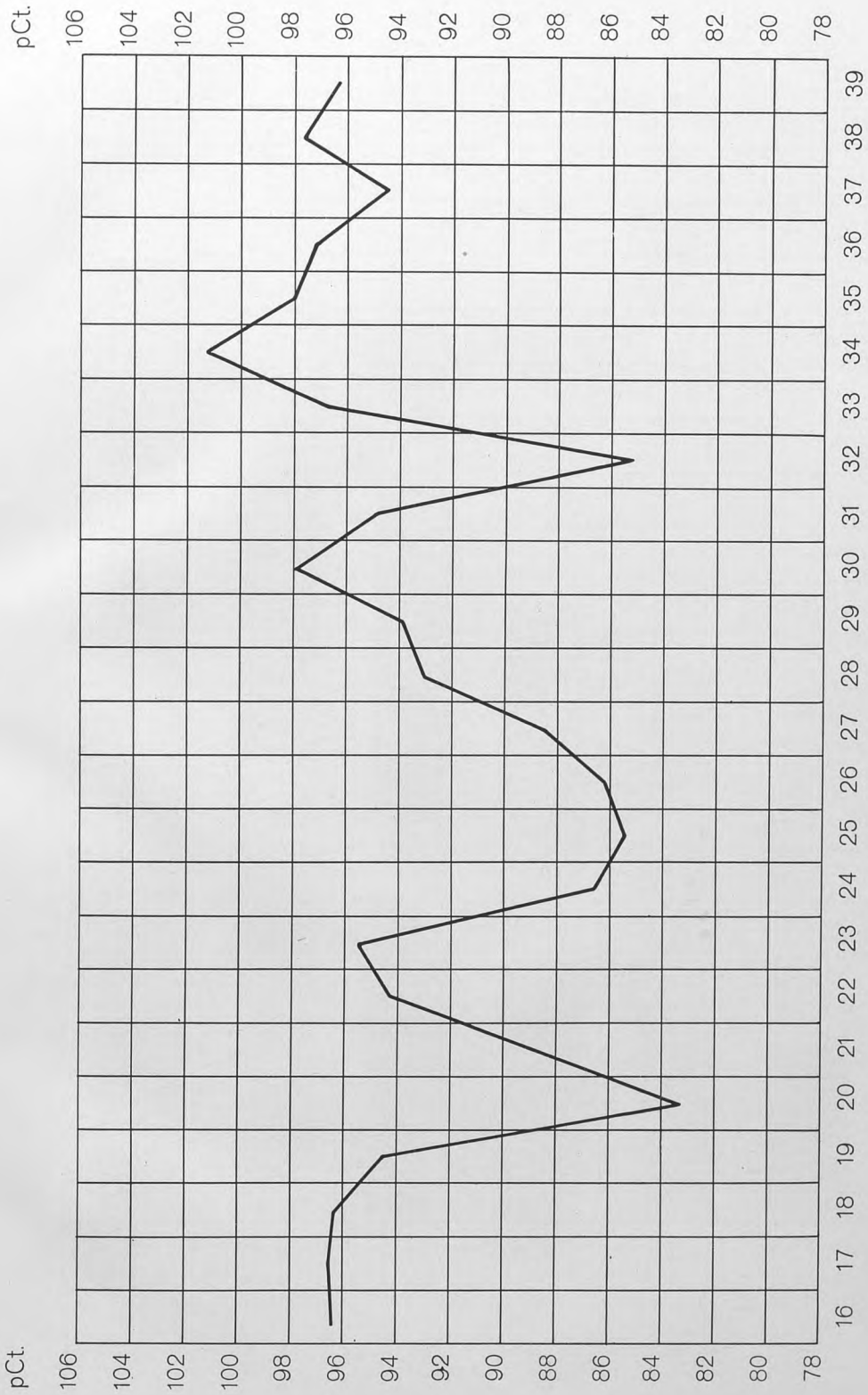
Kr.

35
30
25
20
15
10
5
0

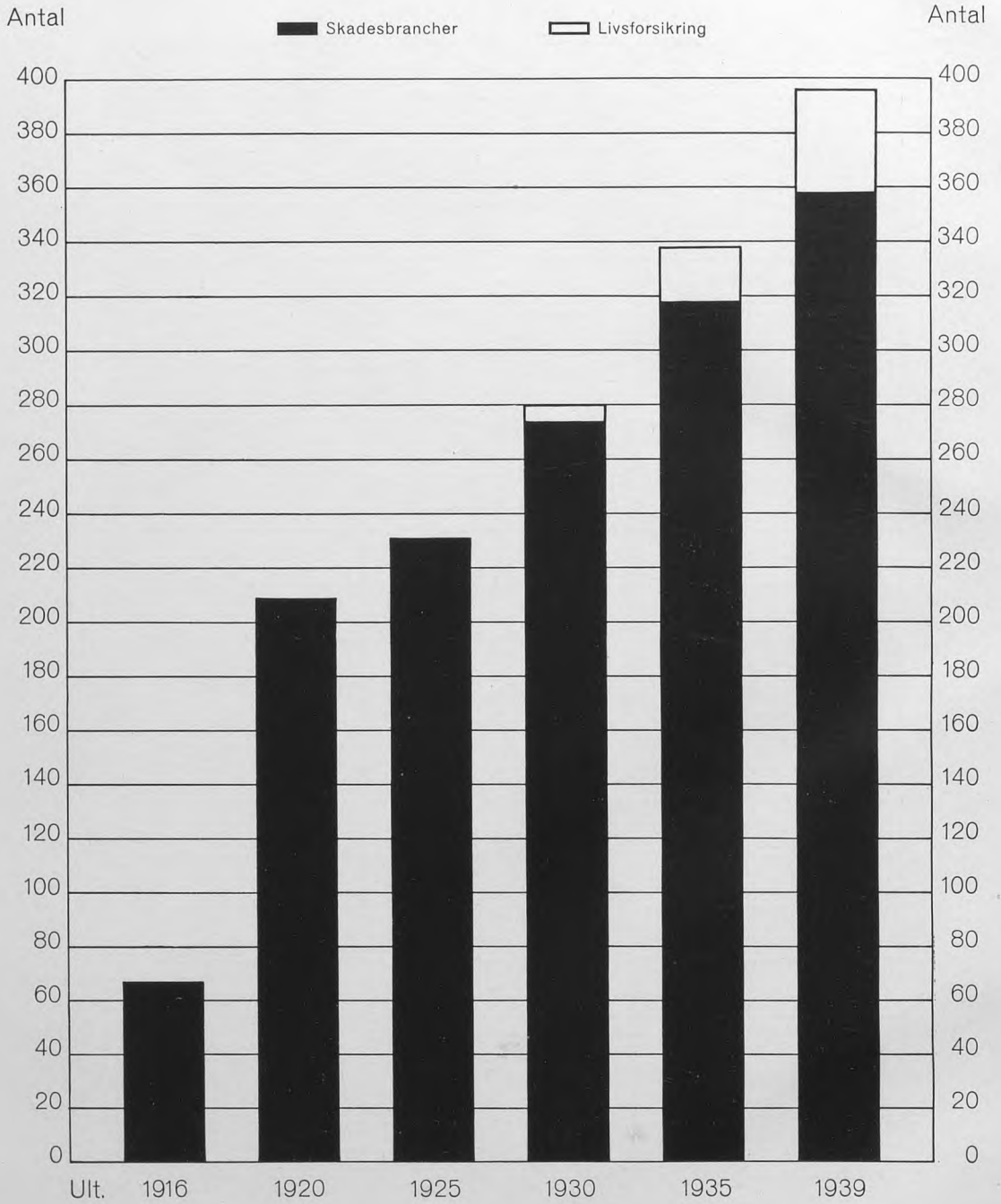

— Dollar i danske Kroner - - - Sterling i danske Kroner

OBLIGATIONSINDEKS (1. JULI 1914 = 100 pCt.)

PERSONALE

POLITIKENS ARKIV